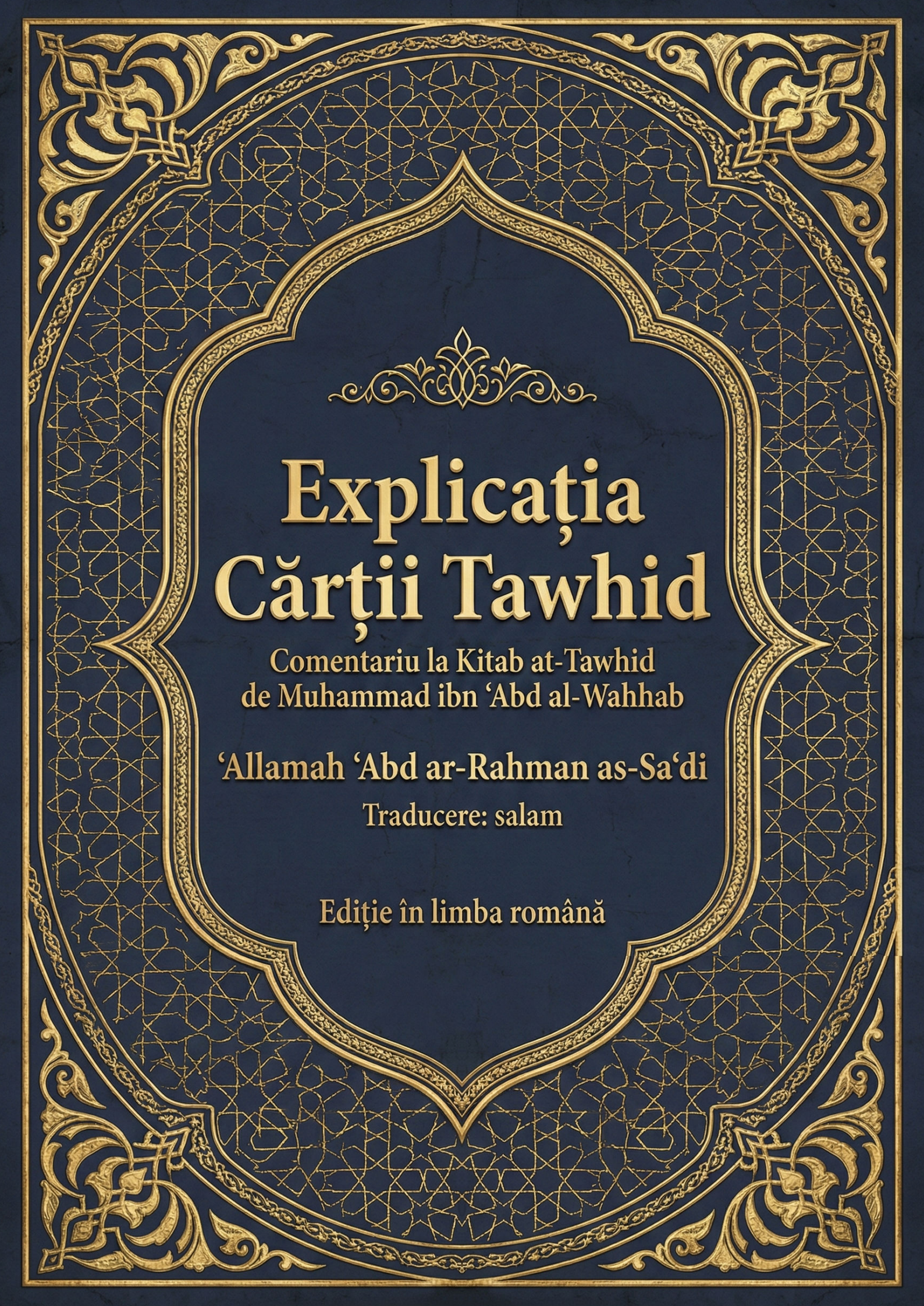

Explicația Cărții Tawhid

Comentariu la Kitab at-Tawhid
de Muhammad ibn 'Abd al-Wahhab

'Allamah 'Abd ar-Rahman as-Sa'di

Traducere: salam

Ediție în limba română

CUPRINS

Editura

Şeikhul-Islam, Muhammad ibn Abdul-Wahhab – un renumit înnoitor (mujaddid) şi mare reformator

Kitab At-Tawhid (Cartea Monoteismului)

1. **At-Tawhid** (Unicitatea lui Allah)
2. Superioritatea Tawhidului şi ce înlătură el din păcate
3. Cel care îşi purifică Tawhidul va intra în Paradis fără a fi tras la socoteală
4. Teama de *shirk* (politeism)
5. Chemarea la mărturisirea: *La ilaha illa-Allah*
6. Explicarea Tawhidului şi a mărturie
7. Despre purtarea unui inel, a unei sfori (aţei) etc.
8. *Ruqa* (incantaţii), talismane şi amulete
9. Căutarea binecuvântării printr-un copac, o piatră etc.
10. Jertfirea (sacrificarea) pentru altul decât Allah
11. Nu se face sacrificiu pentru Allah într-un loc unde se sacrifică pentru altul decât Allah
12. A face un jurământ/vot pentru altul decât Allah este un act de *shirk*
13. A căuta refugiu la altul decât Allah face parte din *shirk*
14. A căuta ajutor la altul decât Allah este un act de *shirk*
15. (Cel creat nu poate fi un obiect de adorare)
16. (Ceea ce a spus Domnul)
17. Intercesiunea
18. (Allah îl călăuzeşte pe cine voieşte)
19. Exagerarea (ghuluw) faţă de oamenii drepti este rădăcina necredinţei
20. Condamnarea adorării lui Allah la mormânt
21. Exagerarea privind mormintele oamenilor drepti le face să devină idoli
22. Grija protectoare a lui Al-Mustafa pentru Tawhid
23. Unii oameni din această Ummah vor adora idoli
24. Despre vrăjitorie (*As-Sihr*)
25. Clarificarea tipurilor de vrăjitorie
26. Despre ghicitori şi cei asemenea lor
27. Vindecarea prin „desfaceri”/farmece magice (*An-Nushrah*)
28. Ce se spune despre credinţa în prevestiri rele (*At-Tataiyur*)
29. Ce se spune despre astrologie (*At-Tanjeem*)
30. Cererea ploii prin fazele lunii (constelaţii)
31. (Dragostea pentru Allah)
32. (Teama numai de Allah)
33. (Pune-ţi încrederea în Allah)

34. (A te simți în siguranță față de planul lui Allah contrazice Tawhidul)
35. Răbdarea și îngăduința față de ceea ce a hotărât Allah
36. Interzicerea fățarniciei/ostentației (a arăta oamenilor)
37. Este *shirk* să faci o faptă pentru motive lumești
38. Luarea învățăților și conducătorilor drept „domni” (în afara lui Allah)
39. (A căuta judecată la altul decât Allah și Trimisul Său)
40. (Oricine neagă oricare dintre Numele și Atributele lui Allah)
41. (A recunoaște harul lui Allah, dar a-l nega, este necredință)
42. („Nu-I atribuiți lui Allah rivali...”)
43. Cel care nu este mulțumit cu un jurământ pe Numele lui Allah
44. Cum este să spui: „Ce vrea Allah și ce vrei tu”
45. Cel care blestemă timpul L-a nedreptățit pe Allah
46. A te numi „Judecătorul judecătorilor” și altele asemenea
47. Respectul pentru Numele lui Allah
48. A lua în derâdere lucruri legate de Allah, de Coran sau de Trimis (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui)
49. (A spune: „Această avere este rezultatul muncii și cunoașterii mele”)
50. (Orice nume care duce la slujirea altuia decât Allah este interzis)
51. (Lui Allah Îi aparțin Cele mai frumoase Nume)
52. Nu spune „As-Salam” cu privire la Allah (adică: „Pacea fie asupra lui Allah”)
53. A spune: „O, Allah, iartă-mă dacă voiești.”
54. Nu trebuie să spui „sclavul meu”
55. Cel care cere (ceva) prin Numele lui Allah nu trebuie refuzat
56. Nu trebuie cerut prin Fața lui Allah decât Paradisul
57. Despre a spune: „Dacă doar ar fi fost așa și așa...”
58. Interzicerea blestemării vântului
59. (Interzicerea gândurilor rele despre Allah)
60. Cel care neagă *Qadar* (Decretul Divin)
61. (Care este pedeapsa) pentru făuritorul de imagini
62. Interzicerea jurămintelor frecvente
63. Protejarea legământului lui Allah și a legământului Profetului Său
64. A jura și a impune jurământ asupra lui Allah
65. Nimeni nu cere intercesiunea lui Allah înaintea creației Sale
66. Grija Profetului pentru protejarea Tawhidului
67. („Ei nu L-au prețuit pe Allah așa cum se cuvine...”)

În Numele lui Allah,
Cel Prea Milostiv,
Cel Prea Îndurător

Nota editurii

Şeikhul-Islam, Muhammad ibn Abdul-Wahhab, a fost un renumit savant religios şi un mare reformator al vremii sale. El a avut o poziţie unică şi neegalată ca interpret al Coranului, al Hadithurilor şi al diferitelor ramuri ale cunoaşterii. Prin intelectul său şi printr-o înţelegere profundă a ştiinţelor religioase, i-a impresionat pe savanţii de rang înalt ai epocii şi i-a determinat să se apropie de punctele lui de vedere.

În lucrările sale, Şeikhul-Islam nu doar a explicat Coranul şi Sunnah, ci a şi dezbădăcinat concepţiile politeiste şi a dus o luptă intensă pentru a elimina inovaţiile rătăcitoare şi adăugirile străine (accreţiunile) din religie.

Scrierea sa *Kitab At-Tawhid* este una dintre cele mai bune cărţi despre Tawhid (Monoteismul islamic) şi se numără printre cele mai autentice. Până în prezent, a cunoscut numeroase ediţii şi a fost un mijloc de călăuzire pentru milioane de oameni din întreaga lume, scoţându-i din întunericul politeismului şi al rătăcirii.

Scopul principal pe care Şeikhul-Islam l-a avut în vedere când a scris această carte a fost să familiarizeze lumea islamică cu învăţăturile de bază ale Coranului şi ale Sunnah; să contrazică credinţele şi obiceiurile răspândite, dar absurde, care nu sunt susţinute de tradiţiile Profetului (pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui); şi să întemeieze credinţa şi faptele pe hotărârile şi poruncile islamice limpezi şi clare, care îi conduc pe musulmani spre reuşită şi mântuire, în această viaţă şi în Viaţa de Apoi.

Pentru a-şi atinge acest obiectiv, în această carte el a discutat toate versetele relevante într-un mod chibzuit, raţional şi sincer şi a prezentat esenţa Coranului şi a Sunnah într-o manieră foarte simplă şi atrăgătoare. Iar acesta este motivul pentru care oamenii sinceri, dincolo de partizanat şi prejudecăţi, au adoptat calea islamică corectă — calea Coranului şi a Sunnah — sub influenţa faptelor de bază şi a dovezilor prezentate aici. Cu voia lui Allah, această carte va continua, fără îndoială, să fie de folos şi în vremurile ce vor veni.

Şeikhul-Islam

Muhammad ibn Abdul-Wahhab

Un renumit înnoitor (mujaddid) şi un mare reformator

Naşterea şi originea sa

Şeikhul-Islam, Muhammad ibn Abdul-Wahhab, s-a născut în anul 1115 H., în oraşul Uyainah, la aproximativ şaptezeci de kilometri nord-vest de Riyadh, capitala Regatului Arabiei Saudite. Provenea dintr-o familie foarte respectată şi de oameni de ştiinţă. Tatăl său, şeicul Abdul-Wahhab ibn Sulaiman, cunoscut pentru erudiţia sa profundă şi pentru evlavie sa, a moştenit un statut înalt de la strămoşul său, şeicul Sulaiman ibn Ali, conducătorul savanţilor, bine pregătit în predare, scriere şi emiterea verdictelor (fatwa).

Educaţia

Şeikhul-Islam şi-a dobândit educaţia primară de la tatăl său, la locul natal, fiind crescut sub îndrumarea lui. A fost suficient de inteligent încât să memoreze Coranul pe de rost la vârsta fragedă de doar zece ani. A studiat cărţi de *Tafsir* (exegeza Coranului), *Hadith* şi *Fiqh*.

Încă de la început, a manifestat un interes deosebit pentru lucrările savanţilor timpurii, în special ale Şeikhului-Islam Ibn Taymiyyah şi ale nobilului său discipol, ‘Allamah Ibn al-Qayyim. A parcurs aceste cărţi şi a înţeles foarte bine conţinutul lor.

Când a ajuns la vârsta maturităţii, a plecat să îndeplinească Hajj-ul la Makkah şi a beneficiat de la savanţii de acolo. Apoi a mers la Al-Madinah, i-a întâlnit pe oamenii învăţaţi de acolo şi a rămas pentru mult timp în ucenicia a doi erudiţi renumiţi: şeicul Abdullah ibn Ibrahim ibn Sa‘id an-Najdi şi şeicul Muhammad Hayat as-Sindhi. Din dorinţa de a continua studiile la un nivel mai înalt, a călătorit şi în Irak, la Basrah, unde de asemenea a avut de câştigat din întâlnirea cu învăţaţii de acolo.

Situaţia din Najd

În acele zile, oamenii din Najd erau profund implicaţi în fapte politeiste şi practici neislamice. Ei erau cu totul copleşiţi de politeism. Mormintele, copacii, pietrele, peşterile, spiritele rele şi oamenii consideraţi „nebuni” erau priviţi ca divinităţi. Li se atribuiau poveşti şi legende fără temelie pentru a li se evidenţia „excelenţa”. De asemenea, ‘ulama’ lumeşti îi rătăciseră, pentru a-şi satisface poftele materialiste. Ghicitorii şi magicienii aveau o influenţă puternică asupra societăţii.

Nimeni nu îndrăznea să le conteste stăpânirea asupra oamenilor de rând. Aceeaşi stare se regăsea şi în Makkah şi Al-Madinah. Yemenul se afla şi el pe aceeaşi linie. Politeismul,

ridicarea de construcții pe morminte și căutarea refugiului și a ajutorului la cei morți, la „sfînți” și la djinni erau trăsături religioase obișnuite.

Misiunea da‘wah-ului

După ce a studiat această stare jalnică a comunității, Șeikhul a fost profund mișcat. Și mai trist era faptul că nimeni nu era gata să-și asume efortul de a-i îndruma pe oameni către Calea Dreaptă. Este limpede că a-și lua asupra sa această sarcină însemna să îi provoace pe acei răufăcători care își asigurau mijloacele de trai prin astfel de practici. Însemna să se pregătească să înfrunte orice tortură și atrocități din partea acestor rătăcitori egoiști și a adeptilor lor. Însă Șeikhul a hotărât să depună orice efort pentru a lupta împotriva acestor împrejurări, până la nivelul de *jihad*.

Șeikhul și-a început misiunea. I-a chemat pe oameni la *Tawhid* (Monoteismul islamic) și i-a îndrumat către Coran și Sunnah. I-a îndemnat pe ‘ulama să urmeze cu strictețe Coranul și Sunnah și să deriveze problemele direct din ele. A respins cu fermitate urmarea oarbă a oricărui savant al Ummah-ului, în detrimentul Coranului și al Hadithului.

Șeikhul era un om curajos și plin de entuziasm. Și-a început predicarea și a purtat corespondență cu savanți religioși, invitându-i să ofere sprijin pentru a elimina absurditățile și impuritățile răspândite în chestiunile religioase.

Un număr de savanți din Makkah, Al-Madinah și Yemen i-au acceptat invitația și l-au susținut. Însă, pe lângă aceștia, au existat și unii savanți ignoranți și egoiști care l-au criticat și s-au ținut de parte.

Așa-zișii oameni „învățați” s-au ridicat împotriva Șeikhului deoarece da‘wah-ul lui le afecta câștigurile lumești. Chiar și așa, el a călătorit în diferite locuri pentru a-și transmite mesajul oamenilor aflați în rătăcire. Trecând prin Zabir, Ahsa și Huraimala, a ajuns la Uyainah.

Sosirea la Uyainah

Aceea era perioada în care conducătorul din Uyainah era Uthman ibn Hamd ibn Ma‘mar. El l-a primit pe Șeikh cu bucurie și i-a promis tot sprijinul în misiunea sa de da‘wah islamică. Șeikhul s-a dedicat acestei mari lucrări de reformă de dragul lui Allah. A devenit cunoscut pe scară largă. Oamenii au început să vină la el în număr mare. El s-a angajat în îndrumarea și învățarea lor.

Totuși, Șeikhul și-a continuat strădania de a curăța mediul de toate întinările și „poluările” (spirituale). Existau numeroase morminte, gropi, peșteri, copaci etc., care erauenerate/adorate de către unii musulmani. Cu ajutorul emirului Uthman ibn Ma‘mar, multe dintre acestea au fost înlăturate de către Șeikh. El s-a ocupat de curățarea oamenilor de ritualuri politeiste și inovatoare (eretice) în Uyainah și în împrejurimi.

Între timp, o femeie a venit la el pentru a fi curățată de păcatul comiterii adulterului. S-au făcut cercetări pentru a se stabili dacă era sănătoasă mintal și dacă a ales pedeapsa sub presiune sau de bunăvoie. Când s-a confirmat că a făcut aceasta voluntar, din pocăință, Șeikhul a poruncit *rajm*-ul (uciderea prin aruncarea cu pietre – pedeapsa pentru adulter).

Din cauza acestor evenimente — dărâmarea mormintelor, prezentarea voluntară a femeii pentru pedeapsă și migrarea oamenilor către Uyainah pentru a căuta îndrumare de la Șeikh — faima lui s-a răspândit în lung și-n lat.

Plecarea din Uyainah și sosirea la Dar‘iyah

Când conducătorul din Al-Ahsa și împrejurimi, Sulaiman ibn Urai‘ar, a aflat despre popularitatea Șeikhului printre oameni, s-a temut de creșterea influenței lui și a hotărât să-l zdrobească încă de la început, ca nu cumva acesta să-l răstoarne de la putere. Astfel, l-a amenințat pe emirul Uthman, la care Șeikhul locuia, și i-a cerut să-l omoare pe Șeikh.

Emirul Uthman nu era în măsură să i se opună lui Sulaiman, așa că s-a speriat. Temându-se că, dacă îi va nesocoti porunca, Sulaiman îl va pedepsi și îl va învinge, i-a adus Șeikhului la cunoștință întreaga situație și i-a cerut să se mute în alt loc. Iar Șeikhul a plecat din Uyainah către Dar‘iyah.

Oamenii din Dar‘iyah îl cunoșteau foarte bine pe Șeikh și erau, de asemenea, conștienți de misiunea lui. Când conducătorul Dar‘iyah-ului, emirul Muhammad ibn Saud, a aflat despre sosirea Șeikhului pe teritoriul său, s-a bucurat mult și l-a vizitat la locuința lui. Muhammad ibn Saud provenea dintr-o familie evlavioasă și era el însuși un musulman practicant. El a schimbat idei cu Șeikhul și s-a bucurat să afle că misiunea acestuia urmărea să reînvie Coranul și Sunnah și învățăturile islamice în forma lor originală; el dorea să promoveze credința fermă în Unicitatea lui Allah și îndrumarea autentică a Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

Angajamentul de a răspândi învățătura Islamului

Șeikhul i-a prezentat relatări despre Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și despre companionii lui, arătând cum s-au străduit pentru cauza lui Allah, răbdând toate greutățile și depunând cele mai mari eforturi, cu sacrificii. Șeikhul l-a îndemnat și pe emir la același lucru și i-a promis mulțumirea lui Allah în Viața de Apoi, precum și favoarea și victoria Sa în această lume.

Ibn Saud, fiind convins de Șeikh, a fost de acord cu el și i-a promis sprijin deplin lui și misiunii sale, cu condiția ca, atunci când Allah îi va dăruie victoria, să nu-l părăsească. Șeikhul și-a dat, la rândul lui, cuvântul în acest sens. Astfel, Ibn Saud i-a făcut Șeikhului un legământ de a răspândi învățăturile Islamului (în special Tawhidul, Unicitatea lui Allah), de a mobiliza musulmanii pentru *jihad* (lupta pentru cauza lui Allah), de a sublinia respectarea Sunnah-ului

Trimisului lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), de a porunci binele și de a interzice răul.

Șeikhul L-a invocat pe Allah să-i fie Călăuzitor, să-l întărească în hotărârea lui și să-i dăruiască succes în această viață și în Viața de Apoi.

Dar‘iyah – centrul da‘wah-ului

În această perioadă, Șeikhul s-a aflat într-un mediu liniștit, cel mai potrivit pentru lucrarea sa de da‘wah. A profitat de această oportunitate deosebită și a început să educe masele. Oamenii din Dar‘iyah și din împrejurimi veneau la el pentru lecții de Islam. Emirul Muhammad ibn Saud s-a prezentat înaintea Șeikhului ca unul dintre studenții săi la Islam, împreună cu membrii familiei sale. Dar‘iyah s-a umplut de oameni veniți să învețe. Șeikhul a început să predea, să predice și să-i cheme pe oameni la Allah. A preluat sarcina de a ține lecții în diferite ramuri ale cunoașterii, precum: Tawhid (Monoteismul islamic), explicarea Coranului și a Sunnah, știința Fiqh-ului și limba (fie ca Allah să fie mulțumit de el) etc.

Astfel, Dar‘iyah s-a transformat într-un centru de învățare și da‘wah, iar oamenii au început să migreze către el în număr mare.

Adunarea oamenilor și efectul larg al misiunii lui l-au făcut foarte cunoscut, iar aceasta le-a stârnit invidia dușmanilor săi. Ei au început o propagandă mincinoasă împotriva Șeikhului și chiar l-au acuzat de blasfemie, etichetându-l drept *zindiq* (eretic) și vrăjitor. Însă Șeikhul era un om curajos. Nu a dat importanță acestor acuzații și și-a continuat misiunea cu deplin entuziasm. Ba chiar a dezbătut cu adversarii săi în cel mai bun mod, cu politețe și bună-cuviință. Această atitudine s-a dovedit foarte eficientă și i-a transformat pe unii dintre oponenți în susținători.

Șeikhul, pe lângă lucrarea de da‘wah, a planificat *jihad*-ul împotriva politeismului răspândit și împotriva ideilor și practicilor inovatoare (eretice) și i-a chemat pe oamenii de toate rangurile să se alăture acestei misiuni. Delegați din toate colțurile Peninsulei Arabe au vizitat Dar‘iyah pentru a-și declara sprijinul față de Șeikh și pentru a învăța monoteismul autentic al Islamului. Apoi se întorceau în regiunile lor pentru a-i învăța pe oamenii lor și pentru a-i educa.

Conducătorul din Uyainah și elita au venit să-l viziteze și i-au cerut să se întoarcă în Uyainah, dar Șeikhul a refuzat propunerea. Ei au jurat, de asemenea, să lupte pentru cauza Islamului până la capăt. Șeikhul și-a trimis discipolii în diferite regiuni și țări pentru a predica învățăturile Islamului bazate doar pe Coran și pe hadithurile autentice ale Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

Correspondența cu conducătorii

Șeikhul a atras atenția conducătorilor și savanților din fiecare regiune asupra politeismului și a inovațiilor rătăcitoare în care oamenii erau implicați și i-a chemat să le elimine. În acest

scop, a început să corespundă. A scris scrisori conducătorilor, notabililor și savanților din Najd, Riyadh, Kharj, orașelor din regiunea de sud, Qaseem, Ha'il, Washm, Sudair etc. A scris și către 'ulama' de seamă din Ahsa, Makkah și Al-Madinah. În afara Peninsulei Arabe, a purtat corespondență și cu figuri învățate din Siria, Irak, India și Yemen. A menținut legătura cu ei, le-a explicat scopurile și obiectivele misiunii sale, și-a susținut punctele cu dovezi din Coran și Sunnah și le-a atras atenția asupra necesității de a elimina credințele și practicile absurde și inovatoare (eretice) răspândite în rândul oamenilor.

Misiunea Șeikhului s-a răspândit în lung și-n lat. Un număr mare de savanți și alți oameni din India, Indonezia, Afganistan, Africa, Maroc, Egipt, Siria, Irak etc. au fost influențați și atrași de da'wah-ul lui. Ei s-au ridicat, la rândul lor, în propriile regiuni, cu mult zel și entuziasm, pentru a-i chema pe oameni către Allah și către învățăturile pure și de bază ale Coranului și Sunnah, ferite de inovații și interpretări greșite.

Moartea

Șeikhul și-a dedicat întreaga viață acestei da'wah și acestui *jihad* cu cea mai mare sinceritate, cu sprijinul lui Muhammad ibn Saud și al fiului său, Abdul-Aziz, conducătorii din Dar'iyah. El a trecut la cele veșnice în ultima zi a lunii Dhul-Qa'dah, în anul 1206 H (1792 d.Hr.).

Impactul da'wah-ului

Ca urmare a da'wah-ului continuu, a luptei energice și a *jihad*-ului pe calea lui Allah timp de aproximativ cincizeci de ani, din 1158 H până în 1206 H, s-a obținut o victorie completă asupra întregului Najd. Oamenii au părăsit adorarea mormintelor, mausoleelor, sanctualelor, copacilor etc., au abandonat toate acestea și au practicat credința pură a Islamului. S-a renunțat la urmarea oarbă a strămoșilor și a tradițiilor răspândite, iar Șaria a fost reînviată și stabilită. Îndatoririle obligatorii au început să fie împlinite în lumina Coranului și a Sunnah.

A fost instituit un cadru pentru poruncirea binelui și interzicerea răului. Moscheile au început să fie frecventate din belșug de oameni pentru împlinirea rugăciunii (*Salat*).

Pacea și liniștea s-au răspândit pretutindeni, atât în orașe, cât și în sate. Oamenii au devenit în siguranță chiar și în deșerturi și pe drumuri pustii. Beduinii ignoranți și renumiți pentru fărâdelegi și-au schimbat comportamentul. Predicatori și îndrumători au fost trimiși în fiecare colț pentru a-i învăța și educa pe oamenii de rând.

Astfel, a luat ființă o revigorare temeinică a religiei în întregimea ei.

După moartea Șeikhului, fiii, nepoții, discipolii și susținătorii lui au continuat lucrarea de da'wah și *jihad* pe calea lui Allah. Dintre fiii săi, cei mai zeloși în aceste activități au fost: șeicul imam Abdullah ibn Muhammad, șeicul Husain ibn Muhammad, șeicul Ali ibn Muhammad și șeicul Ibrahim ibn Muhammad; iar dintre nepoții lui: șeicul Abdur-Rahman ibn Hasan, șeicul Ali ibn Husain și șeicul Sulaiman ibn Abdullah. În afară de ei, un grup numeros de discipoli ai săi, inclusiv șeicul Hamd ibn Nasir, savanți din Dar'iyah și alții, au

rămas implicați în mod constant în chemarea oamenilor către religia adevărată a lui Allah, prin scrierea și publicarea de cărți, prin lupta pentru cauza lui Allah și prin corespondență în această privință.

Unele dintre lucrările sale

Deși Șeikhul-Islam Muhammad ibn Abdul-Wahhab a fost un reformator și un om al da‘wah-ului, el s-a ocupat și de scris. Câteva dintre lucrările sale cunoscute sunt următoarele:

1. *Kitab At-Tawhid*
2. *Kitab Al-Kaba'ir*
3. *Kashf Ash-Shubuhah*
4. *Mukhtasar Sirat Ar-Rasul*
5. *Masail Al-Jahiliyah*
6. *Usul Al-Iman*
7. *Fada'il Al-Qur'an*
8. *Fada'il Al-Islam*
9. *Majmu' Al-Ahadith*
10. *Mukhtasar Al-Insaf wa Ash-Sharh Al-Kabir*
11. *Al-Usul Ath-Thalatha*
12. *Adab Al-Mashi ila As-Salat*

Și altele.

CAPITOLUL nr. 1

At-Tawhid (Unicitatea lui Allah)

Allah Cel Atotputernic a spus:

„Și Eu (Allah) nu i-am creat pe djinni și pe oameni decât ca ei să Mă adore pe Mine (numai pe Mine).”

(51:56)

Și El a spus:

„Și, într-adevăr, Noi am trimis printre fiecare Ummah (comunitate, națiune) un Mesager (proclamând): «Adorați-L pe Allah (numai pe Allah) și feriți-vă (sau țineți-vă departe de) Taghut (toate divinitățile false etc., adică să nu adorați Taghut în locul Lui Allah).»”

(16:36)

Și El a spus:

„Și Domnul tău a decretat să nu adorați pe nimeni în afară de El. Și (a decretat) să fiți buni și ascultători față de părinții voștri. Dacă unul dintre ei sau amândoi ajung la bătrânețe în viața ta, nu le spune niciun cuvânt lipsit de respect și nici nu țipa la ei, ci adresează-le cuvinte de onoare. Coboară către ei aripa supunerii și a umilinței din milă și spune: «Domnul meu, dăruiește-le îndurarea Ta, așa cum m-au crescut când eram mic.»”

(17:23, 24)

Și El a spus:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați nimic în adorare.”

(4:36)

Și El a spus:

„Spune (O Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): Veniți, vă voi recita ceea ce Domnul vostru v-a interzis; să nu asociați nimic cu El în adorare; să fiți buni și ascultători față de părinții voștri; să nu vă uicideți copiii din cauza sărăciei, Noi vă dăm întreținere vouă și lor; să nu vă apropiați de păcatele rușinoase (relații sexuale ilegale etc.), fie săvârșite pe față, fie în ascuns; și să nu omorâți pe nimeni pe care Allah a interzis (să fie omorât), decât pentru o cauză dreaptă (conform Legii islamice). Aceasta v-a poruncit El, ca să înțelegeți. Și să nu vă apropiați de averea orfanului, decât ca să o îmbunătățiți, până când el (sau ea) ajunge la prosperitate; și dați măsura deplină și greutatea deplină cu dreptate. Nu împovărați pe nimeni cu mai mult decât ceea ce poate duce. Și ori de câte ori vă dați cuvântul (adică judecați între oameni sau dați mărturie etc.), spuneți adevărul, chiar dacă este vorba de o rudă apropiată; și împliniți legământul lui Allah. Aceasta vă poruncește El, ca să vă amintiți. Și, într-adevăr, aceasta este Calea Mea Dreaptă, așadar urmați-o și nu urmați alte

căi, căci ele vă vor îndepărta de Calea Lui. Aceasta v-a rânduit El, ca să deveniți Al-Muttaqun (cei evlavioși).”

(6: 151-153)

Ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

Oricine dorește să cunoască voința adevărată a Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), asupra căreia Profetul și-a pus pecetea, să citească afirmația lui Allah:

„Spune (O Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui)): Veniți, voi recita ceea ce Domnul vostru v-a interzis: să nu asociați nimic cu El în adorare... (până la) ...Și, într-adevăr, aceasta este Calea Mea Dreaptă.”

Se relatează că Mu’adh bin Jabal (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

Eram călare pe un măgar în spatele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), iar el mi-a spus: „O Mu’adh, știi care este dreptul lui Allah asupra robilor Săi și care este dreptul robilor asupra lui Allah?” Am răspuns: „Allah și Profetul știu cel mai bine.” El a continuat: „Dreptul lui Allah asupra robilor Săi este ca ei să-L adore numai pe El și să nu-I asocieze alte divinități false. Dreptul robilor asupra Lui este ca El să nu pedepsească pe nimeni care nu-I asociază nimic în adorare. Am spus: „O Trimis al lui Allah, să nu le dau oamenilor această veste bună?” El a răspuns: „Nu. Nu-i informa, ca nu cumva să se bazeze pe această făgăduință și să slăbească în slujirea Lui.”¹ [Hadith-ul de mai sus este menționat în două cărți Sahih (Al-Bukhari și Muslim)].

Aspecte importante ale capitolului

1. Înțelepciunea lui Allah în crearea djinnilor și a omenirii.
2. Adorarea este Tawhid, deoarece în această privință a existat mereu dispută (între Profeți și politeiști).
3. Cei care nu au împlinit cerințele Tawhid-ului sunt ca și cum nu L-au adorat pe Allah, iar în acest sens este înțeles versetul:

„Și nici nu veți adora ceea ce ador eu”

(109:3).

4. Înțelepciunea trimiterii Mesagerilor.
5. Mesajul Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) (Tawhid) se aplică tuturor națiunilor.

¹ Mu’adh (Allah să fie mulțumit de el) a relatat acest hadith, pentru a evita păcatul ascunderii.

6. Toți Profetii au adus una și aceeași religie.
7. Chestiunea principală este că adorarea lui Allah nu poate fi împlinită până când Taghut nu este denunțat și respins. În acest sens este cuvântul lui Allah:
- „Oricine tăgăduiește Taghut și crede în Allah a apucat cu adevărat toarta cea mai sigură.”

(2:256)

8. Taghut cuprinde tot ceea ce este adorat în afară de Allah.
9. Importanța uriașă, pentru înaintașii evlavioși dintre cei dintâi, a celor trei versete complet clare din Surah Al-An'am (6:151-153). În aceste versete sunt 10 chestiuni, prima dintre ele fiind interzicerea shirk-ului.
10. Versetele clare din Surah Al-Isra (17:22-39) cuprind 18 chestiuni esențiale. Allah începe cu:

„Nu pune alături de Allah niciun alt ilah (dumnezeu), (o, omule), ca să nu ajungi să stai jos muștrat și părăsit (în Focul Iadului).”

(17:22)

Și încheie cu:

„Și nu pune alături de Allah niciun alt ilah (dumnezeu), ca să nu fii aruncat în Iad, învinuit și respins.”

(17:39)

Allah ne-a arătat importanța acestor chestiuni spunând:

„Aceasta este (o parte) din Al-Hikmah (înțelepciunea, bunele maniere și caracterul înalt etc.) pe care Domnul tău ți-a insuflat-o.”

(17:39)

11. Versetul din Surah An-Nisaa (4:36), numit „versetul celor zece drepturi”, pe care Allah Preaînaltul îl începe spunând:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați nimic în adorare.”
(4:36)

12. Să luăm aminte la îndemnul Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) pe care l-a făcut înainte de moartea sa.
13. Să recunoaștem dreptul lui Allah asupra noastră.
14. Să recunoaștem dreptul robilor asupra lui Allah, dacă ei împlinesc dreptul Lui.
15. Această chestiune era necunoscută pentru majoritatea Companionilor Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

16. Este permis să fie ascunsă o parte din cunoaștere pentru binele general (așa cum stabilește Shari'ah).
17. Este de dorit să li se transmită altor musulmani vestea bună.
18. Teama ca oamenii să se bazeze pe amplexarea milei lui Allah.
19. Spusa celui întrebat despre lucruri pe care nu le cunoaște: „Allah și Trimisul Său știu cel mai bine.”
20. Este corect să transmiți cunoașterea în mod selectiv (cuiva și nu altora).
21. Umilința Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) în faptul că a mers călare pe un măgar, cu un însoțitor în spate.
22. Este îngăduit ca un al doilea călăreț să stea în spate.
23. Superioritatea lui Mu'adh bin Jabal (Allah să fie mulțumit de el) și marea importanță a acestui subiect (a Tawhid-ului).

CAPITOLUL nr. 2

Superioritatea Tawhid-ului Și păcatele pe care le înlătură

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Aceia sunt cei care cred (în Unicitatea lui Allah și nu adoră pe nimeni în afară de El) și nu își amestecă credința cu Zulm (nedreptate, adică prin adorarea altuia în afară de Allah). Pentru ei (numai pentru ei) există siguranță și ei sunt cei ghidați pe Calea cea bună.”

(6:82)

Se relatează de la ‘Ubadah bin As-Samit (Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine mărturisește că nu există nimic vrednic de adorare în adevăr (nicio divinitate) în afară de Allah, Unicul, Cel fără egal, și că Muhammad este robul și Trimisul Său, și că ‘Isa (Isus) este robul lui Allah, Trimisul Său, și Cuvântul Său pe care I l-a dăruit lui Maryam (Mariei) și unui duh (creat) de la El, și că Paradisul și Focul Iadului sunt realități, Allah îl va admite în Paradis, oricare ar fi faptele lui.”

(Sahih Al-Bukhari, Hadith No. 3252)

‘Itban (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Într-adevăr, Allah i-a interzis intrarea în Iad celui care mărturisește: «Nu există nimic vrednic de adorare în adevăr (nicio divinitate) în afară de Allah», căutând prin aceasta doar mulțumirea lui Allah.” (Al-Bukhari, Muslim).

Abu Sa’id Al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah ﷺ a spus:

„Musa (Moise) (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: «O, Rabb-ul meu, învață-mă ceva prin care să-mi aduc aminte de Tine și să mă rog Ție.» Allah a răspuns: «Spune, o Musa: *La ilaha illa-Allah*.» Musa a spus: «O, Rabb-ul meu, toți robii Tăi spun aceste cuvinte.» Allah a spus: «O, Musa, dacă cele șapte ceruri și tot ce cuprind ele, în afară de Mine² (Ghairy), precum și cele șapte pământuri, ar fi puse într-o parte a balanței, iar *La ilaha illa-Allah* ar fi pusă în cealaltă parte, aceasta din urmă le-ar cântări mai greu.»

[Acest hadith a fost relatat de Ibn Hibban, iar Al-Hakim l-a declarat *sahih*].

² Această expresie („Ghairy” – „în afară de Mine”) este o excepție față de ceea ce se află în ceruri. Nu trebuie înțeles greșit ca și cum Allah ar fi cuprins în ceruri sau în pământ, deoarece El S-a descris pe Sine în Coran ca fiind Cel Transcendent, Cel Preaînalt, deasupra tuturor, de exemplu în 2:255, 20:5, 25:59 și în multe alte locuri din Cartea Sa. De fapt, această formulare este încă o dovadă că Allah nu poate fi considerat ca fiind „în” creație.

At-Tirmidhi relatează de la Anas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că l-a auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Allah, Cel Preaînalt, a spus: «O, fiu al lui Adam, dacă ai veni la Mine cu păcate cât ar încăpea într-o lume întreagă și M-ai întâlni fără să asociezi ceva cu Mine (shirk), aș veni la tine cu o iertare pe măsură.»”

Aspecte importante ale capitolului

1. Abundența harului (favoarei) lui Allah.
2. Răsplata imensă a Tawhidului la Allah.
3. Pe lângă faptul că aduce răsplată, Tawhidul șterge și păcatele.
4. Explicarea versetului 82 din Surah Al-An‘am.
5. Meditează asupra celor cinci puncte menționate în hadithul relatat de ‘Ubadah ibn As-Samit (fie ca Allah să fie mulțumit de el).
6. Dacă privești împreună hadithurile lui ‘Ubadah și ‘Itban (fie ca Allah să fie mulțumit de el) și ceea ce urmează după ele, ți se clarifică sensurile lui *La ilaha illa Allah* și, totodată, eroarea celor înșelați (*Al-Maghrurin*).
7. Ia aminte la condiția menționată în hadithul lui ‘Itban.
8. Și Profeții aveau nevoie să li se aducă la cunoștință virtutea uriașă a lui *La ilaha illa-Allah* (Nu există Dumnezeu adevărat în afară de Allah).
9. Punctul despre „a cântări mai greu” al Kalimei în raport cu întreaga creație, deși mulți dintre cei care o rostesc nu vor avea „greutatea” ei deplină în balanța lor.
10. Textul care arată că există șapte pământuri, asemenea celor șapte ceruri.
11. Că cele șapte pământuri și ceruri sunt pline de creaturi.
12. Confirmarea atributelor lui Allah, contrar afirmațiilor Aș‘ariyyah.
13. Fără îndoială, dacă înțelegi hadithul lui Anas (fie ca Allah să fie mulțumit de el), vei înțelege și afirmația din hadithul lui ‘Itban (fie ca Allah să fie mulțumit de el):

„Într-adevăr, Allah i-a interzis Iadului persoana care mărturisește: «Nu există nimic demn de adorare în adevăr (nu există Dumnezeu adevărat) în afară de Allah», căutând prin aceasta doar Fața (mulțumirea) lui Allah”,

iar aceasta înseamnă părăsirea *shirk*-ului în mod practic, nu doar mărturisirea lui *La ilaha illa-Allah* cu limba.

14. Reflectarea asupra caracteristicilor comune ale lui Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și ‘Isa (fie ca Allah să fie mulțumit de el), amândoi fiind Profeți și robi ai lui Allah.
15. Cunoașterea particularității lui ‘Isa (fie ca Allah să fie mulțumit de el) de a fi creat ca *Kalimat Allah* (Cuvântul lui Allah).
16. Cunoașterea faptului că ‘Isa (fie ca Allah să fie mulțumit de el) este un duh de la Allah (*Ruhan minhu*).
17. Cunoașterea meritelor credinței în Paradis și în Iad.

18. Cunoașterea sensului afirmației (Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „... oricare ar fi faptele lui.”
19. Cunoașterea faptului că *Al-Mizan* (Balanța) are două părți.
20. Ce se înțelege prin menționarea „Feței” (lui Allah).

CAPITOLUL nr. 3

Cine își purifică Tawhidul (de shirk etc.) va intra în Paradis fără a da socoteală

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Cu adevărat, Ibrahim (Avraam) (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a fost un model, devotat, ascultător de Allah, drept în credință și nu a fost dintre cei care Îi atribuie lui Allah parteneri.”

(16:120)

Și, de asemenea, El a spus:

„Și cei care nu Îi asociază pe nimeni ca partener (în adorare) Domnului lor.”

(23:59)

Husain ibn Abdur-Rahman a relatat:

Odată, pe când eram împreună cu Sa'id ibn Jubair, el a întrebat: „Cine dintre voi a văzut steaua căzătoare aseară?” Eu am răspuns: „Eu am văzut-o”, apoi am explicat că nu am fost la rugăciune în acel moment pentru că fusesem înțepat de un scorpion veninos. El a spus: „Ce ai făcut atunci?” Am răspuns: „Am folosit *ruqyah*³ ca să mă tratez.” El a spus: „Ce te-a făcut să faci asta?” Eu am zis: „Un hadith pe care l-am auzit de la Ash-Sha'bi.” El a întrebat: „Ce hadith a relatat Ash-Sha'bi?” Am răspuns: „El a relatat de la Buraidah ibn Al-Husaib, care a spus că *ruqyah* nu este permisă decât pentru tratarea deochiului ('Ain) și a înțepăturii (veninoase).” El (Sa'id ibn Jubair) a spus: „A procedat bine oprindu-se la ceea ce a auzit (adică să acționeze potrivit cunoașterii, nu din ignoranță). Însă Ibn 'Abbas ne-a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: «Toate neamurile au fost trecute pe dinaintea mea și am văzut un profet cu un grup mic împreună cu el, și un profet cu doi sau trei oameni, și un profet fără nimeni. Apoi a apărut un grup mare de oameni, pe care l-am crezut a fi națiunea mea (Ummah). Dar mi s-a spus că aceia erau Musa și poporul lui. Mai târziu a apărut un grup și mai mare și mi s-a spus că acela era poporul meu. Dintre ei, șaptezeci de mii vor intra în Paradis fără socoteală și fără pedeapsă.»”

Apoi Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) s-a ridicat și a intrat în casa lui, iar oamenii au început să discute cine ar putea fi aceia. Unii au spus: „Poate că sunt

³ A traduce *ruqyah* prin „incantație” poate sugera conotații de magie sau vrăjitorie, care sunt interzise în Islam. Pe de altă parte, expresia „prin mijloace spirituale” poate să nu redea pe deplin sensul. *Ruqyah* este atunci când o persoană recită o parte din Coran, precum Al-Fatihah, sau face o invocație (du'a) folosind cuvinte transmise din hadithuri autentice ale Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) asupra cuiva. Ceea ce pare a fi o interdicție generală, cu excepția celor două cazuri menționate, este de fapt o formulare puternică a permiterii ei în aceste cazuri. În Sira autentică este confirmat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a permis *ruqyah* și în alte situații, însă el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a avertizat împotriva faptului ca o persoană să o facă pentru altcineva decât pentru sine. (Ref.: *Fath-ul-Majid*)

companionii Trimisului lui Allah.” Alții au spus: „Poate că sunt dintre cei care s-au născut în Islam și, de aceea, nu au asociat niciodată pe nimeni cu Allah.” În timp ce își exprimau astfel părerile, Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a ieșit și a fost informat despre discuție. El a spus: „Aceia sunt oamenii care nu se tratează (pe ei înșiși) cu *ruqyah*, nu cred în semne de rău sau de bine (din păsări etc.), nu se cauterizează (nu se „însemnează” prin ardere), ci își pun încrederea (doar) în Domnul lor.”

Atunci ‘Ukashah ibn Mihsan s-a ridicat și a spus (Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Invocă-L pe Allah să mă facă unul dintre ei.” El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Tu ești unul dintre ei.” Apoi un alt om s-a ridicat și a spus: „Invocă-L pe Allah să mă facă unul dintre ei.” El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „‘Ukashah te-a întrecut.”

Aspecte importante ale capitolului

1. În Tawhid, oamenii sunt clasificați pe diferite trepte (ranguri).
2. Care este sensul „purificării Tawhidului”.
3. Ibrahim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a fost lăudat de Allah pentru că nu a fost dintre politeiști.
4. Allah i-a lăudat pe toți acei *awliya*’ (aliații/prietenii lui Allah) pentru că nu l-au făcut niciun partener (adică nu au practicat politeismul).
5. A sta departe de cauterizare și de *ruqyah* reprezintă cea mai deplină purificare a Tawhidului.
6. A avea aceste caracteristici (trăsături) înseamnă *tawakkul* (încredere doar în Allah).
7. Cunoașterea profundă a companionilor Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), care au știut că un asemenea nivel de *tawakkul* nu poate fi atins fără fapte.
8. Aceasta arată cât de dornici erau companionii să împlinească fapte bune.
9. Superioritatea urmașilor lui Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), atât numeric, cât și calitativ.
10. Superioritatea Ummah-ului (a urmașilor) lui Musa (fie ca Allah să fie mulțumit de el).
11. Toate ummah-urile (națiunile) vor fi trecute prin fața Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).
12. Fiecare ummah (națiune) va fi împreună cu profetul ei.
13. În general, puțini oameni au răspuns chemării profeților.
14. Profeții cărora nu le-a răspuns nimeni vor veni singuri înaintea lui Allah.
15. Esența acestor lucruri este că omul nu trebuie să-și facă griji din cauza numărului: nici să se mândrească pentru numere mari, nici să se descurajeze din cauza numărului mic.
16. Permisivitatea folosirii *ruqyah* pentru tratarea efectelor deochiului și a înțepăturii veninoase.
17. Din hadithul „A procedat bine oprindu-se la ceea ce a auzit” se vede profunzimea cunoașterii înaintașilor și se înțelege, de asemenea, că primul hadith nu îl contrazice pe al doilea.

18. Evitarea de către înaintași a lăudării cuiva pe nedrept.
19. Spusa Profetului: „Tu ești unul dintre ei” este un semn al profeției.
20. Virtutea lui ‘Ukashah (fie ca Allah să fie mulțumit de el).
21. Folosirea *ma ‘arid* (a spune ceva aluziv/indirect, sau o formulare deschisă mai multor interpretări).
22. Manierelor (adab-ului) excelente ale Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

CAPITOLUL nr. 4

Teama de Shirk (Politeism)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Cu adevărat, Allah nu iartă să I se asocieze parteneri în adorare, însă iartă în afară de aceasta (orice altceva) cui voiește.”

(4:48, 4:116)

Profetul Ibrahim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Și păzește-mă pe mine și pe fiii mei de adorarea idolilor.”

(14:35)

Se relatează într-un hadith că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„De ceea ce mă tem cel mai mult pentru voi este un fel de *shirk*.”

Când a fost întrebat despre el, a spus: „*Ar-Riya*’ (ostentația / a arăta oamenilor).”

Ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine moare în timp ce Îi asociază lui Allah parteneri, intră în Focul Iadului.”

(Al-Bukhari)

Muslim relatează de la Jabir (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Oricine Îl întâlnește pe Allah (în Ziua Judecății) fără să fi asociat pe cineva cu El (în adorare) va intra în Paradis; iar oricine Îl întâlnește după ce a comis *shirk* în vreun fel va intra în Focul Iadului.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Teama de *shirk* (politeism).
2. Ostentația / a arăta oamenilor (*riyaa*’) este un tip de *shirk*.
3. Ostentația (*riyaa*’) este un tip de *shirk* minor.
4. A cădea în *shirk* minor (*riyaa*’) este mai de temut pentru oamenii dreți și evlavioși decât alte lucruri (din cauza ușurinței cu care se poate ajunge la el, fiind foarte subtil).
5. Aproximarea Paradisului și a Iadului.
6. Menționarea împreună a apropierei Paradisului și a Iadului în același hadith.

7. Oricine Îl întâlnește pe Allah (în Ziua Judecării) fără să-I fi asociat nimic, va intra în Paradis; iar oricine moare comițând *shirk* cu Allah în vreun fel va intra în Iad, chiar dacă ar fi fost un mare adorator.
8. Importanța invocației lui Ibrahim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) pentru sine și pentru urmașii săi, cerând protecție împotriva adorării idolilor.
9. Recunoașterea de către Ibrahim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a stării majorității oamenilor: „O, Domnul meu, ei au rătăcit, într-adevăr, pe mulți dintre oameni.”
10. Explicarea sensului (Kalimah) „Nu există nimic demn de adorare în adevăr în afară de Allah”, așa cum este relatat de Al-Bukhari.
11. Superioritatea celui care este ferit de *shirk*.

CAPITOLUL nr. 5

Chemarea la mărturisirea că nu există nimic demn de adorare în adevăr în afară de Allah

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Spune (O Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): «Aceasta este calea mea; eu chem la Allah (adică la Unicitatea lui Allah – Monoteismul islamic) cu știință sigură, eu și oricine mă urmează (de asemenea trebuie să-i cheme pe alții la Allah, adică la Unicitatea lui Allah – Monoteismul islamic) cu știință sigură. Și slăvit și preaînalt este Allah (mai presus de tot ceea ce Îi asociază ei ca parteneri), iar eu nu sunt dintre politeiști.»”

(12:108)

Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

Când Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) l-a trimis pe Mu‘adh (fie ca Allah să fie mulțumit de el) în Yemen, i-a spus: „Vei ajunge la Oamenii Cărții; să fie primul tău lucru să-i chemi să mărturisească: «Nu există nimic demn de adorare în adevăr în afară de Allah.»”

Iar într-o altă versiune a acestei relatări (se spune):

„Să-L singularizeze pe Allah singur în adorare, adică să actualizeze Unicitatea (Tawhidul) lui Allah. Dacă te ascultă în aceasta, atunci informează-i că Allah le-a prescris să împlinească cinci rugăciuni (*Salat*) în fiecare zi și noapte. Dacă te ascultă în aceasta, atunci informează-i că Allah le-a impus obligația de *sadaqah* (*zakat*), care să fie luată de la cei bogați și distribuită celor săraci. Dacă te ascultă în aceasta, atunci ai grijă să nu iei cele mai bune bunuri ale lor (ca plată a zakat-ului) și ferește-te de invocația celui nedreptățit, căci nu există niciun vâl între invocația lui și Allah.” [Al-Bukhari, Hadith nr. 1389/1425 și Muslim]

Amândoi culegătorii (Al-Bukhari și Muslim) au relatat, de asemenea, că Sahl ibn Sa‘d (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

În ziua (bătăliei de la) Khaibar, Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a declarat: „Măine voi da, într-adevăr, steagul unui om care Îl iubește pe Allah și pe Trimisul Său și care este iubit de Allah și de Trimisul Său. Allah va dărui victoria sub conducerea lui.” Oamenii au petrecut noaptea preocupați discutând cui i-ar putea fi dat steagul! Dimineața au venit cu nerăbdare la Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), fiecare sperând să i se dea steagul. Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a întrebat: „Unde este ‘Ali ibn Abi Talib?” Ei au răspuns: „Suferă de o afecțiune la ochi.” A fost trimis cineva după el și a fost adus. Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a scuipat atunci în ochii lui și a făcut o invocație pentru el, iar el s-a vindecat, ca și cum nu avusese niciodată dureri înainte. Apoi Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) i-a dat steagul și a

spus: „Înaintează cu ușurință și blândețe până ajungi în mijlocul lor, apoi cheamă-i la Islam și informează-i despre îndatoririle lor față de Allah în Islam. Pe Allah, dacă El călăuzește prin tine chiar și un singur om la Islam, atunci este mai bine pentru tine decât cămilele roșii.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Este calea urmașilor Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) să-i cheme pe oameni la Islam.
2. Accent pe sinceritatea intenției, căci mulți care pretind că cheamă la adevăr, de fapt cheamă la ei înșiși.
3. A chema oamenii la Allah cu știință sigură este o obligație.
4. Dintre semnele frumuseții Tawhidului este faptul că el este lipsit de orice blasfemie față de Allah.
5. Urâtenia *shirk*-ului constă în faptul că îl ponegrește/vilifică pe Allah.
6. Dintre cele mai importante chestiuni ale capitolului este că musulmanul trebuie să se țină departe de politeiști, ca să nu ajungă să fie asemenea lor, chiar dacă el însuși nu comite *shirk*.
7. Tawhidul (și chemarea către el) este obligația cea dintâi.
8. Trebuie să începem mai întâi cu Tawhidul înainte de orice, chiar și înainte de *Salat*.
9. Sensul singularizării lui Allah în adorare și al sincerității în Unicitatea Sa este sensul mărturisirii (*Shahadah*) „La ilaha illa-Allah”.
10. Printre Oamenii Scripturii există unii care fie nu au cunoștință despre Tawhid, fie, dacă o au, nu o urmează corespunzător.
11. Accent pe predarea treptată, pas cu pas.
12. Cele mai importante chestiuni trebuie explicate mai întâi.
13. Cum se cheltuie *Zakat* (milostenia obligatorie).
14. Savantul (învățatul) trebuie să încerce să înlăture neînțelegerile celui care învață.
15. Nu trebuie luate cele mai bune bunuri ale oamenilor ca *Zakat* (milostenie obligatorie).
16. Ferește-te de invocația celui asuprit.
17. Ni se spune că nu există nicio barieră în calea invocației celui asuprit (ca să fie acceptată).
18. Încercările, greutățile, foamea și epidemiile îndurate de căpetenia tuturor profeților și de cei mai buni dintre cei apropiați de Allah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) nu sunt decât dovezi clare ale Tawhidului.
19. Afirmatia Profetului: „Voi da, într-adevăr, steagul...” este un semn dintre semnele profeției.
20. Punerea salivei pe ochii lui ‘Ali (fie ca Allah să fie mulțumit de el) și vindecarea care a urmat sunt un alt semn al profeției.
21. Superioritatea lui ‘Ali (fie ca Allah să fie mulțumit de el).
22. Meritele și virtuțile companionilor (fie ca Allah să fie mulțumit de ei), care au continuat să discute între ei toată noaptea (cui i se va da steagul) și preocuparea lor pentru aceasta mai mult decât pentru vestea unei victorii durabile.

23. O ilustrare a credinței în *Qadar*: cum ceea ce este predestinat se întâmplă celor care nu îl caută, iar celor care l-au dorit toată noaptea le este refuzat.
24. Modul în care Profetul l-a sfătuit pe ‘Ali (fie ca Allah să fie mulțumit de el): „Mergi la oameni cu ușurință și blândețe.”
25. Chemarea la Islam înainte de a începe războiul.
26. Legitimitatea luptei împotriva celor care au fost chemați anterior la Islam, dar l-au respins.
27. Predicarea Islamului cu înțelepciune, așa cum reiese din cuvintele lui: „Informează-i despre obligațiile care le revin.”
28. Recunoașterea datoriei față de Allah în Islam.
29. Răsplata celui prin mâna căruia este călăuzit chiar și un singur om.
30. A jura (pe Allah) pentru a susține un verdict juridic (religios).

CAPITOLUL nr. 6

Explicarea Tawhidului și a mărturisirii: „La ilaha illa-Allah”

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Cei pe care ei îi cheamă (precum ‘Isa – fiul lui Maryam, ‘Uzayr, îngerii etc.) caută (pentru ei înșiși) mijloace de apropiere de Domnul lor (Allah), ca să vadă care dintre ei va fi cel mai aproape; și ei (‘Isa, ‘Uzayr, îngerii etc.) speră la Milostivirea Lui și se tem de pedeapsa Lui. Cu adevărat, pedeapsa Domnului tău este ceva de care trebuie să te temi.”

(17:57)

Și El a spus:

„Și (adu-ți aminte) când Ibrahim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus tatălui său și poporului său: «Cu adevărat, sunt nevinovat de ceea ce voi adorați, în afară de El (adică: nu ador pe nimeni în afară de Allah singur), Cel care m-a creat, și, cu adevărat, El mă va călăuzi.» Și el a făcut aceasta (adică „La ilaha illa-Allah”) un Cuvânt dăinuitor printre urmașii lui, ca ei să se întoarcă (adică să se căiască la Allah sau să primească îndemn).”

(43:26–28)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Ei (evreii și creștinii) și-au luat rabinii și călugării drept domni în afara lui Allah.”

(9:31)

El a spus:

„Și dintre oameni sunt unii care își iau, în afara lui Allah, rivali (în adorare) pe care îi iubesc așa cum Îl iubesc pe Allah; însă cei care cred Îl iubesc pe Allah mai mult (decât orice).”

(2:165)

Și în *Sahih* (Muslim) se relatează că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cel care a mărturisit că nu există dumnezeu demn de adorare în afară de Allah și a renegat tot ceea ce oamenii adoră în afară de Allah, atunci averea și sângele lui devin inviolabile, iar socoteala lui rămâne la Allah.”

Aspecte importante ale capitolului

Acest capitol cuprinde cele mai mari și mai importante chestiuni, anume explicarea Tawhidului și a mărturisirii credinței, precum și clarificarea ei prin aspecte limpezi.

Dintre acestea se numără versetul din Surah Al-Isra'. El reprezintă o respingere clară a politeiștilor care îi invocă pe cei dreپți și arată, de asemenea, că a face aceasta este *shirk* major.

De asemenea, versetul din Surah Al-Bara'ah arată limpede că Oamenii Cărții i-au luat pe preoții și pe rabinii lor drept domni în afara lui Allah. Totodată, este clar că nu li s-a poruncit decât să adore o singură divinitate (adică pe Allah). Explicația versetului nu lasă nicio ambiguitate: ascultarea lor de savanți și de alți robi ai lui Allah a fost în lucruri păcătoase, nu prin faptul că i-ar fi chemat sau invocat în rugăciune.

În plus, este și afirmația lui Ibrahim (pacea fie asupra lui) către necredincioși, în care L-a exceptat pe Domnul său de la ceilalți dumnezei:

„Cu adevărat, sunt nevinovat de ceea ce voi adorați, în afară de El, Cel care m-a creat.”

(43:26–27)

Allah a menționat că această decizie și eliberare de *shirk* explică mărturisirea *La ilaha illa-Allah*, căci El a spus:

„Și el a făcut-o [adică *La ilaha illa-Allah* (nimeni nu are dreptul să fie adorat în afară de Allah singur)] un Cuvânt dăinuitor printre urmașii lui, ca ei să se întoarcă.”

(43:28)

Există, de asemenea, versetul din Surah Al-Baqarah despre necredincioși, în care Allah a spus despre ei:

„Ei nu vor ieși din Foc.”

(2:167)

Se menționează că ei îi iubesc pe cei pe care Îi asociază cu Allah așa cum Îl iubesc pe Allah, iar aceasta indică faptul că ei Îl iubesc, într-adevăr, mult pe Allah, însă acest lucru tot nu i-a introdus în Islam. Atunci ce se poate spune despre cel care iubește divinitatea falsă mai mult decât Îl iubește pe Allah? Ce se poate spune despre cel care nu iubește pe nimeni altcineva decât divinitatea sa falsă și nu are deloc iubire pentru Allah?

Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine spune *La ilaha illa-Allah* și respinge toate celelalte lucruri care sunt adorate în afară de Allah, atunci averea și sângele lui sunt inviolabile, iar socoteala lui rămâne la Allah.”

Aceasta este una dintre cele mai puternice afirmații care clarifică sensul lui *La ilaha illa-Allah*. Ea arată că simpla rostire nu protejează sângele și averea celui care o rostește. Nu este suficient doar să înțeleagă sensul evident și cuvintele, să o recunoască sau chiar ca cel care o rostește să nu cheme pe nimeni altcineva decât pe Allah, singur și fără parteneri. Dimpotrivă, sângele și averea lui nu devin inviolabile până când, pe lângă toate cele de mai sus, el respinge în mod total tot ceea ce este adorat pe nedrept în afară de Allah. Căci, dacă cineva are îndoială sau ezită în această privință, nici averea, nici sângele lui nu sunt în siguranță.

Ce exemplu mai mare sau mai splendid poate fi dat? Ce ar putea lămuri ideea într-un mod mai clar? Ce argument mai concludent există care să înlăture orice dispută asupra acestui punct?

CAPITOLUL nr. 7

A purta un inel, o sfoară/ață sau orice lucru asemănător, pentru prevenirea ori îndepărtarea unui rău sau a unei suferințe, este un act de shirk

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Spune: «Spuneți-mi, așadar, lucrurile pe care le invocați în afară de Allah: dacă Allah ar voi un rău pentru mine, ar putea ele să îndepărteze răul Lui? Sau, dacă El (Allah) ar voi o milă pentru mine, ar putea ele să oprească Mila Lui?» Spune: «Îmi este de ajuns Allah; în El trebuie să-și pună încrederea cei care se încred (credincioșii).»”

(39:38)

‘Imran ibn Husain (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a văzut odată un om cu un inel de alamă pe mână și l-a întrebat: „Ce este acesta?” Omul a răspuns: „Ca să înving slăbiciunea bătrâneții.” El a spus: „Scoate-l, căci nu îți va spori decât slăbiciunea. Dacă moartea te va surprinde purtându-l, nu vei reuși niciodată.”

[Acest hadith a fost consemnat de Ahmad (ibn Hanbal) (fie ca Allah să fie mulțumit de el) cu un lanț bun de naratori.]

El a consemnat și un hadith *marfu'*: ‘Uqbah ibn ‘Amir (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine poartă un talisman sau o amuletă, Allah nu îi va împlini dorința. Și oricine atârna o scoică de mare, nu va avea pace și liniște.”

Iar într-o altă versiune se relatează că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine poartă un talisman a comis *shirk* (politeism).”

Ibn Abi Hatim a relatat despre Hudhaifah (fie ca Allah să fie mulțumit de el):

El a văzut un om cu o bucată de sfoară/ață pe mână (ca protecție sau tratament împotriva febrei), așa că a tăiat sfoara și a recitat versetul:

„Cei mai mulți dintre ei cred în Allah și totuși practică *shirk* (politeism).”

(12:106)

Aspecte importante ale capitolului

1. Interdicția strictă a purtării inelelor, sforilor/ațelor și a lucrurilor asemănătoare (cu acest scop).
2. Dacă un companion ar fi murit purtând un astfel de lucru, nu ar fi avut succes (în Viața de Apoi). Aceasta confirmă afirmația companionilor că *shirk*-ul minor este mai grav decât păcatele majore.
3. Ignoranța nu a fost o scuză.
4. Purtarea unui asemenea obiect nu aduce niciun folos în această viață; dimpotrivă, este dăunătoare, așa cum a spus Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Nu va face nimic decât să sporească slăbiciunea.”
5. Dezaprobarea severă și muștrarea aspră a celui care face o astfel de faptă.
6. Afirmația că oricine se atașează de ceva (își leagă speranța de acel lucru) va fi lăsat în seama acelui lucru.
7. Afirmația că oricine poartă o amuletă a comis *shirk*.
8. A spera vindecare de febră printr-un talisman este *shirk*.
9. Faptul că Hudhaifah a recitat un verset din Coran este o dovadă clară că companionii obișnuiau să recite versetele despre *shirk*-ul major pentru a condamna *shirk*-ul minor, așa cum a făcut și Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) recitând versetul din Surah Al-Baqarah (2:165).
10. A căuta protecție împotriva deochiului prin amulete este *shirk*.
11. Blestemul asupra celor care folosesc amulete: ca Allah să nu le împlinească dorințele, iar cei care folosesc scoici să nu aibă nici odihnă, nici pace; adică Allah i-a lăsat (în seama lor).

CAPITOLUL nr. 8

Ruqa (incantații), talismane și amulete

Abu Bashir Al-Ansari (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

El era în compania Trimisului lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) într-una dintre călătoriile sale. Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a trimis un mesager cu porunca: „Să nu rămână niciun colier din sfoară de arc și niciun alt fel de colier în jurul gâturilor cămilelor, fără să fie tăiat.”

(Al-Bukhari și Muslim)

Ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că l-a auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„*Ar-Ruqa*, *At-Tama'im* și *At-Tiwalah* sunt toate acte de *shirk* (politeism).”

(Musnad Ahmad; Abu Dawud)

At-Tama'im înseamnă punerea unei amulete la gâtul copiilor pentru a-i feri de efectele deochiului. Dacă amuleta conține versete din Coran sau Numele ori Atributele lui Allah, atunci unii dintre înaintași au considerat-o permisă, iar alții au considerat-o nepermisă. Ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) se număra printre cei care o dezaprobau.

Ar-Ruqa sau *Al-'Aza'im* înseamnă rostirea unor formule de „descântec”, incantații etc. Sunt permise acelea în care nu există nicio urmă de *shirk* (politeism). Profetul Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a permis aceasta în cazul mușcăturii/înțepăturii insectelor veninoase sau când cineva este afectat de deochi. *At-Tiwalah* (vrăjire/„farmec”) este ceva făcut de cei care pretind că pot face o femeie să fie mai iubită de soțul ei sau invers.

Abdullah ibn Ukaim a relatat următorul hadith *marfu'*:

„Oricine folosește, își atașează sau poartă un talisman, va fi lăsat în seama acelui talisman.”

(Ahmad și At-Tirmidhi)

Ahmad a relatat tradiția lui Ruwaifi' (fie ca Allah să fie mulțumit de el), care a spus că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) i-a spus:

„O, Ruwaifi', s-ar putea să trăiești mult timp după mine, așadar informează-i pe oameni că oricine își leagă noduri în barbă, pune vreo ață sau vreun șnur la gât (ca amuletă) sau se curăță (după folosirea toaletei) cu bălegar de animal ori cu os, atunci Muhammad

(pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) s-a dezis de el (nu are nimic de-a face cu el).”

Sa‘id ibn Jubair a spus:

„Oricine taie o amuletă sau un talisman de la cineva, aceasta este echivalentă cu eliberarea unui sclav.”

Waki‘ este cel care a consemnat aceasta și a relatat de la Ibrahim An-Nakha‘i că ei obișnuiau să dezaprobe orice tip de amulete și talismane, fie că ar fi conținut versete din Coran, fie altceva,

[Ei erau dintre companionii lui Abdullah ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el).]

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea incantațiilor (*Ar-Ruqa*) și a amuletelor (*At-Tama'im*).
2. Explicarea „vrăjirii/farmecului” (*At-Tiwalah*).
3. Că toate cele trei menționate mai sus sunt acte de *shirk*, fără excepție.
4. *Ruqyah* (recitarea pentru vindecare/protecție) folosind cuvinte adevărate, pentru protecție de deochi sau pentru înțepătura scorpionului, nu este ca *shirk*-ul.
5. ‘Ulama au păreri diferite cu privire la folosirea amuletelor care conțin versete din Coran.
6. Punerea de coliere la animale pentru protecție împotriva deochiului înseamnă comiterea de *shirk*.
7. Oricine își leagă sfoară de arc (sau practică astfel de lucruri) a fost avertizat cu o pedeapsă severă.
8. Răsplata celui care taie amuleta/talismanul de la cineva.
9. Afirmția lui Ibrahim An-Nakha‘i că primii musulmani obișnuiau să evite amuletele, fie că ar conține versete coranice, fie altceva, nu este contradictorie, deoarece referința aici este la companionii lui Abdullah ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el).

CAPITOLUL nr. 9

Cine caută binecuvântare printr-un copac, o piatră sau ceva asemănător

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Ați luat voi în considerare pe Al-Lat și Al-‘Uzza (cei doi idoli ai arabilor păgâni)? Și pe Manat (un alt idol al arabilor păgâni), al treilea?”

(53:19–20)

At-Tirmidhi a relatat și a declarat *sahih* (autentic) că Abu Waqid Al-Laithi (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Am ieșit împreună cu Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) în expediția către Hunain, pe când abia părăsisem necredința (*kufir*) pentru Islam. Mushrikii aveau un copac *sidra* (arbore de lotus) la care stăteau și își atârnau armele, numit Dhat Anwat. Când am trecut pe lângă un *sidra*, am spus: «O, Trimis al lui Allah, nu ne faci și nouă un Dhat Anwat, așa cum au ei Dhat Anwat-ul lor?» Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: «Allahu Akbar (Allah este Cel mai Mare)! Pe Cel care îmi ține sufletul în Mâna Sa, acestea sunt, într-adevăr, căile popoarelor de dinainte! Ați spus exact cum au spus Banii Israel lui Musa (fie ca Allah să fie mulțumit de el): “Fă-ne și nouă un dumnezeu, așa cum au ei dumnezeii lor.”» El a spus: «Cu adevărat, voi sunteți un popor care nu știe.» (7:138) Cu siguranță veți urma căile celor care au fost înaintea voastră.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului (Surah An-Najm 53:19–20).
2. Natura lucrului cerut de către companionii (fie ca Allah să fie mulțumit de ei) (un copac asemănător cu Dhat Anwat).
3. De fapt, ei (companionii) nu au pus în practică acest lucru.
4. Intenția lor era să se apropie de Allah prin această faptă, crezând că Lui I-ar plăcea.
5. Dacă companionii (fie ca Allah să fie mulțumit de ei) nu au înțeles natura faptei pe care intenționau să o facă, este cu atât mai probabil ca alții (cu un statut mult mai mic) să cadă în ignoranță.
6. Pentru companionii (fie ca Allah să fie mulțumit de ei) există răsplata faptelor bune și promisiunea iertării, ceea ce nu este pentru alții.
7. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) nu i-a scuzat, ci a respins prin cuvintele: „Allahu Akbar... acestea sunt căi... și veți urma pe cei de dinainte” — arătând gravitatea chestiunii prin aceste trei aspecte.

8. O chestiune majoră urmărită aici este că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) le-a spus că cererea lor era ca cererea lui Banii Israel când i-au zis lui Musa: „Fă-ne și nouă un dumnezeu.”
9. Negarea/respingerea acestei fapte face parte din sensurile lui „Nu există dumnezeu adevărat în afară de Allah”, însă, fiind ceva subtil și ascuns, ei nu au realizat-o.
10. Jurământul făcut de Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) pentru a întări hotărârea, iar el nu jură decât pentru un scop benefic.
11. *Shirk*-ul este de două tipuri: major și minor, deoarece companionii nu au fost considerați apostazi din cauza cererii lor.
12. Spusa lor: „abia părăsisem necredința” arată că alți companionii (fie ca Allah să fie mulțumit de ei) nu erau neapărat ignoranți cu privire la chestiune.
13. Spunerea lui „Allahu Akbar” pentru a exprima mirare. Aceasta contrazice pe cei care o consideră indezirabilă (*makruh*).
14. A bloca toate căile care pot duce la *shirk* (politeism).
15. Interdicția oricărei asemănări cu oamenii ignoranței (necredincioșii).
16. Un profesor se poate supăra pe elevii săi (din dorința de bine) în timp ce îi educă.
17. Tendința generală a omenirii a fost exprimată de Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) prin spusa: „Acestea sunt căile.”
18. Este unul dintre semnele profeției faptul că evenimentele s-au petrecut așa cum a informat el.
19. În orice loc în care Allah i-a condamnat pe evrei și pe creștini în Coran, El ne-a avertizat și pe noi împotriva acelor fapte.
20. Companionii (fie ca Allah să fie mulțumit de ei) cunoșteau principiul că actele de adorare se bazează pe poruncă directă. De aceea, este și un memento cu privire la întrebările din mormânt: întrebarea „Cine este Domnul tău?” este clară; a doua întrebare „Cine este Profetul tău?” depinde de informarea Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) despre nevăzut; dar a treia întrebare „Care este religia ta?” este legată de cererea lor (a evreilor) către Musa: „Fă-ne și nouă un dumnezeu.”
21. Căile Oamenilor Cărții sunt condamnate ca fiind asemenea celor ale politeiștilor.
22. Cel care s-a mutat de la fals (adică a devenit musulman) și a fost obișnuit cu anumite credințe sau obiceiuri nu este complet ferit de rămășițe ale acestor obiceiuri, așa cum reiese din cuvintele lor: „abia părăsisem necredința (*kufir*).”

CAPITOLUL nr. 10

Jertfirea (sacrificarea) pentru altul decât Allah

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Spune: «Cu adevărat, rugăciunea mea, sacrificiul meu, viața mea și moartea mea sunt pentru Allah, Domnul lumilor. El nu are niciun partener. Și aceasta mi s-a poruncit, iar eu sunt primul dintre musulmani.»»

(6:162–163)

Allah, Cel Preaînalt, a mai spus:

„Așadar, îndreaptă-te în rugăciune către Domnul tău și sacrifică (doar pentru El).”

(108:2)

Muslim relatează că ‘Ali ibn Abi Talib (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) mi-a adus la cunoștință patru hotărâri (ale lui Allah): (1) blestemul lui Allah este asupra celui care jertfește (dedicând sacrificiul) pentru altceva decât Allah; (2) blestemul lui Allah este asupra celui care își blestemă propriii părinți; (3) blestemul lui Allah este asupra celui care adăpostește un inovator/eretic (care a introdus o *bid‘ah* în religie); (4) blestemul lui Allah este asupra celui care schimbă reperele (cel care modifică hotarele).”

Ahmad relatează că Tariq ibn Shihab a transmis că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Un om a intrat în Paradis din cauza unei muște, iar un om a intrat în Focul Iadului din cauza unei muște.”

Ei (companionii) au întrebat: „Cum a fost posibil, o Trimis al lui Allah?” El a spus: „Doi oameni au trecut pe lângă un popor care avea un idol, iar ei nu lăsa pe nimeni să treacă fără să facă un sacrificiu pentru el. I-au poruncit unuia dintre cei doi să aducă o jertfă. El a spus: «Nu am nimic de oferit.» Oamenii i-au zis: «Jertfește ceva, chiar dacă ar fi o muscă.» Așa că el a oferit o muscă (idolului lor). Ei i-au deschis drumul, și astfel a intrat în Focul Iadului. Apoi i-au spus celuilalt: «Jertfește ceva.» El a spus: «Nu voi jertfi niciodată nimic pentru altcineva decât pentru Allah, Cel Măreț și Slăvit.» Atunci i-au lovit gâtul și l-au omorât; și astfel el a intrat în Paradis.”

(Ahmad)

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului: „Cu adevărat, rugăciunea mea, sacrificiul meu...” (6:162)
2. Explicarea versetului: „Așadar, îndreaptă-te în rugăciune către Domnul tău și sacrifică doar pentru El.” (108:2)
3. Stabilirea principiului blestemului asupra celor care jertfesc pentru altul decât Allah.
4. Blestemul asupra celor care își blestemă părinții (prin faptul că îi blestemă pe părinții altora, iar aceia, la rândul lor, îi blestemă pe părinții lui).
5. Blestat este cel care adăpostește inovatorul (*muhdith*) în religie; adică cel care introduce ceva ce, în mod necesar, este doar dreptul lui Allah să legifereze, iar el caută adăpost la cineva care îl ajută în aceasta.
6. Blestemul asupra celui care schimbă pe nedrept reperele/hotarele, adică limitele care separă terenul unei persoane de cel al vecinului, mutând hotarele pentru a acapara acel pământ sau pentru a-l obstrucționa.
7. Diferența dintre un blestem specific (asupra unei persoane/fapte) și blestemul asupra neascultătorilor și răzvrătiților în general.
8. Povestea impresionantă a muștei.
9. Cel care a oferit o muscă idolului a ajuns în Iad, deși nu intenționa inițial să facă un astfel de act; el a făcut-o ca să se salveze de amenințarea idolatriilor.
10. Cât de detestat este *shirk*-ul în inimile credincioșilor: omul a fost răbdător în fața execuției și nu a cedat cererii lor, deși ei îi cereau doar o faptă exterioară.
11. Omul care a ajuns în Iad era musulman; dacă ar fi fost necredincios (*kafir*), Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) nu ar fi spus: „A intrat în Iad doar din cauza unei muște.”
12. Aceasta confirmă hadithul: „Paradisul este mai aproape de tine decât șireturile încălțăminte tale, iar Focul Iadului este la fel.”
13. Se are în vedere lucrarea inimii, chiar și printre idolatri.

CAPITOLUL nr. 11

Nu aduceți un sacrificiu de animale pentru Allah într-un loc unde se aduc sacrificii pentru altul decât Allah

Cuvântul lui Allah, Cel Preaînalt:

„Să nu stai niciodată în ea. Cu adevărat, moscheea a cărei temelie a fost pusă din prima zi pe evlavie este mai vrednică să stai în ea (la rugăciune). În ea sunt oameni care iubesc să se curețe și să se purifice. Iar Allah îi iubește pe cei care se curăță și se purifică [adică pe cei care își curăță părțile intime cu praf (considerat ca săpun) și cu apă, de urină și fecale, după ce și-au împlinit nevoile].”

(9:108)

Thabit ibn Dahhak (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

Un om a făcut un jurământ (vot) să sacrifice o cămilă într-un loc numit Buwanah, apoi l-a întrebat pe Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) despre aceasta. El a spus: „În acel loc era vreun idol care era adorat, dintre idoli Jahiliyyah?” Ei au răspuns: „Nu.” Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a întrebat din nou: „Necredincioșii țineau acolo vreo sărbătoare repetitivă dintre ale lor?” Ei au răspuns: „Nu.”

Atunci Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Împlinește-ți jurământul. Cu adevărat, nu se împlinește un jurământ făcut în neascultare față de Allah și nici unul care depășește capacitatea unei persoane.”

[Relatat de Abu Dawud, conform condițiilor de verificare ale lui Al-Bukhari și Muslim.]

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului: „Să nu stai niciodată în ea.” (9:108)
2. Neascultarea de Allah lasă urme asupra pământului, așa cum lasă și ascultarea.
3. O chestiune problematică trebuie răspunsă printr-o chestiune clară, pentru a elimina orice neclaritate.
4. Cel care dă un verdict religios (*mufti*) poate cere detalii, dacă este nevoie.
5. Jurămintele pot fi legate de un loc anume, atât timp cât acel loc este liber de orice ar interzice împlinirea jurământului acolo.
6. Este interzis să împlinești un jurământ într-un loc în care a existat vreun idol dintre idoli vremurilor ignoranței, chiar dacă idolatria a încetat de mult timp.
7. Este interzis să împlinești jurămintele într-un loc unde necredincioșii au celebrat vreo sărbătoare repetitivă, chiar dacă aceasta a fost oprită de mult.

8. Un jurământ nu poate fi împlinit dacă a fost făcut pentru un astfel de loc, deoarece este considerat jurământ de neascultare (față de Allah).
9. Avertisment împotriva asemănării cu politeiștii în sărbătorile lor, chiar dacă intenția nu este aceeași (adică intenția musulmanului nu ar fi ca a politeiștilor).
10. Nu există jurământ valid în neascultare față de Allah.
11. Nu există jurământ valid pentru ceva ce depășește posibilitățile/capacitatea unei persoane.⁴

⁴ Literal: „fiii lui Adam”.

CAPITOLUL nr. 12

A face un jurământ/vot pentru altul decât Allah este un act de shirk

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Ei sunt cei care își împlinesc jurămintele și se tem de o Zi al cărei rău va fi răspândit.”

(76:7)

Allah, Cel Preaînalt, a mai spus:

„Și orice cheltuiți (de pildă în sadaqah, caritate etc. pentru cauza lui Allah) ori orice jurământ faceți, să știți că Allah le știe pe toate.”

(2:270)

‘Aishah (fie ca Allah să fie mulțumit de ea) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine face un jurământ că va asculta de Allah, să asculte de El; iar oricine face un jurământ că va fi neascultător față de Allah, să nu fie neascultător față de El.”

(Al-Bukhari)

Aspecte importante ale capitolului

1. Împlinirea jurământului (votului) este obligatorie.
2. Deoarece este confirmat că a face un jurământ este un act de adorare pentru Allah, atunci a direcționa un jurământ către altul decât Allah înseamnă comiterea de *shirk*.
3. Orice jurământ bazat pe neascultare (față de Allah Cel Atotputernic) nu este permis să fie împlinit.

CAPITOLUL nr. 13

A căuta refugiu la altul decât Allah face parte din shirk

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Și, cu adevărat, erau bărbați dintre oameni care căutau adăpost la djinnii de parte bărbătească, iar ei (djinnii) le-au sporit (oamenilor) păcatul și necredința.”

(72:6)

Muslim relatează că Khawlah bint Hakim (fie ca Allah să fie mulțumit de ea) a spus: l-am auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Oricine intră într-un loc de locuit și spune (la intrare): «Caut refugiu în cuvintele desăvârșite ale lui Allah, de răul (acelor creaturi) pe care El le-a creat», nu-l va atinge niciun rău până când va pleca din acel loc.”

(Muslim)

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Surah Al-Jinn (72:6).
2. A căuta refugiu la altul decât Allah este o formă de *shirk* (politeism).
3. Folosirea acestui hadith ca dovadă: savanții îl folosesc pentru a arăta că Cuvintele lui Allah nu sunt create. Ei spun aceasta deoarece a căuta refugiu într-o creatură este *shirk*.
4. Virtutea acestei invocații, deși este scurtă.
5. Chiar dacă se poate obține un folos lumesec printr-un lucru, precum prevenirea unui rău, îndepărtarea unei nenorociri sau dobândirea unui avantaj ori a unui bine, aceasta nu înseamnă că a te baza pe astfel de lucruri nu este *shirk*.

CAPITOLUL nr. 14

A căuta ajutor la altul decât Allah (*istighatha*) sau a invoca pe altul decât El este un act de shirk

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Și nu invoca, în afară de Allah, pe ceea ce nu-ți poate aduce nici folos, nici rău; căci dacă ai face-o, cu siguranță ai fi dintre *zalimun* (politeiștii și nedreptii). Iar dacă Allah te atinge cu un rău, nu este nimeni care să-l îndepărteze în afară de El; iar dacă El îți voiește un bine, nu este nimeni care să respingă favoarea Sa, pe care o face să ajungă la oricare dintre robii Săi pe care voiește. Și El este Cel Iertător, Cel Milostiv.”

(10:106–107)

Și El a spus:

„Voi nu adorați în afară de Allah decât idoli și nu faceți decât să nascociți minciuni. Cu adevărat, cei pe care îi adorați în afară de Allah nu au putere să vă dea hrană (provision); așadar, căutați-vă hrana de la Allah (singur) și adorați-L (singur) și fiți recunoscători Lui. La El (singur) veți fi întorși.”

(29:17)

El, Cel Atotputernic, a spus:

„Și cine este mai rătăcit decât cel care cheamă (invocă), în afară de Allah, pe cineva care nu-i va răspunde până în Ziua Învierii, și care (chiar) sunt neștiutori de chemările (invocațiile) către ei? Iar când oamenii vor fi adunați (în Ziua Învierii), ei (divinitățile false) le vor deveni dușmani și vor nega adorarea lor.”

(46:5–6)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Oare nu El este Cel care răspunde celui aflat în strâmtorare, când Îl cheamă, și îndepărtează răul, și vă face moștenitori ai pământului, generație după generație? Este oare vreun dumnezeu împreună cu Allah? Puțin vă aduceți aminte!”

(27:62)

At-Tabarani relatează, cu *isnad*-ul său (lanțul de naratori):

În zilele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) exista un ipocrit care îi făcea rău credincioșilor. Unii dintre ei au spus: „Veniți cu noi, ca să cerem sprijin Trimisului lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) împotriva acestui

ipocrit.” Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a răspuns: „Cu adevărat, nu trebuie cerut ajutor de la mine. Într-adevăr, Allah este Cel de la care trebuie cerut ajutorul și sprijinul.”

Aspecte importante ale capitolului

1. A lega invocația/rugăciunea (*du‘a*) de cererea de ajutor (*istighatha*) prin conjuncție înseamnă a lega un lucru general de unul specific.
2. Explicarea versetului: „Și nu invoca, în afară de Allah, pe ceea ce nu-ți poate aduce nici folos, nici rău...” (10:106).
3. Acesta este *shirk*-ul major.
4. Chiar și cel mai evlavios om, dacă cere ajutor altcuiva decât Allah, chiar pentru a mulțumi pe altcineva, devine dintre *zalimun* (nedreptii, politeiștii).
5. Explicarea versetului următor (10:107).
6. A chema pe alții pentru ajutor în afară de Allah nu aduce niciun folos în această lume și, pe deasupra, este necredință (*kufr*).
7. Explicarea versetului 29:17.
8. Cererea de hrană și mijloace de trai trebuie făcută doar de la Allah; la fel cum Paradisul nu poate fi cerut de la nimeni altcineva decât de la El.
9. Explicarea celui de-al patrulea verset (46:5).
10. Nu este nimeni mai rătăcit decât cel care cheamă pe altul decât Allah.
11. Cel căruia i se adresează chemarea (în afară de Allah) este neștiutor de invocațiile celui care îl cheamă; nu știe nimic despre ele.
12. Acea chemare va fi cauza mâniei și dușmăniei celui chemat față de cel care l-a chemat.
13. Chemarea (invocarea) este numită adorare a celui chemat.
14. Cel chemat va nega și va respinge această adorare îndreptată către el.
15. De aceea, un astfel de invocator este cel mai rătăcit dintre oameni.
16. Explicarea celui de-al cincilea verset (27:62).
17. Este uimitoare recunoașterea idolatriilor că nimeni nu-l scapă pe cel aflat în strâmtoare în afară de Allah; de aceea, Îl cheamă pe El în vremuri de dificultate extremă, cu sinceritate religioasă deplină.
18. Protejarea „Alesului” (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) înseamnă protejarea Tawhidului și a fi vigilent față de Allah.

CAPITOLUL nr. 15

Ceea ce este creat nu poate fi un obiect al adorării

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Îi atribuie ei ca parteneri lui Allah pe cei care nu creează nimic, ci ei înșiși sunt creați? Ei nu le pot da niciun ajutor și nici nu se pot ajuta pe ei înșiși.”

(7:191–192)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Iar cei pe care îi invocați sau îi chemați în locul Lui nu stăpânesc nici măcar un *qitmir* (membrana subțire de pe sâmburele curmalei). Dacă îi invocați (sau îi chemați), ei nu vă aud chemarea; iar dacă (în cazul) ar auzi, nu v-ar putea împlini cererea. Și în Ziua Învierii, ei se vor dezice de adorarea voastră. Și nimeni nu te poate informa (O Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) precum Cel Atotștiutor (de fiecare lucru).”

(35:13–14)

Se relatează în *Sahih* (adică Al-Bukhari și Muslim), de la Anas (fie ca Allah să fie mulțumit de el), care a relatat:

Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a fost lovit în ziua de Uhud (bătălia de la Uhud) și i-au fost spărți dinții. Atunci el a spus: „Cum poate reuși un popor care își lovește Profetul?” Apoi a fost revelat versetul (3:128): „Nu este a ta hotărârea (O Muhammad), ci a lui Allah.”

De asemenea, se relatează acolo de la Ibn ‘Umar (fie ca Allah să fie mulțumit de el):

El l-a auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând, când și-a ridicat capul din plecăciune în ultima rak‘ah a rugăciunii de Fajr: „O Allah, blestemă-l pe cutare.” Apoi Allah a revelat: „Nu este a ta hotărârea (O Muhammad), ci a lui Allah.”

Într-o altă relatare:

„El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) L-a invocat pe Allah împotriva lui Safwan ibn Umaiyah, Suhail ibn ‘Amr și Al-Harith ibn Hisham”, apoi a fost revelat versetul: „Nu este a ta hotărârea (O Muhammad), ci a lui Allah.”

Se relatează, de asemenea, în *Sahih* Al-Bukhari și Muslim, de la Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el), care a spus:

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) s-a ridicat când i-a fost revelat: „Și avertizează-ți tribul (O Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) dintre rudele apropiate.” (26:214) și (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „O, oameni ai Quraish”- sau cuvinte asemănătoare - „răscumpărați-vă sufletele! Eu nu vă pot fi de niciun ajutor înaintea lui Allah; O Abbas ibn Abdul-Muttalib, eu nu îți pot fi de niciun ajutor înaintea lui Allah; O Safiyah, mătușa Trimisului lui Allah, eu nu îți pot fi de niciun ajutor înaintea lui Allah; O Fatimah, fiica lui Muhammad, cere din averea mea ce dorești, dar eu nu îți voi fi de niciun folos înaintea lui Allah.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea celor două versete (7:191–192 și 35:13–14).
2. Povestea de la Uhud.
3. *Qunut* (invocația) Trimisului lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) în rugăciune (împotriva unor persoane) și faptul că companionii (fie ca Allah să fie mulțumit de ei) spuneau „Amin” în spatele lui.
4. Cei împotriva cărora s-a făcut invocația erau necredincioși (*kuffar*).
5. Ei (Quraish) au făcut lucruri pe care majoritatea celorlalți necredincioși nu le-au făcut: l-au rănit pe Profet la cap și au urmărit să-l omoare; și au mutilat pe cei uciși în luptă, deși erau rudele lor.
6. Allah i-a revelat în legătură cu aceasta: „Nu este a ta hotărârea (O Muhammad), ci a lui Allah.”
7. Spusa Lui (a lui Allah): „El se întoarce către ei cu milă (îi iartă) sau îi pedepsește”, iar El s-a întors către ei și ei au crezut.
8. *Al-Qunut* (a-L invoca pe Allah împotriva unor persoane) în vreme de nenorocire/dezastru.
9. Numirea explicită, în rugăciune, a celor împotriva cărora se face invocația, prin numele lor și numele taților lor.
10. Blestemarea cuiva anume în *qunut*.
11. Împrejurările Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) în momentul revelării: „Și avertizează-ți tribul... dintre rudele apropiate.” (26:214)
12. Seriozitatea Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) în această chestiune, până la punctul în care i s-a atribuit nebunie; iar la fel este și cazul unui musulman care procedează astfel astăzi.
13. Spusa lui (a Profetului) către cei apropiați și cei îndepărtați: „Eu nu vă pot fi de niciun folos înaintea lui Allah”, până acolo încât a spus: „O Fatimah, fiica lui Muhammad, nu îți pot fi de niciun folos înaintea lui Allah.” Dacă el a clarificat aceasta, fiind liderul trimișilor, că nu poate fi de folos nici celei mai bune femei din această lume, iar omul crede că el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) nu spune decât

adevărul, atunci, când privește la ceea ce se întâmplă astăzi în inimile oamenilor „de rang”, problema Tawhidului devine clară și, totodată, ciudățenia religiei.⁵

⁵Se face referire la hadithul: „Islamul a început ca ceva straniu și se va întoarce din nou să fie ceva straniu; astfel, fie ca Allah să-i binecuvânteze pe cei străini (ca ei să fie sub un copac din Paradis).”

CAPITOLUL nr. 16

Ceea ce a spus Domnul

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Până când frica este îndepărtată din inimile lor, ei spun: «Ce a spus Domnul vostru?» Ei spun: «Adevărul», iar El este Cel Preaînalt, Cel Mare.”

(34:23)

Și în *Sahih* (Al-Bukhari) se relatează că Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a transmis că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

Când Allah hotărăște o poruncă în cer, îngerii își flutură aripile, arătând supunere deplină față de Cuvântul Lui, iar sunetul este ca niște lanțuri trase pe piatră. Iar când frica este îndepărtată din inimile lor, ei spun: „Ce a spus Domnul vostru?” Ei spun: „Adevărul. Iar El este Cel Preaînalt, Cel Mare.” (34:23)

Apoi ascultătorii pe furiș (diavolii) aud această poruncă, iar acești ascultători pe furiș sunt astfel, unul peste altul (Sufyan, un sub-narator, a arătat aceasta ridicând mâna și depărtând degetele). Un ascultător pe furiș aude un cuvânt, pe care îl transmite celui de sub el, iar al doilea îl transmite celui de sub el, până când ultimul dintre ei îl transmite vrăjitorului sau ghicitorului. Uneori o flacără (foc) lovește diavolul înainte să o poată transmite, iar alteori el o transmite înainte ca flacără să-l lovească; atunci vrăjitorul adaugă la acel cuvânt o sută de minciuni. Apoi oamenii vor spune: „Nu a spus el (adică magicianul) cutare și cutare lucru la data cutare?” Astfel, acel magician este considerat că a spus adevărul din cauza celui cuvânt care a fost auzit din ceruri.

An-Nawwas ibn Sam'an (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Când Allah voiește să reveleze ceva oamenilor, El rostește cuvintele ce urmează a fi revelate. Atunci cerurile se zguduie puternic de frica Lui. Când Cuvintele lui Allah cad asupra locuitorilor cerului, ei sunt cuprinși de șoc și cad în prosternare. Primul dintre ei care își ridică capul este îngerul Jibril, căruia Allah îi spune din revelație ceea ce voiește. Apoi Jibril trece pe lângă ceilalți îngeri din diferitele ceruri și, la fiecare treaptă, este întrebat: «Ce a spus Domnul nostru, o Jibril?» El răspunde: «A spus Adevărul; El este Cel Preaînalt, Cel Mare», iar toți repetă la fel după el. Apoi Jibril merge mai departe cu revelația, către destinația la care a fost poruncit de Allah, Cel Preaînalt.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului 34:23.
2. În acest verset este o dovadă pentru anularea *shirk*-ului, mai ales în ceea ce privește ceea ce este atribuit celor drepte (adică invocațiile pe care ignoranții le adresează către ei). Se spune că acest verset taie rădăcinile „copacului” *shirk*-ului din inimă.
3. Explicarea cuvintelor lui Allah: „Ei spun: «Adevărul», iar El este Cel Preaînalt, Cel Mare.”
4. Motivul întrebării lor despre aceasta (din verset).
5. Că Jibril (Gabriel) (fie ca Allah să fie mulțumit de el) le-a răspuns după aceea prin cuvintele lui: „El a spus cutare și cutare.”
6. Descrierea faptului că Jibril (Gabriel) (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a fost primul care și-a ridicat capul (pentru a primi revelația lui Allah).
7. Jibril (Gabriel) (fie ca Allah să fie mulțumit de el) răspunde tuturor îngerilor cerurilor, deoarece toți îl întreabă.
8. Leșinul/încrămenirea îi cuprinde pe toți locuitorii cerurilor.
9. Zguduirea cerurilor din cauza Cuvintelor lui Allah.
10. Că Jibril (Gabriel) (fie ca Allah să fie mulțumit de el) este cel care transmite revelația acolo unde poruncește Allah.
11. Ascultarea pe ascuns a „vorbirii” din cer de către diavoli.
12. Starea în care djinnii stau unul peste altul.
13. Căderea stelelor căzătoare.
14. Uneori steaua căzătoare lovește diavolul înainte să transmită mesajul furat, iar alteori acesta ajunge la urechea prietenului său omenesc înainte să fie lovit.
15. Uneori ghicitorul poate transmite adevărul.
16. Ghicitorul amestecă adevărul cu o sută de minciuni.
17. Minciunile lui nu sunt crezute decât din cauza aceluia cuvânt (de adevăr) care a fost auzit din cer.
18. Acceptarea falsului de către firea omului: cum se agață de un adevăr și nu ia în seamă cele o sută de minciuni.
19. Cum își transmit cuvântul unii altora, îl memorează și îl folosesc ca „dovadă” (pentru alte minciuni).
20. Afirmarea atributelor divine ale lui Allah, în opoziție cu negările Aș‘ariyyah și ale Mu‘attilah.⁶
21. Că zguduirea și cutremurarea cerurilor este din frica de Allah, Cel Atotputernic.
22. Îngerii cad în prosternare înaintea lui Allah.

⁶ Una dintre credințele lor este negarea atributului lui Allah de a vorbi. Ahlus-Sunnah rămâne ferm pe principiul afirmării Numelor și Atributelor menționate de Allah și de Profetul Său (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), fără a le nega sensul lor evident, fără a întreba „cum” sunt și fără a face vreo asemănare cu creația.

CAPITOLUL nr. 17

Intercesiunea (Şafa‘ah)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Şi avertizează-i prin aceasta pe cei care se tem că vor fi adunaţi înaintea Domnului lor, când nu va fi pentru ei nici ocrotitor, nici mijlocitor, în afară de El, ca să se teamă de Allah şi să-şi îplinească datoria faţă de El.”

(6:51)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Spune: A lui Allah este toată intercesiunea.”

(39:44)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Cine este acela care poate mijloci la El fără permisiunea Lui...?”

(2:255)

El a spus:

„Şi sunt mulţi îngerî în ceruri a căror intercesiune nu foloseşte la nimic decât după ce Allah a dat voie pentru cine vrea şi de care este mulţumit.”

(53:26)

El a spus:

„Spune: «Chemaţi-i pe cei pe care îi pretindeţi (a fi dumnezei asociaţi) în afară de Allah: ei nu stăpânesc nici măcar greutatea unui atom (sau a unei furnici mici), nici în ceruri, nici pe pământ; nu au nicio parte în vreuna dintre ele şi nici nu are El vreun sprijinitor dintre ei. Intercesiunea la El nu foloseşte decât pentru cel căruia îi dă El permisiune...»”

(34:22–23)

Abul-‘Abbas⁷ a spus că Allah a negat în mod egal tot ceea ce mushrikii au ataşat (divinităţilor lor false). Căci El a negat că cineva ar avea vreo stăpânire sau vreo parte din ea în afară de El, ori că ar exista vreun ajutor pentru Allah. Şi nu rămâne decât intercesiunea.

⁷ Şeicul-ul-Islam Ibn Taymiyyah, Ahmad ibn Abdul-Haleem ibn Abdus-Salam — vezi *Fath-ul-Majid*, p. 168.

Este clar că ea nu va folosi nimănui decât celui căruia i s-a acordat permisiune de către Domnul, așa cum a spus El:

„Ei nu vor putea mijloci decât pentru cel de care El este mulțumit.”

(21:28)

Din acest motiv, intercesiunea în care cred mushrikii este respinsă în Ziua Învierii, așa cum este respinsă de Coran și așa cum ne-a informat Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui):

El va veni, va cădea în prosternare înaintea Domnului său și Îl va lăuda, și nu va începe de la bun început cu intercesiunea. Apoi i se va spune: „Ridică-ți capul, vorbește și vei fi auzit, cere și ți se va da, mijlocește și intercesiunea îți va fi acordată.”

Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) l-a întrebat pe Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui):

„Cine va fi cel mai fericit dintre oameni prin intercesiunea ta?” El (Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Cel care a spus *La ilaha illa Allah* cu sinceritate, cu intenție curată din inima lui.”

Așadar, această intercesiune este pentru oamenii cu intenție pură, dacă Allah voiește, și nu va fi pentru cei care comit *shirk*.

Esența chestiunii este că Allah, Cel mai presus de orice imperfecțiune, îi favorizează pe oamenii sinceri în adorarea lor și îi iartă prin mijlocirea invocației celui căruia i-a dat permisiunea să mijlocească, ca o onoare pentru el și pentru a-i conferi „Locul Cel Lăudat” (*Al-Maqam Al-Mahmud*).

Intercesiunea respinsă și negată în Coran este aceea care implică *shirk*, și de aceea intercesiunea este confirmată și afirmată în multe locuri, prin permisiunea lui Allah. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a clarificat că această intercesiune nu va fi decât pentru oamenii Tawhidului (Monoteismului islamic) și ai *ikhlas*-ului (sincerității în religia Islamului).

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetelor menționate.
2. Descrierea intercesiunii respinse.
3. Descrierea intercesiunii confirmate.
4. „Marea intercesiune” fiind legată de „Locul Cel Lăudat” (al Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

5. Descrierea a ceea ce va face Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) în Ziua Judecății: nu va începe prin a mijloci, ci va cădea în prosternare, iar când i se va da permisiune, va mijloci.
6. Cine va fi cel mai fericit dintre oameni prin intercesiunea Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).
7. Intercesiunea nu va fi deloc pentru cel care a comis *shirk*.
8. Clarificarea realității intercesiunii.

CAPITOLUL nr. 18

Allah călăuzește pe cine voiește

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Cu adevărat, tu (O Muhammad) nu călăuzești pe cine îți place, ci Allah călăuzește pe cine voiește. Iar El îi cunoaște cel mai bine pe cei călăuziți.”

(28:56)

În *Sahih*, Ibn Al-Musayyab a relatat de la tatăl său:

Când moartea s-a apropiat de Abu Talib, Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a venit la el și i-a găsit în preajmă pe ‘Abdullah ibn Abi Umaiyyah și pe Abu Jahl. Profetul a spus: „O, unchiule, spune: «Nu există Dumnezeu adevărat în afară de Allah», un cuvânt prin care voi putea pleda pentru tine la El.” Cei doi au spus: „Vei părăsi religia (tatălui tău) ‘Abdul-Muttalib?” Profetul a repetat (cererea), iar cei doi au repetat (întrebarea). Ultimul cuvânt al lui Abu Talib a fost că rămâne pe religia lui ‘Abdul-Muttalib și a refuzat să spună *La ilaha illa-Allah*. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Voi continua să cer iertare pentru tine atâta timp cât nu mi se va interzice aceasta.”

Atunci Allah, Cel Atotputernic, a revelat versetul:

„Nu se cuvine Profetului și celor care cred să ceară iertare de la Allah pentru mushrikin, chiar dacă ar fi rude, după ce le-a devenit clar că ei sunt dintre locuitorii Focului.”

(9:113)

Și Allah a revelat, de asemenea, despre Abu Talib:

„Cu adevărat, tu (O Muhammad) nu călăuzești pe cine îți place, ci Allah călăuzește pe cine voiește. Iar El îi cunoaște cel mai bine pe cei călăuziți.”(28:56)

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului: „Cu adevărat, tu (O Muhammad) nu călăuzești pe cine îți place, ci Allah călăuzește pe cine voiește. Iar El îi cunoaște cel mai bine pe cei călăuziți.” (28:56)
2. Explicarea versetului: „Nu se cuvine Profetului și celor care cred să ceară iertare de la Allah pentru mushrikin... chiar dacă ar fi rude... după ce le-a devenit clar că ei sunt locuitorii Focului (fiindcă au murit în necredință).” (9:113)

3. O chestiune majoră în explicarea spuselor Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Spune *La ilaha illa-Allah*”, contrazicând pe cei care pretind că au (cunoaștere) religioasă (și spun că ar fi suficientă iertarea doar prin simpla rostire a Kalimah).
4. Abu Jahl și cei care erau cu el au înțeles foarte bine intenția Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) când i-a spus unchiului său: „Spune *La ilaha illa-Allah*.” Fie ca Allah să-i denunțe pe cei care au fost mai puțin cunoscători decât Abu Jahl în privința Islamului.
5. Râvna și dorința intensă a Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) de a-l aduce pe unchiul său la Islam.
6. Respingerea celor care susțin că ‘Abdul-Muttalib și strămoșii lui au fost musulmani.
7. Allah nu l-a iertat pe Abu Talib, deși Profetul a cerut inițial iertare pentru el; dimpotrivă, i s-a interzis să mai facă aceasta.
8. Influența dăunătoare pe care o pot avea prietenii răi asupra oamenilor.
9. Răul supra-lăudării strămoșilor și a personalităților „importante”.
10. Argumentele falsificatorilor sunt argumentele Jahiliyyah (perioada pre-islamică).
11. Dovadă privind greutatea faptelor de la sfârșitul vieții: dacă Abu Talib ar fi mărturisit că nu există Dumnezeu adevărat în afară de Allah, ar fi beneficiat de aceasta.
12. A lua în considerare cât de puternic a fost acest argument fals în inimile rătăciților: în poveste, ei nu au adus alt argument decât acesta, în ciuda efortului intens al Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și a repetării Kalimah. Din mândria lor enormă (față de strămoși) și din statutul acesteia între ei, s-au mulțumit cu el.

CAPITOLUL nr. 19

Exagerarea (ghuluww) față de oamenii drepti este cauza de bază a necredinței omenirii și a devierii ei de la religia adevărată

Cuvântul lui Allah, Cel Atotputernic și Cel Preaînalt:

„O, oameni ai Scripturii (evrei și creștini)! Nu depășiți măsura în religia voastră și nu spuneți despre Allah decât adevărul...”

(4:171)

În *Sahih*, Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a comentat versetul:

„Și ei au spus: «Să nu vă părăsiți dumnezeii voștri și să nu-i părăsiți pe Wadd, nici pe Suwa‘, nici pe Yaghuth, nici pe Ya‘uq, nici pe Nasr (numele idolilor).»”

(71:23)

El a spus:

„Acestea sunt numele unor oameni drepti din poporul lui Nuh (Noe). Când au murit, Șeitan i-a inspirat pe oamenii lor să ridice statui în cinstea lor și să le pună în locurile unde se adunau, și să le dea acelor statui numele celor plecați. Ei au făcut aceasta, dar nu le-au adorat, până când acei oameni au murit și cunoașterea despre originea lor a fost uitată; atunci au fost adorate.”

Ibn Al-Qayyim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus că majoritatea înaintașilor noștri au afirmat: după moartea (oamenilor drepti), oamenii au rămas pe la mormintele lor și au făcut statui, iar după mult timp au început să le adore.

Se relatează că ‘Umar ibn Al-Khattab (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nu exagerați în lauda mea, așa cum creștinii au exagerat în lauda lui ‘Isa (Isus), fiul lui Maryam. Eu nu sunt decât un rob, așadar spuneți: robul lui Allah și Trimisul Său.”

(Al-Bukhari și Muslim)

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Feriți-vă de exagerare. Cei dinaintea voastră au pierit din cauza exagerării lor.”

În (Sahih) Muslim, Abdullah ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Pierduți sunt cei care merg la extrem (în religie).”

El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus aceasta de trei ori.

Aspecte importante ale capitolului

1. Oricine înțelege acest capitol și pe următoarele două va recunoaște limpede „străinătatea” Islamului și va vedea puterea și înțelepciunea minunată a lui Allah în schimbarea inimilor.
2. Primul *shirk* de pe pământ a apărut din cauza confuziei legate de oamenii drepiți (li s-au atribuit caracteristici dumnezeiești).
3. Primul lucru care a produs schimbări în religia profeților și cauza acestora, în ciuda faptului că oamenii știau că profeții au fost trimiși de Allah.
4. Acceptarea inovației/ereziei (*bid'ah*), deși este împotriva legilor revelate și împotriva firii.
5. Motivul pentru toate acestea este amestecarea adevărului cu falsul: mai întâi exagerarea în iubirea celor drepiți; apoi acțiunea unor oameni cu cunoaștere religioasă care au intenționat binele (cu intenții bune); însă generațiile ulterioare au crezut că intenționau altceva.
6. Explicarea versetului din Surah Nuh (71:23).
7. Firea omului spre adevăr slăbește în inimă, în timp ce falsul crește (în afară de cei asupra cărora Allah a revărsat mila Sa).
8. Aceasta confirmă spusele înaintașilor drepiți că *bid'ah* este cauza principală care duce la *kufir* (necredință) și că ea este mai iubită de Iblis decât păcatul, deoarece omul se poate căi de păcate, dar nu se căiește de *bid'ah*.
9. Șeitan (diavolul) știe care va fi rezultatul inovației (cât de mult rățăcește), chiar dacă cineva o face cu intenție bună.
10. Cunoașterea regulii generale că excesul și exagerarea (față de cei drepiți) sunt interzise și cunoașterea a ceea ce duc ele.
11. Răul izolării/stăruinței la mormânt, chiar și cu intenția de a face o faptă bună.
12. Interzicerea statuiilor și înțelepciunea distrugerii lor.
13. Măreția lecției din această poveste și cât de mult este nevoie de ea, în fața neglijenței și a uitării ei.
14. Este cu adevărat uimitor! Și și mai uimitor este că, deși ei (oamenii inovației) citesc această poveste în cărțile de tafsir și hadith, împreună cu înțelegerea sensului ei și cu faptul că știu despre bariera pe care Allah a pus-o între ei și inimile lor, totuși au crezut că fapta poporului lui Nuh (supra-laudarea morților și comemorarea mormintelor lor prin statui) este cel mai bun tip de adorare. Ei au crezut în ceea ce Allah și Trimisul Său au interzis, anume necredința (*kufir*) care permite luarea vieții și a averii...!
15. Afirmatia că ei doar doreau ca oamenii drepiți să mijlocească pentru ei.
16. Presupunerea lor că acei savanți care au făcut primele statui ar fi intenționat asta.

17. Afirmația foarte puternică a Profetului Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Nu exagerați în lauda mea, așa cum creștinii au exagerat în lauda lui ‘Isa, fiul lui Maryam.” Pace și binecuvântare asupra celui care a transmis mesajul clar!
18. Avertizarea Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) despre pieirea celor care merg la extrem în religie.
19. Afirmația clară că acele statui nu au fost adorate până când cunoașterea adevărată a fost uitată. Aceasta explică valoarea prezenței cunoașterii și răul pierderii ei.
20. Cauza pierderii cunoașterii este moartea savanților.

CAPITOLUL nr. 20

Condamnarea celui care Îl adoră pe Allah la mormântul unui om drept și cum ajunge aceasta să fie adorarea acelui om

În *Sahih* (adică Al-Bukhari și Muslim), ‘Aishah (fie ca Allah să fie mulțumit de ea) a relatat:

„Umm Salamah i-a menționat Trimisului lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) că, în Abisinia, a văzut o biserică plină de imagini și statui. El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: «Când un om drept sau un adorator evlavios dintre ei moare, ei construiesc un loc de adorare peste mormântul lui și pun tot felul de imagini și statui. Ei sunt cei mai răi dintre creaturi înaintea lui Allah. Ei combină două rele: adorarea la morminte și realizarea de imagini și statui cioplite.»”

Tot în Al-Bukhari și Muslim se relatează că ‘Aishah (fie ca Allah să fie mulțumit de ea) a spus:

Când moartea s-a apropiat de Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), el a început să-și tragă o bucată de pânză (cearșaf) peste față (uneori acoperind, alteori descoperind din cauza suferinței), iar în această stare a spus: „Blestemul lui Allah să fie asupra evreilor și creștinilor pentru că au luat mormintele profeților lor ca locuri de adorare.” Astfel, el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) i-a avertizat pe oameni cu privire la faptele lor. Dacă nu ar fi existat teama ca mormântul Profetului să fie luat ca loc de adorare, mormântul lui (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) ar fi fost la fel de deschis ca mormintele companionilor săi (fie ca Allah să fie mulțumit de ei).

Muslim a relatat de la Jundub ibn Abdullah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) care a spus:

L-am auzit pe Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând cu doar cinci zile înainte de moartea sa: „Sunt liber și dezis înaintea lui Allah de a avea pe vreunul dintre voi ca *khalil* (prieten foarte apropiat). Cu adevărat, Allah m-a luat pe mine ca *khalil*, așa cum l-a luat pe Ibrahim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) ca *khalil*. Dacă aș fi luat pe cineva din Ummah mea ca *khalil*, l-aș fi luat pe Abu Bakr (fie ca Allah să fie mulțumit de el) ca *khalil*.”

Luați aminte! Cei dinaintea voastră obișnuiau să facă din mormintele profeților lor locuri de adorare. Luați aminte! Nu luați mormintele ca locuri de adorare. Vă interzic aceasta.”

El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a interzis acest lucru la sfârșitul vieții sale. După aceasta (interzicerea luării mormintelor ca *masjid* – loc de adorare), el a blestemat pe oricine face o astfel de faptă în acest context. Rugăciunea la morminte este una dintre aceste fapte, chiar dacă nu s-a construit o moschee. Acesta este sensul cuvintelor lui

(pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „S-a temut (ca mormântul lui) să fie luat ca *masjid*.” Companionii nu au construit niciodată vreun loc de adorare în jurul mormântului său. Orice loc care este destinat pentru rugăciune sau în care se face rugăciunea a fost, într-adevăr, luat ca *masjid*. Așa cum a spus Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui):

„Întreg pământul mi-a fost făcut *masjid* și este curat și pur.”

Ahmad a relatat cu un *sanad* bun că Ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a transmis într-un hadith *marfu‘* (atribuit Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui):

„Cei mai răi oameni sunt cei peste care vine Ceasul (Ziua Învierii) în timp ce ei sunt încă în viață și cei care iau mormintele ca locuri de adorare (*masjid*).”

[Această tradiție a fost relatată și de Abu Hatim în *Sahih*-ul său.]

Aspecte importante ale capitolului

1. Avertizarea severă a Trimisului lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) împotriva celui care construiește o moschee pentru a-L adora pe Allah lângă mormântul unui om drept, chiar și cu intenție bună.
2. Interzicerea statuiilor și a reprezentărilor (asemănărilor) și gravitatea acestei chestiuni.
3. Lecție despre cât de mult a accentuat Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) acest subiect: cum a explicat și a clarificat mai întâi problema (cu blândețe), apoi cum, cu cinci zile înainte de moarte, a spus ce a spus, iar apoi cum, în momentul morții, a constatat că ceea ce spusese anterior era insuficient în acest context.
4. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a interzis ferm transformarea mormântului său într-un *masjid* înainte ca aceasta să se întâmple.
5. Era practica evreilor și a creștinilor să transforme mormintele profeților lor în locuri de adorare.
6. Blestemul său asupra evreilor și creștinilor pentru această practică.
7. Intenția lui prin aceasta a fost să ne avertizeze în privința mormântului său.
8. Motivul pentru care mormântul lui nu a fost ridicat/înălțat.
9. Sensul expresiei „a le lua (mormintele) ca *masjid*”.
10. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) i-a asociat pe cei care iau mormintele ca *masjid* cu cei peste care va veni Ceasul (Învierea). El a menționat mijloacele care duc la *shirk* înainte de producerea lui efectivă, împreună cu consecința finală a acestuia.
11. Menționarea de către Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), în cuvântarea sa, a unei respingeri a celor mai rele două secte de inovatori, cu doar cinci

zile înainte de moarte. Unii savanți nu au inclus aceste două secte în cele 72⁸ de secte. Aceste două secte sunt: *Rafidah*⁹ și *Jahmiyyah*¹⁰. Apariția *shirk*-ului și a adorării mormintelor a fost din cauza sectei Rafidah, iar ei au fost primii care au construit *masjid*-uri deasupra mormintelor.

12. Suferința Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) prin dureri și încercări, din cauza agoniei morții.
13. Allah i-a dăruit onoarea de a-l lua ca *khalil* (prieten intim).
14. O declarație clară că prietenia intimă (*khullah*) este mai înaltă decât iubirea.
15. O declarație clară că As-Siddiq (Abu Bakr) (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a fost cel mai bun dintre companioni.
16. Indicația către el (Abu Bakr) ca *calif* (succesor al Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

⁸ 72 de secte menționate ca fiind din națiunea Profetului, însă toate ar intra în Iad din cauza inovațiilor lor.

⁹ *Rafidah* – Șiiții numiți Rafidah din cauza respingerii (*rafđ*) lor față de ‘Ali ibn Husain (Zain Al-‘Abideen).

¹⁰ *Jahmiyyah* – o sectă care neagă toate Numele și Atributele lui Allah.

CAPITOLUL nr. 21

Exagerarea în privința mormintelor oamenilor drepti le face să devină idoli adorați în afară de Allah

Imam Malik (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a consemnat în cartea sa *Al-Muwatta'* că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„O Allah! Nu face niciodată din mormântul meu un idol care să fie adorat. Mânia lui Allah s-a intensificat asupra unui popor care transformă mormintele profeților lor în *masjid* (locuri de adorare).”

În legătură cu versetul:

„Ați luat voi în considerare pe Al-Lat și Al-‘Uzza?”

(53:19)

Ibn Jarir (At-Tabari) a relatat de la Sufyan, de la Mansur, de la Mujahid:

„El (Lat) îi servea pe pelerini pregătindu-le *saweeq* (făină fină de orz sau grâu amestecată cu apă și unt/unt clarificat) pentru ei. După moartea lui, oamenii au început să rămână și să se adune la mormântul lui în scopul obținerii răsplății.”

Aceeași relatare a fost transmisă de Abul-Jawza (fie ca Allah să fie mulțumit de el) de la Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el).

Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

„Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a blestemat femeile care vizitează mormintele. De asemenea, el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) i-a blestemat pe cei care ridică moschei și pun lumini deasupra mormintelor.”

[Acest hadith a fost confirmat de Abu Dawud, At-Tirmidhi, Ibn Majah și An-Nasa’i.]

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea conceptului de „idoli”.
2. Explicarea conceptului de „adorare”.
3. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) nu a căutat refugiu la Allah decât de ceea ce se temea că s-ar putea întâmpla.
4. Îmbinarea de către Profet a acestei invocații: „O Allah! Nu face niciodată din mormântul meu...” cu tema transformării mormintelor profeților în *masjid*.

5. Menționarea intensității mâniei lui Allah (asupra celor care se implică în asemenea fapte).
6. De maximă importanță este descrierea modului în care a început adorarea lui Lat, unul dintre idoli principali (pre-islamici).
7. Cunoașterea faptului că Lat era mormântul unui om drept.
8. Lat era numele unei persoane îngropate în acel mormânt și menționarea sensului din spatele faptului că (idolul) a fost numit astfel.
9. Blestemul Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) asupra femeilor care vizitează mormintele.
10. Blestemul Profetului asupra celor care pun lumini pe morminte.

CAPITOLUL nr. 22

Grija lui Al-Mustafa (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) pentru Tawhid și blocarea oricărei căi care duce la shirk

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Cu adevărat, a venit la voi un Trimis (Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) dintre voi (pe care îl cunoașteți bine). Îl doare ca voi să suferiți vreo vătămare sau greutate. El este foarte preocupat pentru voi (ca să fiți drept călăuziți, să vă căiți la Allah și să-I cereți să vă ierte păcatele, pentru ca voi să intrați în Paradis și să fiți salvați de pedeapsa Focului), iar pentru credincioși el este plin de milă, bun și îndurător. Iar dacă ei se întorc, spune (O Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): «Allah îmi este suficient. *La ilaha illa Huwa* (nimeni nu are dreptul să fie adorat în afară de El). În El îmi pun încrederea și El este Domnul Tronului Măreț.»”

(9:128–129)

Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nu faceți din casele voastre morminte. Nu faceți din mormântul meu un loc de sărbătoare/celebrare. Trimiteți *salat* (binecuvântări, haruri, onoruri și milă) asupra mea. *Salat*-ul vostru îmi va fi transmis oriunde ați fi.”

[Abu Dawud a consemnat acest hadith cu un lanț de naratori de încredere.]

Și ‘Ali ibn Husain a relatat:

El a văzut un om într-un loc (o nișă/spațiu) aflat la mormântul Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui); omul intra acolo și făcea invocații. Atunci (‘Ali ibn Husain) l-a oprit și l-a îndrumat, spunând: „Să nu-ți spun eu un hadith pe care l-am auzit de la tatăl meu, care la rândul lui l-a auzit de la bunicul meu (‘Ali, fie ca Allah să fie mulțumit de el), care l-a relatat de la Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), că a spus: «Nu luați mormântul meu ca loc de celebrare, nici casele voastre ca morminte. Faceți *salat* (binecuvântări, haruri, onoruri și milă) asupra mea, căci salutul vostru (cererea de pace pentru mine) îmi va fi transmis de oriunde ați fi.»”

[*Al-Mukhtarah* (culegerea Imamului Al-Maqdisi)]

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetelor din Surah Bara’ah (At-Tawbah).

2. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a făcut tot posibilul să-și țină Ummah cât mai departe de granițele *shirk*-ului.
3. Grija Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) pentru binele, reușita noastră, precum și compasiunea și mila lui.
4. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a interzis vizitarea mormântului său într-un anumit mod, deși vizitarea mormântului lui se numără printre cele mai bune fapte.
5. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) ne-a interzis să facem vizite excesive la mormântul lui.
6. Îndemnul lui de a face rugăciuni voluntare în casă.
7. Este stabilit la Companioni (fie ca Allah să fie mulțumit de ei) că oferirea rugăciunii (*salat*) în cimitir este interzisă.
8. Explicarea faptului că *salat*-ul (binecuvântările, harurile, onorurile și mila) și *salam*-ul trimise Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) îi sunt transmise chiar dacă omul se află departe. Așadar, nu este nevoie de ceea ce unii înțeleg greșit ca fiind o „necesitate” de a fi în apropiere (de mormântul lui).
9. El (Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) este în *Al-Barzakh*, unde *salat* și *salam*-ul Ummah-ului său îi sunt transmise (lui).

CAPITOLUL nr. 23

Unii oameni din această Ummah (națiune) vor adora idoli

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Nu i-ai văzut pe cei cărora li s-a dat o parte din Scriptură? Ei cred în Al-Jibt și At-Taghut (toate divinitățile false) și le spun necredincioșilor că ei sunt mai bine călăuziți pe cale decât credincioșii (musulmanii).”

(4:51)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Spune (O Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) oamenilor Scripturii: «Să vă informez despre ceva mai rău decât aceasta, ca răsplată de la Allah: aceia (evreii) asupra cărora a venit blestemul lui Allah și mânia Lui, aceia dintre care (pe unii) i-a prefăcut în maimuțe și porci, aceia care au adorat Taghut (divinități false).»”

(5:60)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Cei care și-au impus punctul de vedere au spus (cel mai probabil necredincioșii): «Cu adevărat, vom construi un loc de adorare deasupra lor.»”

(18:21)

Abu Sa'id (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cu siguranță veți urma căile acelor națiuni care au fost înaintea voastră, în toate, precum o săgeată seamănă cu alta (adică întocmai ca ei), până într-atât încât, chiar dacă ei ar intra într-o gaură a șopârlei de nisip, ați intra și voi.” Ei au spus: „O, Trimis al lui Allah! Vrei să spui că îi vom urma pe evrei și pe creștini?” El a răspuns: „Pe cine altcineva?” (adică, desigur, pe evrei și pe creștini).”

(Al-Bukhari și Muslim)

Muslim relatează de la Thawban (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Allah, Cel Preaînalt, a strâns pentru mine pământul, astfel încât am văzut răsăriturile și apusurile lui (adică extremitățile). Stăpânirea comunității mele va ajunge până unde mi-a fost strâns pământul. Mi-au fost dăruite cele două comori: cea roșie (aurul) și cea albă (argintul). M-am rugat Domnului meu să nu-mi distrugă comunitatea printr-o foamete

generală și să nu le dea controlul unui dușman care să-i nimicească în masă, în afară de ei înșiși. Domnul meu mi-a spus: «Muhammad, dacă Eu hotărâsc un decret, nu este retras. Ți-am promis pentru Ummah ta că nu o voi distruge printr-o foamete generală și nu le voi da controlul unui dușman — în afară de ei înșiși — care să-i extermine în masă, chiar dacă ar fi asaltați din toate părțile pământului; doar o parte dintre ei va distruge o altă parte, iar o parte îi va lua prizonieri pe alții.»»

Al-Barqani (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a consemnat acest hadith în *Sahih-ul* său și a adăugat următoarele cuvinte:

„Mă tem pentru comunitatea mea de conducătorii rătăciți care vor rătăci (pe alții). Când sabia va fi folosită între oamenii mei, nu va fi ridicată de la ei până în Ziua Învierii. Iar Ceasul de Apoi nu va veni până când triburi din comunitatea mea nu se vor alipi de politeiști și până când triburi din comunitatea mea nu vor adora idoli. Vor fi, în comunitatea mea, treizeci de mari mincinoși, fiecare pretinzând că este profet, în timp ce eu sunt Pecetea Profetilor, după care (după mine) nu va mai fi niciun Profet; și o parte din comunitatea mea va continua să rămână pe adevăr, vor fi victorioși și nu vor fi vătămați de cei care li se opun, până când va veni Porunca lui Allah.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din An-Nisa' (4:51).
2. Explicarea versetului din Al-Ma'idah (5:60).
3. Explicarea versetului din Al-Kahf (18:21).
4. Chestiunea cea mai importantă: ce înseamnă „a crede” în Al-Jibt (magie, shirk, idoli) și At-Taghut (toate divinitățile false adorate în afară de Allah)? Înseamnă credință sinceră în inimă, sau aprobarea celor care fac asta, deși îl urăsc și știu că este fals?
5. Spunerea lor (a evreilor), despre Quraysh-ul păgân, că necredincioșii care își cunosc bine necredința (*kufir*) sunt pe o cale mai corectă și mai bine călăuzită decât credincioșii.
6. Astfel de oameni vor exista în comunitatea musulmană (Ummah), după cum dovedește hadithul lui Abu Sa'id Al-Khudri (fie ca Allah să fie mulțumit de el). Acesta este scopul principal al capitolului.
7. Împlinirea declarației Profetului că mulți dintre adepții acestei Ummah vor adora divinități false (idoli, statui etc.).
8. Deosebit de uimitor este apariția celor care au pretins profeția, precum Al-Mukhtar (Al-Mukhtar ibn Abi 'Ubayd Ath-Thaqafi, care a cucerit Kufa la începutul califatului lui Ibn Zubayr), în ciuda proclamării celor două mărturisiri (*Ash-Shahadatain*), a afirmării că aparține acestei națiuni musulmane și a mărturisirii că Mesagerul (Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) este adevărat și că Qur'anul este adevărat, iar în el este confirmarea că Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) este „Pecetea” Profetilor. Cu toate acestea, el a

fost crezut în ciuda contradicției sale clare și deschise cu aceasta (cu *Ash-Shahadatain*). Al-Mukhtar a apărut în perioada târzie a companionilor, iar mulți oameni l-au urmat.

9. Vestea bună că adevărul nu va dispărea complet, așa cum s-a întâmplat în trecut; într-adevăr, va exista mereu un grup pe adevăr.
10. Un semn dintre cele mai mari este că acel grup (victorios) nu va fi vătămat de cei care li se opun și îi combat, deși sunt puțini la număr.
11. Aceasta va rămâne astfel până la Ceasul de Apoi.
12. În cuvintele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) sunt mai multe semne:
 - Allah i-a „strâns” pentru el estul și vestul (adică ținuturile ce vor intra sub controlul Islamului), sensul acestui lucru, și faptul că s-a întâmplat așa cum a spus — spre deosebire de nord și sud.
 - Cele două comori (comorile Romei și Persiei) i-au fost dăruite.
 - Două dintre invocațiile (*du‘a*) lui pentru națiunea sa au fost acceptate.
 - A treia invocație i-a fost refuzată.
 - Sabia va fi folosită și nu va mai fi ridicată după aceea.
 - Vor apărea profeți falși în această națiune (musulmanii).
 - Va exista mereu un grup victorios.
 - Toate acestea s-au întâmplat așa cum a menționat, deși fiecare era departe de ceea ce s-ar fi putut imagina.
13. Mărimea temerii lui pentru națiunea sa din cauza conducătorilor rătăciți și deviați.
14. Avertizare și atenționare privind sensul adorării idolilor.

CAPITOLUL nr. 24

Despre vrăjitorie (As-Sihr)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Și, într-adevăr, ei știau că cel care o cumpără (magia) nu va avea nicio parte în Viața de Apoi.”

(2:102)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Ei cred în Al-Jibt și At-Taghut (toate divinitățile false).”

(4:51)

Se relatează de la ‘Umar (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că Al-Jibt este magia (vrăjitoria), iar At-Taghut este Aș-Șeitan (diavolul).

Se relatează de la Jabir (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că At-Taghut sunt ghicitorii, asupra cărora coboară diavolul, și fiecare trib are câte unul.

Se relatează că Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) l-a auzit pe Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Feriți-vă de cele șapte pierzătoare (distrugătoare).” Companionii au întrebat: „O, Trimis al lui Allah, care sunt acestea?” El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „A-I asocia ceva lui Allah, vrăjitoria (magia), uciderea fără drept a unei vieți pe care Allah a interzis-o, a lua dobândă (cămătărie), a lua pe nedrept averea orfanilor, a întoarce spatele în luptă (a fugi de pe câmpul de bătlie) și a arunca o acuzație falsă împotriva femeilor caste, dar neglijente (adică nici măcar nu se gândesc la ceva ce atinge castitatea).”

(Al-Bukhari și Muslim)

Jundub (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat următorul hadith *marfu‘*, pe care At-Tirmidhi l-a consemnat:

„Pedeapsa vrăjitorului/magicianului este să fie lovit cu sabia (executat).”

În *Sahih* Al-Bukhari, Bajalah ibn ‘Abadah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

„‘Umar ibn Al-Khattab (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a scris: «Executați orice vrăjitor sau vrăjitoare.»” Bajalah a continuat: „Noi am executat trei vrăjitori.”

Se relatează că Hafsa (fie ca Allah să fie mulțumit de ea) a poruncit executarea unei sclave care a practicat vrăjitorie asupra ei, iar aceasta a fost executată. Un astfel de eveniment a fost relatat și de la Jundub (fie ca Allah să fie mulțumit de el).

Potrivit Imamului Ahmad (fie ca Allah să fie mulțumit de el), executarea vrăjitorilor (magicienilor) este confirmată de trei Companioni ai Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): (‘Umar, Hafsa, Jundub).

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Al-Baqarah (2:102).
2. Explicarea versetului din An-Nisa’ (4:51).
3. Sensul lui Al-Jibt și At-Taghut și diferența dintre ele.
4. At-Taghut poate fi dintre jinni sau dintre oameni.
5. Detalierea celor șapte „pierzătoare” grave, strict interzise.
6. Vrăjitorii/magicienii sunt necredincioși (*kafir*).
7. Vrăjitorii/magicienii trebuie executați și nu li se acceptă pocăința.
8. Vrăjitorii existau printre musulmani în perioada lui ‘Umar (fie ca Allah să fie mulțumit de el). Așadar, cum este după aceea?¹¹

¹¹ adică, cu siguranță, s-au înmulțit în vremurile ulterioare.

CAPITOLUL nr. 25

Clarificarea tipurilor de vrăjitorie (As-Sihr)

Imam Ahmad (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat: Muhammad ibn Ja'far a transmis de la 'Auf, de la Haiyan ibn Al-'Ala', de la Qatan ibn Qabisah, de la tatăl său, că l-a auzit pe Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Cu adevărat, Al-'Iyafah (a lăsa păsările să zboare pentru a prezice evenimente), At-Tarq (a trasa linii pe pământ pentru a prezice evenimente) și At-Tiyarah (a lua un semn/vedere ca prevestire rea) sunt Al-Jibt (vrăjitorii/magie).”

'Auf (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus: „Al-'Iyafah este a lăsa zborul păsării să prezică evenimentele, iar At-Tarq este a trasa linii pe pământ.” Hasan Al-Basri (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus: „Al-Jibt este strigătul lui Șeitan (diavolul).” Hadithul de mai sus a fost transmis printr-un lanț bun de naratori și a fost consemnat de Abu Dawud, An-Nasa'i și Ibn Hibban.

Abu Dawud a relatat în cartea sa, cu *isnad* autentic, că Ibn 'Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine învață o parte din astrologie (își ia cunoașterea din stele) a învățat o parte din vrăjitorie (magie). Iar cei care învață mai mult, își adaugă pe măsură (păcat).”

În An-Nasa'i, se relatează de la Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că a spus:

„Oricine leagă un nod și suflă asupra lui a comis vrăjitorie; iar cine comite vrăjitorie a comis *shirk*. Oricine poartă un amulet/talisman va fi lăsat în grija/controlul lui.”

Se relatează de la Ibn Mas'ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că l-a auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Să nu vă spun eu ce este Al-'Adh (literal: minciună, vrăjitorie etc.)? Este răspândirea de zvonuri false cu scopul de a stârni neînțelegeri între oameni.”

(Muslim)

Amândoi culegătorii de *Sahih* au relatat de la Ibn 'Umar (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Uneori, elocvența poate fi (atât de puternică încât să constituie) vrăjitorie.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Al-‘Iyafah, At-Tarq și At-Tiyarah sunt trei tipuri de Al-Jibt (vrăjitorie/magie).
2. Al-‘Iyafah și At-Tarq sunt explicate.
3. Și astrologia este un fel de vrăjitorie.
4. Legarea nodurilor și suflatul asupra lor este, de asemenea, vrăjitorie.
5. *An-Namimah* (purtarea de vorbe, bârfă care strică relațiile) este și ea o formă de „vrăjitorie”.
6. Uneori, vorbirea excesivă și elocventă poate fi și ea „vrăjitorie”.

CAPITOLUL nr. 26

Despre ghicitori și cei asemenea lor

Muslim a consemnat în *Sahih*-ul său, de la una dintre soțiile (Hafsah) Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), că el a spus:

„Oricine merge la un ghicitor și îl întreabă ceva, iar apoi crede în vorbele lui, i se va respinge rugăciunea (*salat*) timp de patruzeci de zile.”

Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine îl vizitează pe un *kahin* (ghicitor) și crede în vorbele lui a negat Revelația trimisă lui Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) (adică Qur'anul).”

(Abu Dawud)

Ceilalți patru culegători de hadith și Al-Hakim au relatat, de asemenea, acest hadith (de la Abu Hurairah) și l-au clasificat ca *sahih* (autentic):

„Oricine vizitează un prezicător/ghicitor și crede în vorbele lui a comis necredință față de ceea ce i-a fost revelat lui Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).”

Abu Ya'la a relatat un hadith asemănător de la Ibn Mas'ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el), cu *isnad* bun, însă ca *mawquf* (oprit la companion, neatribuit Profetului).

Imran ibn Husain (fie ca Allah să fie mulțumit de el) relatează într-un hadith *marfu'* că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nu este dintre noi cel care caută prevestiri (semne/omenuri) sau pentru care se interpretează prevestiri (adică *at-tiyarah*); ori cel care practică ghicitul sau pentru care se ghicește; ori cel care practică vrăjitoria/magia sau merge să i se facă; iar oricine merge la un *kahin* (ghicitor) și crede în ceea ce spune a comis necredință față de ceea ce i-a fost revelat lui Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).”

[Relatat de Al-Bazzar cu lanț bun de naratori.]

Același hadith a fost relatat de At-Tabarani în *Al-Awsat*, cu un lanț acceptabil de naratori, de la Ibn 'Abbas, însă fără cuvintele de la final: „Oricine merge la...”.

Imam Al-Baghawi a spus: „*Al-'Arraf* este o persoană care pretinde că știe lucrurile prin semne premergătoare, prin care poate indica obiecte furate, locul lucrurilor pierdute și altele asemenea.” Unii au spus că este *kahin*-ul; iar *kahin*-ul este cel care prezice lucruri nevăzute din viitor. S-a spus și că este cel care informează despre secretele ascunse (ale oamenilor).

Abul-‘Abbas ibn Taimiyah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus: „*Al-‘Arraf* este un nume care cuprinde ghicitorul, astrologul (*al-munajjim*), prezicătorul prin nisip (*ar-rammal*) și alții asemenea lor, care pretind că au cunoaștere despre lucruri prin metode similare.”

Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus despre cei care scriu *Abjad* (alfabetul folosit în ghicit, preziceri etc.) și privesc la stele, adică cred în influența lor asupra pământului: „Nu văd ca cel care face asta să aibă vreo parte la Allah.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Credința într-un *kahin* și credința în Qur’an nu pot coexista.
2. Afirmarea că a face asta (adică a crede într-un *kahin*) este necredință.
3. Menționarea celui căruia i se ghicește.
4. Menționarea celui pentru care se caută un semn/omen.
5. Menționarea celui pentru care se face vrăjitorie.
6. Menționarea celui care învață *Abjad* (folosirea alfabetului în ghicit sau astrologie).
7. Diferența dintre *kahin* și *‘arraḥ*.

CAPITOLUL nr. 27

Vindecarea prin descântece magice (An-Nushrah)

Jabir (fie ca Allah să fie mulțumit de el) relatează:

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a fost întrebat despre *An-Nushrah* (actul de a căuta vindecare prin descântece/incantații magice). El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Este una dintre faptele lui Satan.”

[Ahmad și Abu Dawud au relatat cu un lanț bun de naratori (*isnad*).]

Imam Abu Dawud a relatat că, atunci când a fost întrebat de Imam Ahmad ibn Hanbal (fie ca Allah să fie mulțumit de el) despre aceasta, el a spus: „Ibn Mas‘ud a dezaprobat toate acestea.”

Al-Bukhari relatează de la Qatadah (fie ca Allah să fie mulțumit de el):

I-am spus lui Ibn Al-Musayyib: „Un om este sub o vrajă sau nu poate avea relații cu soția lui; să-l tratăm prin *An-Nushrah* sau să aplicăm alte mijloace pentru a vindeca vraja/vrăjitoria?” Ibn Al-Musayyib (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a răspuns: „Este în regulă, deoarece ei urmăresc refacerea sau îndreptarea. Ceea ce aduce folos nu este interzis.”¹²

Imam Al-Hasan Al-Basri (fie ca Allah să fie mulțumit de el) are opinia că doar un vrăjitor (magician) poate rupe vraja altui vrăjitor.

Ibn Al-Qaiyim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a scris că *An-Nushrah* înseamnă îndepărtarea efectelor vrăjitoriei de la cel afectat și este de două tipuri:

1. Folosirea magiei (vrăjitoriei) pentru a îndepărta efectele altei magii; aceasta este o faptă a lui Satan, la care se aplică comentariul Imamului Al-Hasan Al-Basri (fie ca Allah să fie mulțumit de el), adică: cel care face vrăjitoria și pacientul, amândoi se apropie de Satan prin ceea ce el iubește. Apoi Satan îndepărtează efectele magiei de la cel încercat.
2. Efectele magiei pot fi îndepărtate prin recitarea versetelor din Qur'an, prin rugăciuni legitime (*ruqyah*), precum și prin folosirea preparatelor medicamentoase. Acest tip de *Nushrah* este permis.

¹² Ibn Al-Musayyib a înțeles aici un tip de *An-Nushrah* care nu conține vrăjitorie.

Aspecte importante ale capitolului

1. Interzicerea lui *An-Nushrah*.
2. Diferența dintre ceea ce este interzis și ceea ce este permis în îndepărtarea unor asemenea probleme.

CAPITOLUL nr. 28

Ce s-a spus despre credința în prevestiri (At-Tataiyur)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Cu adevărat, prevestirile lor rele sunt la Allah, însă cei mai mulți dintre ei nu știu.”

(7:131)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Ei (trimișii) au spus: «Prestirile voastre rele sunt cu voi! (Numiți voi “prevestire rea”) faptul că sunteți admonestați? Nu, ci voi sunteți un popor *musrifun* (care depășiți toate limitele, săvârșind tot felul de păcate mari și nesupunându-vă lui Allah).»”

(36:19)

Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nu există ‘Adwa (contagiune fără permisiunea lui Allah), nici At-Tiyarah (prevestiri rele din păsări), nici Hamah (prevestirea păsării de noapte, adică bufnița), și nici (vreo prevestire rea în luna) Safar.”

În *Sahih* Muslim se adaugă următoarele cuvinte:

„... și nici Naw’ (constelații) și nici Ghul (fantome etc.).” (1)¹³

Se relatează că Anas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) l-a auzit pe Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Nu există ‘Adwa (contagiune) și nici Tiyarah (prevestire rea), însă Al-Fa’l îmi place.” Ei au întrebat: „Ce este Al-Fa’l?” El (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a răspuns: „Este cuvântul bun.”

(Al-Bukhari și Muslim)

Cu *isnad* autentic, Abu Dawud a relatat că ‘Uqbah ibn ‘Amir (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

-
- ¹³ *Naw’*: o constelație în drumul lunii sau o împărțire a timpului legată de fazele lunii.
 - *Ghul*: o creatură imaginară invocată adesea ca să sperie copiii, precum „fantoma” etc.

At-Tiyarah (luarea de prevestiri rele) a fost menționată odată în fața Trimisului lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), iar el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Cea mai bună formă (în legătură cu asta) este Al-Fa’l (optimismul sau așteptarea ca un eveniment să se întâmple cu permisiunea lui Allah). Ea nu îl împiedică pe un musulman de la scopul lui. Ori de câte ori vreunul dintre voi vede ceva ce nu-i place, să spună: «O, Doamne, nimeni în afară de Tine nu aduce lucrurile bune! Nimeni în afară de Tine nu îndepărtează lucrurile rele! Nu există putere și nici tărie decât prin Tine.»”

Se relatează de la Ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) într-un hadith *marfu‘*:

„At-Tiyarah este shirk, At-Tiyarah este shirk. Nu este niciunul dintre noi care să nu simtă ceva în inima lui în legătură cu At-Tiyarah. Însă Allah, datorită încrederii profunde în El, o îndepărtează.”

[Relatat de At-Tirmidhi și Abu Dawud.]

Și se spune că ultima parte este, de fapt, cuvântul lui Ibn Mas‘ud.

Ahmad a relatat de la Ibn ‘Amr următorul hadith:

„Oricine este întors din drum de At-Tiyarah (prevestiri rele) a comis shirk.” Ei au întrebat: „Care este ispășirea pentru un astfel de păcat?” Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a răspuns: „Să spui: «O, Doamne, nu există bine decât binele pe care Tu îl dăruiești. Nu există rău decât răul pe care Tu îl hotărăști. Și nu există Dumnezeu adevărat în afară de Tine.»”

Se relatează că Fadl ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„At-Tiyarah este ceea ce te face să duci la capăt un lucru sau ceea ce te întoarce (de la intenția ta).” (Musnad Ahmad)

Aspecte importante ale capitolului

1. Reamintirea sensurilor versetelor:
 - a. „Cu adevărat, prevestirile lor rele sunt la Allah, însă cei mai mulți dintre ei nu știu.” (7:131)
 - b. „Prevestirile voastre rele sunt cu voi.” (36:19)
2. Respingerea ideii de contagiune independentă (boala nu se transmite fără permisiunea lui Allah).
3. Negarea prevestirilor rele (nu există At-Tiyarah ca influență independentă).
4. Respingerea lui Hamah (prevestirea legată de pasărea de noapte, adică bufnița).
5. Negarea oricărei prevestiri rele în luna Safar.

6. Al-Fa'l nu este interzis, ci dimpotrivă este recomandat.
7. Explicarea lui Al-Fa'l în detaliu.
8. Nu este păcat dacă o astfel de suspiciune cade în inimă, atâta timp cât omul o detestă; într-adevăr, Allah dă siguranță datorită încrederii profunde în El.
9. Ce trebuie spus când apar astfel de trăiri.
10. Afirmarea că At-Tiyarah este shirk.
11. Explicarea lui At-Tiyarah care este blamabil și condamnat.

CAPITOLUL nr. 29

Ce s-a spus despre astrologie (At-Tanjeem)

Imam Al-Bukhari a consemnat în *Sahih*-ul său că Qatadah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Allah a creat stelele pentru trei scopuri: (1) ca podoabe ale cerului; (2) ca proiectile împotriva diavolilor; (3) ca repere pentru călăuzirea călătorilor. Oricine le interpretează altfel se înșală. Un astfel de om își va pierde răsplata (în Ziua Învierii) și își asumă ceea ce este dincolo de cunoașterea lui.”

Harb a relatat că studiul fazelor lunii a fost permis de Ahmad și Ishaq, descurajat de Qatadah și interzis de ‘Uyainah.

Se relatează de la Abu Musa (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Trei (tipuri de oameni) nu vor intra în Paradis: (1) cel care bea vin (alcool) în mod obișnuit; (2) cel care crede în vrăjitorie (iar astrologia face parte din ea); (3) cel care rupe legăturile de rudenie.”

[Ahmad; iar Ibn Hibban a menționat acest hadith în *Sahih*-ul său.]

Aspecte importante ale capitolului

1. Înțelepciunea creării stelelor.
2. Respingerea celor care pretind altfel.
3. Menționarea diferențelor de opinie privind studiul fazelor lunii.
4. Pedepsa promisă celor care cred în orice aspect al vrăjitoriei, deși știu foarte bine că vrăjitoria este falsitate.

CAPITOLUL nr. 30

Cererea ploii prin fazele lunii (constelații/stele)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Și în loc să-I mulțumiți lui Allah pentru provizia pe care v-o dă, dimpotrivă, Îl negați (prin necredință) (spunând: «a plouat din cauza cutărei faze lunare și a cutărei stele»)."

(56:82)

Abu Malik Al-Ash‘ari (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Ummah-ul meu nu va părăsi patru lucruri nedorite din perioada Ignoranței (dinaintea Islamului): (1) mândria exagerată cu strămoșii; (2) defăimarea sau batjocorirea originii/liniei cuiva; (3) atribuirea ploii stelelor, adică a crede că o stea (căzătoare sau o constelație) este cauza ploii pe pământ; și (4) bocetul și jelirea femeilor pentru morți.”

Apoi el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Dacă femeia care jelește nu se pocăiește înainte de moarte, va fi ridicată în Ziua Învierii îmbrăcată cu o haină din smoală lichidă și cu o mantie a mâncărimilor.”

(Muslim)

Zaid ibn Khalid (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) ne-a condus la rugăciunea de dimineață la Hudaibiyah, după o noapte ploioasă. După ce a terminat *salat*-ul, s-a întors către oameni și a spus: „Știți ce a spus (a revelat) Domnul vostru?” Oamenii au răspuns: „Allah și Trimisul Său știu mai bine.” El a spus: „Allah a spus: «În această dimineață, unii dintre ‘Ibadi (robii Mei) au rămas credincioși adevărați, iar alții au devenit necredincioși; cel care a spus că ploaia a fost datorită binecuvântării și îndurării lui Allah este cel care crede în Mine și nu crede în stea; iar cel care a spus că a plouat din cauza unei anumite stele este necredincios față de Mine și credincios în stea.»”

(Al-Bukhari și Muslim)

Al-Bukhari și Muslim au relatat, de asemenea, un hadith asemănător de la Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el), în care se menționează că Allah a revelat următoarele versete (Surah Al-Waqi‘ah 56:75–82) atunci când unii au spus că a plouat din cauza cutărei stele:

„Jur pe *Mawaqî‘* (locurile de apus sau stațiile/locuințele) ale stelelor pe care le parcurg. Și, într-adevăr, acesta este un jurământ mareț, dacă ați ști. Acesta este, într-adevăr, un Recital nobil (Nobilul Qur’an). Într-o Carte bine păzită (la Allah în cer, adică Al-Lawh Al-

Mahfuz). Pe care nu o atinge decât cei curați de păcate (adică îngerii). O Revelație (acest Qur'an) de la Domnul lumilor ('Alamin: oamenii, jinnii și tot ceea ce există). Este acesta un cuvânt (acest Qur'an) pe care voi (necredincioșii) îl negați? Și în loc să-I mulțumiți lui Allah pentru provizia pe care v-o dă, dimpotrivă, Îl negați (prin necredință)!”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetelor din Al-Waqi'ah (56:75–82).
2. Cele patru obiceiuri nedorite din perioada pre-islamică.
3. Necredința (*kufir*) cuprinsă în unele dintre ele.
4. Faptul că unele fapte de necredință nu scot neapărat pe om din religia (Islamului).
5. Cuvântul lui Allah: „În această dimineață, unii dintre 'Ibadi (robii Mei) au rămas credincioși adevărați, iar alții au devenit necredincioși...” — din cauza favorului acordat lor (ploaia).
6. Înțelegerea *iman*-ului într-o asemenea situație.
7. Înțelegerea *kufir*-ului într-o asemenea situație.
8. Înțelegerea răspunsului (dat celor care au spus): „A plouat din cauza cutărei stele.”
9. Învățarea elevilor de către savant prin întrebare, pentru a clarifica problema, așa cum a spus Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Știți ce a spus (a revelat) Domnul vostru?”
10. Pedepsa promisă femeii care jelește (bocitoare).

CAPITOLUL nr. 31

(Dragostea pentru Allah)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Și dintre oameni sunt unii care iau (spre adorare) alții în afară de Allah ca rivali (ai lui Allah). Ei îi iubesc așa cum Îl iubesc pe Allah.”

(2:165)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Spune: Dacă tații voștri, fiii voștri, frații voștri, soțiile voastre, rudele voastre; averea pe care ați dobândit-o, negoțul de a cărui scădere vă temeți și locuințele în care vă desfățați... vă sunt mai dragi decât Allah și Trimisul Său și decât străduința și lupta pe Calea Sa, atunci așteptați până când Allah Își va aduce hotărârea (pedeapsa).”

(9:24)

Anas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Niciunul dintre voi nu devine credincios până nu mă iubește mai mult decât pe tatăl său, decât pe copiii săi și decât pe toți oamenii.”

(Al-Bukhari și Muslim)

Anas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a mai relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine are următoarele trei (calități) va gusta dulceața (plăcerea) credinței:

(1) cel pentru care Allah și Trimisul Său (Muhammad — pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) sunt mai iubiți decât orice altceva;

(2) cel care iubește pe cineva doar de dragul lui Allah;

(3) cel care urăște să se întoarcă la necredință după ce Allah l-a salvat de ea, așa cum urăște să fie aruncat în foc.”

(Al-Bukhari și Muslim)

Într-o altă versiune, acest hadith începe cu cuvintele:

„Nimeni nu va găsi dulceața *iman*-ului (credinței) până când și dacă nu...”

Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Oricine iubește de dragul lui Allah, urăște de dragul lui Allah, se împrietenește de dragul lui Allah și arată vrăjmășie de dragul lui Allah, va dobândi prietenia lui Allah. Fără a se ține de aceasta, nimeni nu poate dobândi gustul (dulceața) reală a *iman*-ului, chiar dacă ar fi un om care se roagă des (*salat*) și postește. Astăzi oamenii păstrează relații și iubesc doar dintr-un motiv lăsc, însă aceasta nu le va aduce niciun folos (în Ziua Judecării).”

[Ibn Jarir a menționat acest hadith.]

În interpretarea versetului:

„Apoi toate legăturile lor se vor rupe de la ei.”

(2:166)

Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus că înseamnă „dragoste”.

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Al-Baqarah (2:165).
2. Explicarea versetului din At-Tawbah (9:24).
3. Trebuie să-l iubim pe Profetul Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) mai mult decât pe noi înșine, decât familia și decât averea.
4. Negarea *iman*-ului nu înseamnă ieșirea din Islam.
5. *Iman*-ul are o dulceață pe care omul uneori o gustă, iar alteori nu o gustă.
6. Nimeni nu poate dobândi prietenia lui Allah și gustul *iman*-ului până nu are patru „fapte” ale inimii:

(1) iubire de dragul lui Allah;

(2) ură de dragul lui Allah;

(3) prietenie de dragul lui Allah;

(4) vrăjmășie de dragul lui Allah.

7. Înțelegerea Companiilor că, în general, oamenii își arată fraternitatea din motive lumești.
8. Explicarea versetului: „Apoi toate legăturile lor se vor rupe de la ei.” (2:166)
9. Unii politeiști îl iubesc pe Allah intens.
10. Amenințarea cu pedeapsă pentru cel care iubește mai mult cele „opt” decât religia sa: strămoșii, descendenții, frații, soții/soțiile, clanul/rudele, averea, comerțul și locuința.

11. Oricine ia un asociat (lui Allah) pe care îl iubește așa cum Îl iubește pe Allah a comis *shirk* major.

CAPITOLUL nr. 32

(Teama doar de Allah)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Este doar Satan care vă sugerează frica de *awliya*-ii lui [susținătorii și prietenii lui (politeiștii, necredincioșii în Unicitatea lui Allah și în Trimisul Său Muhammad — pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui)], așadar nu vă temeți de ei, ci temeți-vă de Mine, dacă sunteți (cu adevărat) credincioși.”

(3:175)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Moscheile lui Allah sunt întreținute doar de cei care cred în Allah și în Ziua de Apoi, împlinesc rugăciunea în mod desăvârșit (Iqamat-as-Salat), dau Zakat și nu se tem de nimeni în afară de Allah. Aceștia sunt cei care se așteaptă să fie pe călăuzire dreaptă.”

(9:18)

Allah a spus:

„Și dintre oameni sunt unii care spun: «Noi credem în Allah», însă dacă sunt făcuți să sufere pentru cauza lui Allah, ei socotesc încercarea venită de la oameni ca fiind pedeapsa lui Allah.”

(29:10)

Abu Sa‘id (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat următorul hadith *marfu‘*:

„Este slăbiciune a certitudinii (credinței complete) să cauți mulțumirea oamenilor prin a-L supăra pe Allah, să-i lauzi pe oameni pentru traiul pe care Allah l-a oferit și să-i învinovățești pe oameni pentru ceea ce Allah nu a dăruit. Nici lăcomia celui mai lacom nu poate aduce provizia lui Allah, și nici aversiunea nimănui nu o poate împiedica.”

[Relatat de Abu Nu‘aym în *Al-Hilyah*.]

‘Aishah (fie ca Allah să fie mulțumit de ea) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oricine caută mulțumirea lui Allah chiar dacă oamenii se supără, va dobândi mulțumirea lui Allah, iar Allah îi va face pe oameni să fie mulțumiți de el. Iar oricine caută să-i mulțumească pe oameni cu prețul nemulțumirii lui Allah, va dobândi nemulțumirea lui Allah, iar Allah îi va face pe oameni să fie nemulțumiți de el.”

[Relatat de Ibn Hibban în *Sahih-ul său*.]

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Al-‘Imran (3:175).
2. Explicarea versetului din At-Tawbah (9:18).
3. Explicarea versetului din Al-‘Ankabut (29:10).
4. Credința fluctuează: slăbește și se întărește.
5. Semnele scăderii puterii *iman*-ului: sunt menționate trei.
6. A dedica frica doar lui Allah este o datorie (în Islam).
7. Răsplata celui care se teme doar de Allah, cu sinceritate deplină.
8. Pedepsa celui care nu are teamă de Allah.

CAPITOLUL nr. 33

(Puneți-vă încrederea în Allah)

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Puneți-vă încrederea în Allah, dacă sunteți cu adevărat credincioși.”

(5:23)

El, Cel Preaînalt, a spus:

„Credincioșii sunt numai aceia care, atunci când este pomenit Allah, simt teamă în inimile lor; iar când li se recită Versetele Lui (acest Qur'an), ele le sporesc credința; și își pun încrederea doar în Domnul lor.”

(8:2)

El a spus:

„O, Profetule (Muhammad — pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), Allah îți este de ajuns ție și credincioșilor care te urmează.”

(8:64)

El a spus:

„Iar oricine își pune încrederea în Allah, atunci El îi va fi de ajuns.”

(65:3)

Ibn 'Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

„Allah (Unul Singur) ne este de ajuns și El este Cel mai bun Ocrotitor/Chivernisitor al treburilor (pentru noi)” a fost spus de Ibrahim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) când a fost aruncat în foc; și a fost spus de Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) când ei (adică ipocriții) au spus: „Într-adevăr, oamenii (păgânii) s-au adunat împotriva voastră (cu o mare armată), așadar temeți-vă de ei”, însă aceasta nu le-a făcut decât să le sporească credința.”

(Al-Bukhari și An-Nasa'i)

Aspecte importante ale capitolului

1. A avea încredere (*tawakkul*) în Allah este o obligație religioasă.
2. Încrederea în Allah (*tawakkul*) este o condiție a credinței (*iman*).
3. Explicarea versetului din Al-Anfal (8:2).
4. Explicarea versetului din Al-Anfal (8:64).
5. Explicarea versetului din At-Talaq (65:3).
6. Importanța cuvintelor: „Allah (Unul Singur) ne este de ajuns și El este Cel mai bun Chivernisitor al treburilor (pentru noi).” Acestea au fost cuvintele spuse de Ibrahim (fie ca Allah să fie mulțumit de el) și de Profetul Muhammad (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) în vreme de necaz.

CAPITOLUL nr. 34

(A te simți în siguranță față de Planul lui Allah contrazice Tawhid)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„S-au simțit ei, atunci, în siguranță față de Planul lui Allah? Nimeni nu se simte în siguranță față de Planul lui Allah, în afară de oamenii pierduți.”

(7:99)

El, Cel Atotputernic, a spus:

„Cine deznădăjduiește de mila Domnului său în afară de cei rătăciți?”

(15:56)

Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a fost întrebat despre păcatele majore, iar el a spus:

„(1) A asocia pe alții cu Allah; (2) a-ți pierde speranța în ușurarea venită de la Allah și (3) a te considera în siguranță față de Planul lui Allah.”

Abdur-Razzaq a relatat de la Ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cele mai mari dintre păcatele majore sunt: *shirk* — a asocia pe alții cu Allah, a te considera în siguranță față de Planul lui Allah, a deznădăjdui de mila lui Allah și a-ți pierde speranța în ușurarea lui Allah.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Al-A‘raf (7:99).
2. Explicarea versetului din Al-Hijr (15:56).
3. Severitatea pedepsei promise celui care se consideră în siguranță față de Planul lui Allah.
4. Pedepsa severă promisă celui care deznădăjduiește de mila lui Allah.

CAPITOLUL nr. 35

O parte din *iman* (crediința) în Allah este răbdarea și stăpânirea de sine față de ceea ce Allah a decretat

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Iar oricine crede în Allah, El îi călăuzește inima [către credința adevărată cu certitudine; adică ceea ce l-a atins fusese deja scris pentru el de Allah în *qadar* (predestinarea divină)]. Iar Allah este Atotștiutor asupra tuturor lucrurilor.”

(64:11)

Alqamah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„El (omul la care se referă versetul de mai sus) este acela care, atunci când este lovit de o nenorocire, știe că este de la Allah, o acceptă și se supune Lui.”

Muslim, în *Sahih*-ul său, a relatat de la Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Două lucruri la oameni sunt (de natură) necredință: a ataca ori a defăima linia de neam (originea), și a jelui cu bocete pe cel decedat.”

Ibn Mas‘ud (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cel care își palmează obraji, își rupe hainele și cheamă (prin cuvinte și manifestări) la căile și tradițiile Zilelor Ignoranței nu este dintre noi.”

(Al-Bukhari și Muslim)

Anas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Când Allah voiește bine pentru robul Său, îi grăbește pedeapsa în această viață; iar când voiește rău pentru robul Său, amână pedepsirea lui pentru păcatele sale până când va veni înaintea Lui în Ziua Judecății.”

At-Tirmidhi a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Mărimea răsplății este legată de mărimea încercării. Când Allah iubește un popor, îi pune la încercare. Oricine o acceptă va avea acceptarea lui Allah, iar oricine este nemulțumit și nu o primește va dobândi nemulțumirea lui Allah.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Surah At-Taghabun (64:11).
2. Aceasta (adică acceptarea decretului lui Allah) este o parte a credinței (*iman*) corecte în Allah.
3. Defăimarea originii/liniei de neam.
4. Severitatea pedepsei promise celor care își palmuiesc obrazii de durere, își rup hainele și cheamă la obiceiurile Zilelor Ignoranței.
5. Semnul că Allah voiește bine pentru robul Său.
6. Semnul că Allah voiește rău pentru el.
7. Semnul iubirii lui Allah pentru robul Său.
8. Interzicerea nemulțumirii și a refuzului de a accepta (decretul lui Allah).
9. Meritului și răsplata acceptării (decretului lui Allah).

CAPITOLUL nr. 36

Interzicerea arătării (a face fapte pentru a fi văzut) – *Riya'*

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Spune (O Muhammad — pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): Eu sunt doar un om ca voi. Mi-a fost revelat că Dumnezeuul vostru este un singur Dumnezeu (adică Allah). Așadar, oricine nădăjduiește întâlnirea cu Domnul său, să facă fapte drepte și să nu asocieze pe nimeni ca partener în adorarea Domnului său.”

(18:110)

Muslim a relatat următorul hadith *marfu'* de la Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el), că Allah a spus:

„Eu sunt Cel mai lipsit de nevoie de asociați și Cel mai independent. Oricine face o faptă, asociind alături de Mine parteneri (făcând-o și pentru alții împreună cu Mine), îl voi lăsa pe el împreună cu asocierea lui (shirk).”

Ahmad a relatat următorul hadith *marfu'* de la Abu Sa'id (Al-Khudri) (fie ca Allah să fie mulțumit de el), că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Să nu vă spun eu de ce mă tem pentru voi mai mult decât de Mesia mincinos?”

Companionii (fie ca Allah să fie mulțumit de ei) au spus: „Da, O Trimis al lui Allah.”

El a spus: „*Shirk* ascuns, precum atunci când un om își îmbunătățește felul în care face *salat* (rugăciunea) când știe că alții îl privesc.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Surah Al-Kahf (18:110).
2. Chestiunea majoră: fapta bună, dacă este asociată cu altceva în afară de Allah în vreun fel, este respinsă în întregime.
3. Autosuficiența absolută a lui Allah este un motiv pentru respingerea faptei dacă nu este făcută doar pentru El.
4. Un alt motiv este că El este mai bun decât oricine căruia i s-ar da parte din adorare (adică „dumnezeii” falși).
5. Teama Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) față de *riya'* pentru Companionii săi (fie ca Allah să fie mulțumit de ei).

-
6. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a explicat *riya'* descriind starea celui care se roagă lui Allah, dar își „înfrumusețează” rugăciunea când știe că este privit de oameni.

CAPITOLUL nr. 37

Este un fel de *shirk* să faci o faptă (dreaptă) din motive lumești

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Oricine dorește viața acestei lumi și strălucirea ei, le vom da pe deplin (răsplata) faptelor lor aici și nu li se va micșora nimic din ea. Aceștia sunt cei pentru care în Viața de Apoi nu va fi decât Focul; zadarnice sunt faptele pe care le-au făcut aici și fără efect este ceea ce obișnuiau să facă.”

(11:15–16)

Abu Hurairah (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Să piară robul dinarului și al dirhamului și al *khamisei* (adică banii și hainele luxoase): el este mulțumit dacă aceste lucruri i se dau, iar dacă nu, este nemulțumit. Să piară un asemenea om și să cadă (iarăși), iar dacă îl înțeapă un spin, să nu găsească pe nimeni care să i-l scoată. *Tuba* (toate felurile de fericire, sau un copac în Paradis) este pentru cel care ține frâiele calului său ca să se străduiască în Calea lui Allah, cu părul răvășit și picioarele pline de praf: dacă este pus în avangardă, este pe deplin mulțumit cu postul lui de pază, iar dacă este pus în ariergardă, își acceptă postul cu mulțumire; (este atât de simplu și fără ambiții lumești încât) dacă cere permisiune (la un conducător), nu i se dă, iar dacă mijlocește, mijlocirea lui nu este acceptată (din pricina simplității lui).”

Aspecte importante ale capitolului

1. Dorința omului pentru câștiguri lumești sub pretextul faptelor pentru Viața de Apoi.
2. Explicarea versetelor din Surah Hud (11:15–16).
3. A numi un musulman „rob al dinarului și al dirhamului și al *khamisei*” (adică al banilor și al hainelor luxoase).
4. Explicația: „este mulțumit dacă aceste lucruri i se dau, iar dacă nu, este nemulțumit.”
5. Sensul cuvintelor: „Să piară și să cadă (iarăși)” (*ta ‘isa, intakasa*).
6. Sensul cuvintelor: „iar dacă îl înțeapă un spin, să nu găsească pe nimeni care să i-l scoată.”
7. Lauda pentru mujahidul (luptătorul/străduitorul) care are trăsăturile descrise în hadith.

CAPITOLUL nr. 38

Cine ascultă de învățați și de conducători, interzicând ceea ce Allah a făcut permis și permițând ceea ce El a făcut interzis, i-a luat cu siguranță ca „domni” (în afara lui Allah)

Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„(Se poate ca) pietre să fie pe punctul de a coborî peste voi din cer! Eu vă spun: «Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus...», iar voi îmi spuneți: «Abu Bakr și ‘Umar au spus?!»”

Ahmad ibn Hanbal (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Mă mir de un popor care cunoaște lanțul de transmitere (al unui hadith) și autenticitatea lui, dar totuși urmează părerea lui Sufyan (Ath-Thawri), în timp ce Allah, Cel Preaînalt, spune:

„Să se ferească cei care se împotrivesc poruncii lui (a Trimisului) (ordinelor, afirmațiilor etc.), ca nu cumva să-i atingă vreo fitnah (necredință, încercare/necaz) sau să-i lovească o pedeapsă dureroasă.”

(24:63)

Știți ce este fitnah? Fitnah este *shirk*. Poate că respingerea unora dintre cuvintele lui ar face ca omul să ajungă la îndoială și rătăcire în inima lui și astfel să fie nimicit.”

Se relatează de la ‘Adi ibn Hatim (fie ca Allah să fie mulțumit de el):

„L-am auzit pe Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) recitând acest verset: «Ei (evreii și creștinii) i-au luat pe rabinii lor și pe călugării lor ca domni în afara lui Allah, și (l-au luat) pe Mesia, fiul Mariei, deși li s-a poruncit să nu adore decât un singur Dumnezeu (Ilah) — *La ilaha illa Huwa* (nu există nicio divinitate cu drept de adorare în afara de El). Slavă Lui, (departe este El) de partenerii pe care ei I-i asociază.»” (9:31) Atunci i-am spus: „Noi nu i-am adorat.” El a răspuns: „Oare nu au făcut ei *haram* ceea ce Allah a făcut *halal* și voi ați făcut-o *haram*? Și (oare nu) au făcut *halal* ceea ce Allah a făcut *haram* și voi ați făcut-o *halal*?” Am spus: „Da.” El a zis: „Aceasta este adorarea lor.”

[Relatat de Ahmad și At-Tirmidhi, care l-a evaluat ca *hasan* (acceptabil).]

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Surah An-Nur (24:63).

2. Explicarea versetului din Surah Al-Bara'ah (sau At-Tawbah) (9:31).
3. Clarificarea sensului „adorării” pe care ‘Adi (fie ca Allah să fie mulțumit de el) o negase inițial.
4. Exemplul lui Ibn ‘Abbas cu Abu Bakr și ‘Umar, și exemplul lui Ahmad cu Sufyan.
5. Starea s-a schimbat într-atât încât adorarea călugărilor a ajuns să fie considerată „cea mai bună faptă” sub numele de *al-wilayah* (sfînțenie), iar adorarea oamenilor „învățați” în religie este considerată „cunoaștere și înțelegere”. Apoi, situația a ajuns până acolo încât cei adorați în afara lui Allah nu mai erau nici măcar drepti, iar alții au ajuns să fie adorați deși erau complet neștiutori.

CAPITOLUL nr. 39

(Căutarea judecății la altul decât Allah și Trimisul Său este ipocrizie)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Nu i-ai văzut pe aceia (ipocriții) care pretind că ei cred în ceea ce ți-a fost revelat ție și în ceea ce a fost revelat înaintea ta, dar doresc să caute judecată (în disputele lor) la *Taghut* (judecători falși etc.), deși li s-a poruncit să-l respingă? Însă Satan dorește să-i rățăcească departe.”

(4:60)

„Și când li se spune: «Veniți la ceea ce Allah a trimis și la Trimis (Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui)», tu (Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) îi vezi pe ipocriți întorcându-se de la tine cu aversiune.”

(4:61)

„Cum va fi atunci când îi lovește o nenorocire din cauza a ceea ce mâinile lor au trimis înainte, iar ei vin la tine jurând pe Allah: «Noi n-am urmărit decât bunăvoință și împăcare!»”

(4:62)

El, Cel Preaînalt, a spus:

„Și când li se spune: «Nu faceți stricăciune pe pământ», ei spun: «Noi suntem doar împăciuitori.»”

(2:11)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Și nu faceți stricăciune pe pământ după ce a fost pus în rânduială, și chemați-L cu frică și cu speranță. Cu adevărat, Mila lui Allah este aproape de cei ce fac binele.”

(7:56)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Caută ei atunci judecata (vremurilor) ignoranței? Și cine este mai bun în judecată decât Allah, pentru un popor care are credință fermă?”

(5:50)

‘Abdullah ibn ‘Amr ibn Al-‘Aas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Niciunul dintre voi nu crede cu adevărat până când dorințele lui nu sunt în acord cu ceea ce am venit eu.”

[An-Nawawi a evaluat acest hadith ca *sahih* și l-a consemnat în *Kitab Al-Hujjah* cu un lanț autentic de transmițători.]

Ash-Sha‘bi a spus:

„A fost o dispută între un evreu și un *munafiq* (ipocrit). Evreul a spus: «Să cerem judecata lui Muhammad, căci el știe că (Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) nu ia mită.» Ipocritul a spus: «Să cerem judecata evreilor», pentru că știa că ei acceptă mită. Astfel, amândoi au fost de acord să-și ducă cazul la un ghicitor din Juhainah. Cu această ocazie a fost revelat versetul: «Nu i-ai văzut pe aceia care pretind...» (4:60).”

Unii au spus că a fost o dispută între doi oameni. Unul dintre ei a zis: „Să ducem disputa la Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) pentru judecata lui”, însă celălalt a zis: „Du-o la Ka‘b ibn Al-Ashraf.” Apoi amândoi au venit la ‘Umar (fie ca Allah să fie mulțumit de el). Unul i-a povestit întâmplarea, iar el l-a întrebat pe celălalt care nu a fost mulțumit să ducă cazul la Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Așa este (cum a spus celălalt)?” El a răspuns: „Da.” Atunci (‘Umar) l-a lovit cu sabia și l-a omorât.

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea versetului din Surah An-Nisa’ (4:60), cu accent pe înțelegerea lui *Taghut*.
2. Explicarea versetului din Surah Al-Baqarah (2:11): „Și când li se spune: Nu faceți stricăciune pe pământ...”
3. Explicarea versetului din Surah Al-A‘raf (7:56): „Și nu faceți stricăciune pe pământ după ce a fost pus în rânduială...”
4. Explicarea versetului din Surah Al-Ma‘idah (5:50): „Caută ei atunci judecata (vremurilor) ignoranței?”
5. Spusele lui Ash-Sha‘bi (fie ca Allah să fie mulțumit de el) despre contextul revelării versetului 4:60.
6. Diferența dintre *iman*-ul adevărat și credința falsă, prefăcută.
7. Întâmplarea lui ‘Umar (fie ca Allah să fie mulțumit de el) cu *munafiq*-ul (ipocritul).
8. Nimeni nu atinge *iman* (credință) până când toate dorințele lui nu sunt în acord cu ceea ce a adus Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

CAPITOLUL nr. 40

(Oricine neagă vreunul dintre Numele și Atributele lui Allah)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„... iar ei tăgăduiesc pe Cel Milostiv (Ar-Rahman). Spune: «El este Domnul meu! *La ilaha illa Huwa* (nu există nicio divinitate cu drept de adorare în adevăr în afară de El)! În El este încrederea mea, și la El este întoarcerea mea cu pocăință.»”

(13:30)

Se relatează de la ‘Ali (fie ca Allah să fie mulțumit de el):

„Predicați oamenilor într-un fel pe care îl pot înțelege ușor. Vreți ca Allah și Trimisul Său (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) să fie tăgăduiți?”

(Al-Bukhari)

‘Abdur-Razzaq a relatat de la Ma‘mar, de la Ibn Tawus, de la tatăl său, că Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a spus:

El (Ibn ‘Abbas) a văzut un om sărind în picioare, dezaproband, când a auzit un hadith de la Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) despre Atributele Divine. Atunci Ibn ‘Abbas a zis:

„Ce fel de teamă este aceasta la oamenii aceștia!? Ei găsesc în versete complet clare ceea ce îi sperie și sunt aduși la pieire, iar apoi sunt distruși de versetele care nu sunt complet clare (în care caută interpretări rătăcite).”

Când tribul Quraish l-a auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) menționând *Ar-Rahman*, ei au negat acest Atribut. Cu această ocazie, Allah Cel Preaînalt a revelat versetul:

„Și ei tăgăduiesc pe Ar-Rahman [Cel Milostiv (Allah)].”

(13:30)

Aspecte importante ale capitolului

1. Negarea oricăruia dintre Numele sau Atributele lui Allah îl scoate pe om din *iman* (credință).
2. Expunere detaliată a versetului (13:30).
3. Evitarea vorbirii într-un mod pe care ascultătorul nu îl poate înțelege clar.

4. Menționarea cauzelor care pot duce la tăgăduirea lui Allah și a Trimisului Său (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), chiar și fără intenție.
5. Avertismentul lui Ibn ‘Abbas (fie ca Allah să fie mulțumit de el): oricine neagă vreunul dintre Atributele lui Allah va fi distrus.

CAPITOLUL nr. 41

(Recunoașterea harului lui Allah, dar negarea lui este necredință)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Ei recunosc harul lui Allah, însă îl tăgăduiesc (prin adorarea altora în afară de Allah), iar cei mai mulți dintre ei sunt necredincioși (tăgăduiesc profeția lui Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).”

(16:83)

Mujahid a spus: (exemple ale acestei negări sunt) vorbele omului: „Averea este a mea. Am moștenit-o de la strămoșii mei.”

‘Awn bin ‘Abdullah a zis: Ei spun: „Dacă nu ar fi fost cutare, nu s-ar fi întâmplat cutare lucru.”

Ibn Qutaibah a spus: „Ei spun că aceste binecuvântări sunt rezultatul mijlocirii (intercesiunii) zeităților lor.”

După hadith-ul lui Zayd bin Khalid (din Capitolul 30), în care Allah a spus: „În această dimineață, unii dintre robii Mei au rămas credincioși, iar unii au devenit necredincioși...”, Abul-‘Abbas (Ibn Taymiyyah) a zis:

„Astfel de clarificări apar frecvent în Qur’an și Sunnah. Allah îi condamnă pe cei care atribuie binecuvântările și îndurarea Sa altora pe care îi asociază cu El.”

Unii dintre savanții de la începuturi au dat ca exemplu (de astfel de vorbire): „vântul a bătat favorabil” și „marinarul a fost înțelept și experimentat”. Și la fel sunt și vorbele majorității oamenilor.

Aspecte importante ale capitolului

1. Recunoașterea binecuvântărilor și descrierea negării lor.
2. Cele mai multe tipuri de negare sunt cunoscute de majoritatea oamenilor.
3. Denumirea unor astfel de afirmații drept negare a binecuvântărilor.
4. Adunarea a două lucruri opuse în inimă (recunoaștere și negare în același timp).

CAPITOLUL nr. 42

(„Nu-I faceți lui Allah rivali...”)

Allah, Cel Preaînalt, a spus:

„Nu-I faceți lui Allah rivali (Al-Andad) (în adorare), în timp ce știți (că numai El are dreptul să fie adorat).”

(2:22)

Referitor la versetul de mai sus, Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Al-Andad înseamnă Shirk. Este atât de subtil precum o furnică neagră care se mișcă (se târăște) pe o piatră neagră, în întunericul nopții. Este să juri: «pe Allah și pe viața ta» și «pe viața mea». Este și să spui: «Dacă nu ar fi fost acest cățeluș sau rața din casă, hoțul ar fi intrat.» Sau precum vorba unui om către companionul său: «Pe voia lui Allah și pe voia ta...» sau «Dacă nu ar fi fost Allah și cutare...» etc. Să nu menționezi pe nimeni împreună cu Allah, pentru că toate acestea sunt Shirk.”

[A fost relatat de Ibn Abi Hatim]

‘Umar bin Al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cine jură pe altcineva în afară de Allah a devenit necredincios sau a comis Shirk.”

[At-Tirmidhi a evaluat acest hadith ca Hasan (bun), iar Al-Hakim l-a evaluat ca Sahih (autentic).]

Ibn Mas‘ud (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Să jur pe Allah mințind îmi este mai iubit decât să jur pe altul în afară de El spunând adevărul.”

Hudhayfah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nu spuneți: «Cu voia lui Allah și cu voia acelei persoane», ci spuneți: «Cu voia lui Allah și apoi cu voia acelei persoane».”

[Abu Dawud a relatat acest hadith cu un lanț autentic.]

Se relatează despre Ibrahim An-Nakha‘i că el detesta să se spună: „Caut refugiu la Allah și la tine”, dar este permis să se spună: „Caut refugiu la Allah mai întâi și apoi la tine.” El a spus: „Spune: «Dacă nu ar fi Allah, apoi cutare», și nu spune: «Dacă nu ar fi Allah și cutare».”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicația lui **Al-Andad** așa cum apare în versetul din Al-Baqarah (2:22).
2. Companionii (Allah să fie mulțumit de ei) explicau că versetele revelate despre **Shirkul major** includ și **Shirkul minor**.
3. A jura pe altcineva în afară de Allah este **Shirk**.
4. A jura pe altcineva în afară de Allah chiar și spunând adevărul (în timp ce o faci) este un păcat mai grav decât a jura pe Allah mințind.
5. Diferența dintre conjuncțiile „**wa**” (și) și „**thumma**” (apoi).

CAPITOLUL nr. 43

Despre cel care nu este mulțumit cu un jurământ rostit în Numele lui Allah

Ibn ‘Umar (fie ca Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nu jurați pe părinții/strămoșii voștri. Cine jură pe Allah, să spună adevărul. Iar cel în fața căruia se depune jurământ în Numele lui Allah să fie mulțumit cu acesta. Iar cine nu este mulțumit, nu este dintre robii lui Allah.”

[Acest hadith a fost relatat de Ibn Majah cu un isnad bun.]

Aspecte importante ale capitolului

1. Nu este permis să juri pe părinți/strămoși.
2. Cel pentru care se face un jurământ în Numele lui Allah trebuie să îl accepte (să fie mulțumit cu el).
3. Pedepsa/gravitatea situației pentru cel care nu este mulțumit cu un jurământ făcut în Numele lui Allah.

CAPITOLUL nr. 44

Cum trebuie spus: „Ce voiește Allah și apoi ce voiești tu”

Qutaylah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

Un evreu a venit la Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și a spus:

„Poporul vostru comite Shirk când spune: «Cu voia lui Allah și (de asemenea) cu voia ta», și când spune: «Pe Ka‘bah.»”

Apoi Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a poruncit (Companionilor) să jure spunând: „Pe Rabb-ul (Domnul) Ka‘bei” și să spună: „Cu voia lui Allah și apoi cu voia ta.”

[An-Nasa’i a menționat acest hadith și l-a evaluat ca Sahih.]

An-Nasa’i a relatat și hadithul lui ‘Abdullah bin ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el):

Odată, un om a venit la Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și a spus:

„Cu voia lui Allah și (de asemenea) cu voia ta.”

Atunci el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„M-ai făcut asociat cu Allah? Mai degrabă (spuneți): «(Doar) ce voiește Allah singur.»”

Ibn Majah a relatat de la Tufayl (Allah să fie mulțumit de el), fratele lui ‘Aishah din partea mamei ei, că el a relatat:

Am avut un vis în care am ajuns la un grup de evrei și le-am spus:

„Sunteți într-adevăr un popor bun, dacă nu ați fi pretins că ‘Uzair (Allah să fie mulțumit de el) este fiul lui Allah.”

Atunci ei au spus: „Și voi sunteți buni dacă nu spuneți: «Ce voiește Allah și Muhammad voiește.»”

După aceea, am ajuns la un grup de creștini și le-am spus:

„Sunteți într-adevăr un popor bun dacă nu ați fi pretins că Hristos este fiul lui Allah.”

Atunci ei au spus: „Și voi sunteți buni dacă nu spuneți: «Ce voiește Allah și Muhammad voiește.»”

În dimineața următoare, am povestit aceasta unora, apoi am venit la Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și i-am repetat totul. El a întrebat:

„Ai spus asta și altcuiva?”

Am zis: „Da.”

Atunci el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a urcat pe amvonul său și, după ce l-a lăudat pe Allah, a spus:

„Tufayl a avut un vis pe care deja l-a comunicat unora dintre voi. Voi obișnuiți să spuneți o expresie pe care, dintr-o anumită ezitare (în sensul că nu fusese încă revelat ceva în privința ei), nu v-am oprit să o spuneți. De acum înainte, să nu spuneți: «Ce voiește Allah și Muhammad voiește», ci spuneți: «Ce voiește Allah singur.»”

Aspecte importante ale capitolului

1. Evreii erau conștienți de consecințele **Shirkului minor**.
2. Omul poate înțelege Shirkul dacă vrea (dacă își folosește mintea și caută adevărul).
3. Spusele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „M-ai făcut asociat cu Allah?” arată cât de condamabil este versul poetului:

„O, cel mai nobil dintre creații, nu am pe nimeni în afară de tine la care să caut refugiu în necaz.”

4. Aici nu este vorba de Shirk major, deoarece Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Am fost împiedicat să vă opresc pentru cutare și cutare...”
5. Visul adevărat este un tip de revelație (ru'ya sadiqah).
6. Visul autentic poate fi un motiv pentru inițierea unor reguli în Shari'ah.

CAPITOLUL nr. 45

Cine blestemă timpul L-a nedreptățit pe Allah

Allah Cel Preaînalt a spus:

„Și ei zic: «Nu este decât viața noastră din această lume; murim și trăim, și nu ne nimicește decât Ad-Dahr (timpul)». Dar ei n-au nicio cunoaștere despre asta; nu fac decât să presupună.”

(45:24)

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Allah a zis: «Fiul lui Adam Mă nedreptățește, căci el blestemă Ad-Dahr (timpul), deși Eu sunt Ad-Dahr; în Măinile Mele sunt toate lucrurile și Eu fac să se succedă ziua și noaptea.»”

(Al-Bukhari)

Într-o altă variantă se spune:

„Nu insultați Ad-Dahr (timpul), căci Allah este Ad-Dahr.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Blestemarea lui Ad-Dahr (timpul) este interzisă.
2. Insultarea lui Ad-Dahr (timpul) înseamnă, de fapt, a-L nedreptăți pe Allah.
3. Reflectarea asupra cuvintelor Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Într-adevăr, Allah este Ad-Dahr.”
4. Uneori un lucru poate fi insultă chiar dacă nu aceasta a fost intenția din inimă a celui care a rostit-o.

CAPITOLUL nr. 46

A purta numele „Judecătorul judecătorilor” și altele asemănătoare

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cel mai detestabil (cel mai urât) nume la Allah este ca un om să se numească *Malik al-Amlak* (regele regilor). În realitate, nu există rege în afară de Allah.”

(Al-Bukhari)

Sufyan a spus: „Un alt exemplu este titlul *Shahanshah*.”

Într-o altă variantă:

„Allah va fi cel mai mânios în Ziua Judecății, iar cel mai rău (om) va fi acela care și-a luat titlul de «regele regilor».”

Iar cuvântul *Akhna* ' înseamnă „cel mai josnic, cel mai degradat” (Auda).

Aspecte importante ale capitolului

1. Interzicerea folosirii titlului „regele regilor” pentru oricine.
2. Interzicerea oricărui alt titlu cu același sens, precum exemplul dat de Sufyan (Allah să fie mulțumit de el).
3. Înțelegerea gravității cuvintelor Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), chiar dacă omul nu intenționează în inima lui sensul urât sau cel mai rău.
4. Conștientizarea faptului că măreția lui Allah este absolută: El este Preaînalt și Neajuns, fără lipsuri, spre deosebire de „regii” lumești.

CAPITOLUL nr. 47

Respect pentru Numele lui Allah și schimbarea numelui din acest motiv

Se relatează de la Abu Shuraih (Allah să fie mulțumit de el):

Kunyah-ul (porecla/numele de apel) lui era *Abul-Hakam*. Atunci Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) i-a spus:

„Allah este *Al-Hakam* (Judecătorul), iar judecata Lui este cea care trebuie să prevaleze.”

Atunci Abu Shuraih a spus:

„Oamenii mei vin la mine pentru judecarea disputelor lor; și când judec între ei, ambele părți sunt mulțumite de judecata mea.”

Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a răspuns:

„Cât de bine este acest lucru! Ai copii?”

Am zis:

„Da: Shuraih, Muslim și Abdullah.”

Apoi Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a întrebat:

„Cine este cel mai mare?”

Am zis:

„Shuraih.”

Atunci Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„De acum înainte vei fi numit *Abu Shuraih*.”

Abu Dawud și alți culegători au menționat acest hadith în cărțile lor.

Aspecte importante ale capitolului

1. Respectarea Numelor și Atributelor lui Allah, chiar dacă sensul real nu a fost intenționat (de cel care și le atribuie sieși).
2. Schimbarea numelui din acest motiv.
3. Luarea numelui celui mai mare copil ca *kunyah*.

CAPITOLUL nr. 48

Cel care își bate joc de ceva în care este menționat Allah, ori Qur'anul, ori Trimisul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) comite necredință

Allah Cel Preaînalt a spus:

„Dacă îi întrebi, ei vor spune: «Noi doar vorbeam în deșert și glumeam.» Spune: «Oare de Allah și de versetele Lui și de Trimisul Lui vă băteați joc?»»

(9:65)

Ibn Umar, Muhammad ibn Ka'b, Zayd ibn Aslam și Qatadah (Allah să fie mulțumit de ei) au relatat următoarea întâmplare:

În timpul expediției de la Tabuk, un om a venit într-o zi și a spus:

„N-am văzut pe nimeni cu poftă mai mare (la mâncare), mai mincinoși și mai lași în luptă decât acești oameni.”

El se referea la Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și la Companiile lui. Atunci 'Awf ibn Malik s-a ridicat și a spus:

„Tu ești mincinosul și ipocritul (munafiq), și îl voi informa pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) despre vorbele tale.”

A mers la Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), dar până atunci el fusese deja informat prin revelație.

Între timp, ipocritul s-a dus și el la Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) când acesta pornise la drum și era deja pe cămila sa. El se ruga:

„O, Trimis al lui Allah! Noi doar glumeam și încercam să ne treacă timpul în timpul călătoriei.”

Ibn Umar (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Parcă îl văd cum se ținea de cureaua șei cămilei Trimisului lui Allah, pe când aceasta alerga, iar picioarele lui erau izbite de pietrele aspre ale drumului, și totuși continua să se scuze (zicând că doar glumea).”

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) i-a spus:

„Oare de Allah și de versetele Lui și de Trimisul Lui vă băteați joc? Nu vă scuzați: ați devenit necredincioși după ce ați crezut.”

(9:65–66)

Și nu s-a mai întors spre el, nici nu i-a mai vorbit după aceea.

Aspecte importante ale capitolului

1. Este un lucru extrem de grav: cel care își bate joc în aceste chestiuni este necredincios (kafir).
2. Explicația versetului 9:65 se aplică celor care fac un astfel de lucru, oricine ar fi ei.
3. Există o diferență între bârfă (ghibah) și avertizare/îndreptare, precum și între loialitatea față de Allah și Trimisul Său și alte motive.
4. Există o diferență între iertarea pe care Allah o iubește și severitatea față de dușmanii lui Allah (când se impune).
5. Unele scuze nu sunt acceptate.

CAPITOLUL nr. 49

A spune: „Această avere este rezultatul muncii și cunoștințelor mele” este împotriva Tawhid-ului

Textul capitolului (traducere în română)

Allah Cel Preaînalt a spus:

„Și, într-adevăr, dacă îi dăm să guste o milă de la Noi după ce l-a atins o nenorocire (sărăcie aspră sau boală etc.), el va spune negreșit: «Aceasta este pentru mine (datorită meritului meu). Nu cred că Ceasul va fi statornicit. Iar dacă voi fi întors la Domnul meu, cu siguranță voi avea la El ce este mai bun (bogăție etc.).» Apoi, Noi le vom arăta necredincioșilor ceea ce au făcut și îi vom face să guste o pedeapsă aspră.”

(41:50)

Mujahid a spus: „(Cuvintele *Hādhā lī*) înseamnă: «Este rezultatul muncii mele și eu îl merit.»”

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el) a spus: „(Înseamnă) «Ce am eu (este al meu).»”

Și Cuvântul lui Allah:

„El (Qarun) a spus: «Mi-a fost dat doar datorită cunoștinței pe care o posed.»”

(28:78)

Qatadah (Allah să fie mulțumit de el) a spus, explicând acest verset: „Această avere mi-a fost dată datorită meritului meu și experienței mele în a câștiga.”

Alți (învățați) au spus: „Datorită unei cunoștințe de la Allah prin care am meritat în mod special.”

Și acesta este sensul spus de Mujahid: „Mi-a fost dat pentru rangul meu înalt.”

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că a auzit Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Allah a vrut să-i pună la încercare pe trei dintre fiii lui Israel: un lepros, un orb și un chel. A trimis la ei un înger...

– A venit la lepros și l-a întrebat: «Ce îți dorești cel mai mult?» El a spus: «O piele frumoasă și o culoare bună, căci oamenii mă resping.» Îngerul l-a atins și boala i-a dispărut, iar el a primit piele frumoasă și culoare bună. Apoi l-a întrebat: «Ce fel de avere îți place cel

mai mult?» El a spus: «Cămile sau vite.» (narratorul nu este sigur). I s-a dat o cămilă gestantă și i s-a spus: «Allah să-ți dea binecuvântare în ea.»

– Apoi îngerul a venit la chel și l-a întrebat: «Ce îți dorești cel mai mult?» El a spus: «Păr frumos și să fiu vindecat, căci oamenii simt repulsie față de mine.» Îngerul l-a atins, a fost vindecat și a primit păr frumos. Apoi l-a întrebat: «Ce fel de avere îți place cel mai mult?» El a spus: «Vite sau cămile.» I s-a dat o vacă gestantă și i s-a spus: «Allah să-ți dea binecuvântare în ea.»

– Apoi îngerul a venit la orb și l-a întrebat: «Ce îți dorești cel mai mult?» El a spus: «Ca Allah să-mi redea vederea ca să văd oamenii.» Îngerul i-a atins ochii și Allah i-a redat vederea. Apoi l-a întrebat: «Ce fel de avere îți place cel mai mult?» El a spus: «Oi.» I s-a dat o oaie gestantă.

Apoi, animalele au fătat și s-au înmulțit, până când unul avea o turmă de cămile ce umplea o vale, altul o turmă de vite ce umplea o vale, iar al treilea o turmă de oi ce umplea o vale.

Apoi îngerul, luând chipul unui lepros, a venit la primul și a spus: «Sunt un om sărac, călător, mi s-au terminat mijloacele de trai. Nu mă poate ajuta nimeni decât Allah și apoi tu. Te rog, în Numele Celui care ți-a dat culoare frumoasă, piele frumoasă și multă avere, dă-mi o cămilă ca să ajung la destinație.» Omul a răspuns: «Am multe obligații.» Îngerul a zis: «Cred că te cunosc: nu erai tu lepros pe care oamenii îl respingeau, și sărac, apoi Allah ți-a dat (această avere)?» El a răspuns: «Nu. Am moștenit această avere de la strămoșii mei.» Îngerul a zis: «Dacă minți, Allah să te facă precum ai fost.»

Îngerul a venit apoi la al doilea, luând chip de chel, și i-a spus același lucru; el a răspuns la fel, iar îngerul a spus: «Dacă minți, Allah să te facă precum ai fost.»

Îngerul a venit apoi la al treilea, luând chip de orb, și a spus: «Sunt un om sărac și călător; mi s-au terminat mijloacele. Nu am pe nimeni decât Allah și apoi pe tine. Te rog, în Numele Celui care ți-a redat vederea, dă-mi o oaie ca să-mi pot continua drumul.» Omul a spus: «Cu adevărat, am fost orb și Allah mi-a redat vederea; am fost sărac și Allah m-a îmbogățit. Ia ce dorești din averea mea. Pe Allah, nu te voi opri să iei ceea ce ai nevoie din averea mea pentru Allah.» Îngerul i-a răspuns: «Păstrează-ți averea. Ați fost încercați: Allah este mulțumit de tine și mâniat pe cei doi companioni ai tăi.»

(Al-Bukhari)

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicația versetului din Al-Fussilat (41:50).
2. Sensul expresiei: „Este pentru mine (datorită meritului meu).”

-
3. Sensul expresiei: „Mi-a fost dat doar datorită cunoștinței pe care o posed.” (28:78)
 4. Lecții mari ascunse în povestea minunată relatată.

CAPITOLUL nr. 50

Orice nume care duce la servirea altcuiva în afară de Allah este interzis

Allah (Preaînaltul) a spus:

„Dar când El le-a dăruit un copil sănătos (bun sub toate aspectele), ei l-au asociat parteneri în ceea ce El le-a dăruit. Înalt este Allah, Preaînalt deasupra a tot ceea ce ei îi asociază ca parteneri.”

(7:190) (menționat aici cu trimitere la *Tafsir At-Tabari*, vol. 9, p. 148)

Allamah Ibn Hazm (Allah să aibă milă de el) a spus că musulmanii au fost în consens asupra interzicerii oricărui nume care înseamnă servire pentru altcineva decât Allah, precum: „**Abd-'Umar**” (slujitorul lui 'Umar), „**Abd al-Ka'bah**” (slujitorul Ka'bei) și altele asemenea, **cu excepția** numelui „**Abd al-Muttalib**”.

Ibn Abbas (Allah să fie mulțumit de el) a comentat versetul astfel:

Când Adam a avut relații cu Hawwa (Eva), ea a rămas însărcinată. Atunci Iblis (Șeitanul) a venit la ei și le-a spus: „Eu sunt cel care v-a cauzat izgonirea din Paradis. Ascultați-mă, altfel voi face ca pruncul vostru să crească două coarne ca un cerb, cu care îți va străpunge pânțele când va ieși! O voi face! O voi face!” Șeitanul i-a speriat și le-a cerut să numească băiatul „**Abd al-Harith**” (slujitorul lui al-Harith / „cultivatorul pământului”). Ei nu l-au ascultat și copilul s-a născut mort. A doua oară, când a rămas însărcinată, Șeitanul a revenit cu aceeași cerere, dar iarăși nu l-au ascultat, și al doilea copil s-a născut mort. A treia oară, Șeitanul a venit din nou și le-a repetat cererea, amintind ce se întâmplase înainte. Adam și Hawwa au fost copleșiți de iubirea pentru copil și l-au numit „**Abd al-Harith**”. Iar aceasta este ceea ce spune Allah: „Ei au asociat parteneri cu El în ceea ce li s-a dăruit.”

(*Relatat de Ibn Abi Hatim*)

El (Ibn Abi Hatim) a mai relatat, cu un lanț autentic, de la Qatadah (Allah să aibă milă de el), că acesta a spus¹⁴:

„Ei au asociat parteneri în **ascultare/obediență** împreună cu El, dar nu în **adorare** în afară de El.”

El (Ibn Abi Hatim) a mai relatat, cu un lanț bun, de la Mujahid (Allah să aibă milă de el), despre versetul: „Dacă ne dăruiești un copil sănătos...” (7:189), că ei (Adam și Hawwa) se temeau ca pruncul să nu fie om. Un sens asemănător a fost menționat de Hasan, Sa'id și alții (Allah să aibă milă de ei).

¹⁴ Hadith-ul menționat mai sus este considerat slab. Hafiz Ibn Kathir și Allamah Al-Albani l-au clasificat ca **da'if (slab)**.

Aspecte importante ale capitolului

1. Orice nume care implică adorarea/servirea altcuiva decât Allah este interzis.
2. Explicația versetului din Al-A'raf (7:189).
3. Acest Shirk ține doar de **numire**, chiar dacă sensul real pe care îl implică numele nu a fost intenționat.
4. Și dăruirea de către Allah a unei fete normale unui om este dintre favorurile Lui.
5. Înaintașii pioși au făcut diferența între **Shirk în ascultare (obediță)** și **Shirk în adorare (închinare)**.

CAPITOLUL nr. 51

Cele mai frumoase Nume Îi aparțin lui Allah

Allah, Preaînaltul, a spus:

„Și lui Allah Îi aparțin (toate) Numele cele mai frumoase, așadar chemați-L prin ele și părăsiți-i pe cei care denaturează (sau neagă, ori rostesc vorbe necuviincioase despre) Numele Lui.”

(7:180)

Ibn Abi Hatim a relatat că Ibn Abbas (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Cei care denaturează (sau neagă) Numele Lui comit, de fapt, Shirk.”

De asemenea, s-a relatat de la el:

„Ei au derivat **Al-Lat** din **Al-Ilah**, și **Al-‘Uzza** din **Al-‘Aziz**.”

Al-A‘mash a spus:

„Ei au inclus (în Numele lui Allah) asemenea (nume) care nu Îi aparțin.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Confirmarea Numelor lui Allah.
2. Toate Numele lui Allah sunt frumoase.
3. Trebuie să-L chemăm pe Allah prin Numele Sale.
4. Porunca de a-i evita pe ignoranții răi, apostati.
5. Explicația tipului de apostazie pe care o comite cineva prin folosirea greșită a Numelor lui Allah.
6. Pedeapsa promisă pentru cel care comite apostazie.

CAPITOLUL nr. 52

Nu spune: „As-Salām” asupra lui Allah

Este relatat în *As-Sahih* (Al-Bukhari) și Muslim de la Ibn Mas‘ud (Allah să fie mulțumit de el). El a spus:

„Când obișnuiam să facem Salat (rugăciunea) în spatele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), recitam (stând jos): «As-Salām (pacea) fie asupra lui Allah din partea robilor Lui. As-Salām (pacea) fie asupra cutare și cutare oameni.» Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) ne-a îndrumat spunând: «Nu spuneți: *As-Salām ‘ala-Allah* – pacea fie asupra lui Allah, căci Allah Însuși este *As-Salām* (Pacea).»”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicația lui *As-Salām* (pacea).
2. *As-Salām* este o formulă de salut (o urare).
3. Nu este potrivit să fie folosit ca urare „asupra” lui Allah.
4. Motivul: Allah Însuși este *As-Salām* (Pacea).
5. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) i-a învățat pe Companioni (Allah să fie mulțumit de ei) invocația așa cum trebuie rostită către Allah.

CAPITOLUL nr. 53

A spune: „O Allah, iartă-mă dacă voiești”

Este relatat în *As-Sahih* (Al-Bukhari) de la Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nimeni dintre voi să nu spună: «O Allah, iartă-mă dacă voiești; O Allah, ai milă de mine dacă voiești», ci să ceară mereu de la Allah cu hotărâre, deoarece nimeni nu-L poate constrânge pe Allah să facă ceva împotriva Voinței Sale.”

Muslim relatează:

„Omul să ceară de la Allah cu hotărâre, căci nimic nu este prea mult pentru Allah și nimic nu este dincolo de puterea Lui.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Interzicerea de a pune „excepții” în Du‘ā’ (rugă).
2. Motivul pentru care nu se spune „dacă voiești”.
3. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a poruncit să ceri cu hotărâre.
4. Cere de la Allah cât poți (orice ai nevoie).
5. Motivul: nimic nu este prea mult pentru El și nimic nu este imposibil pentru El.

CAPITOLUL nr. 54

Nu trebuie spus: „Sclavul meu” (bărbat sau femeie)

În *As-Sahih* (Muslim), Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nimeni dintre voi să nu spună: «Hrănește-l pe stăpânul tău (Rabbaka)», sau: «Ajută-l pe stăpânul tău la abluțiune», ci să spună: «stăpânul meu» (Sayyidi) sau «ocrotitorul meu» (Mawlāy). Și nimeni să nu spună: «sclavul meu» (‘abdi) sau: «sclava mea» (‘amati), ci să spună: «băiatul meu» (fatāy), «fata mea» (fatātī) sau «tânărul meu» (ghulāmī).”

Aspecte importante ale capitolului

1. Interzicerea de a spune: „sclavul meu” sau „sclava mea”.
2. Sclavul nu trebuie să spună: „stăpânul meu” (Rabbī), și nici să i se spună: „hrănește-l pe stăpânul tău” (Rabbaka).
3. Învățarea stăpânului să spună în schimb: „băiatul meu”, „fata mea”, „tânărul meu”.
4. Învățarea celui aflat în slujire să spună în schimb: „stăpânul meu” sau „ocrotitorul meu”.
5. Scopul: sublinierea Tawhīd-ului cât mai complet, chiar și în felul în care ne exprimăm.

CAPITOLUL nr. 55

Cine cere în Numele lui Allah nu trebuie refuzat

Ibn ‘Umar (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Dacă cineva vă cere ceva în Numele lui Allah, dați-i; dacă cineva caută adăpost în Numele lui Allah, oferiți-i adăpost; dacă cineva vă invită, acceptați invitația; iar dacă cineva vă face un bine, răsplătiți-l. Dar dacă nu aveți posibilitatea să-l răsplătiți, faceți Du‘ā’ pentru el, până când simțiți că l-ați răsplătit.”

(Relatat de Abu Dawud și An-Nasa’i; clasificat Sahih.)

Aspecte importante ale capitolului

1. Oferirea protecției celui care cere protecție prin Numele lui Allah.
2. A da celui care cere în Numele lui Allah.
3. Acceptarea invitației.
4. A răsplăti binele care ți-a fost făcut.
5. Dacă nu ai mijloace să răsplătești, Du‘ā’ pentru el este o compensare.
6. Cuvintele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Până când simțiți că l-ați răsplătit.”

CAPITOLUL nr. 56

Nu trebuie cerut prin Fața lui Allah decât Paradisul

Jabir (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nu trebuie cerut prin Fața lui Allah decât Paradisul.”

(Abu Dawud)

Aspecte importante ale capitolului

1. Este interzis să ceri „prin Fața lui Allah” lucruri în afară de ținta supremă, adică Paradisul.
2. Confirmarea Atributului lui Allah: că El are Față.

CAPITOLUL nr. 57

Despre a spune: „Dacă aş fi făcut cutare şi cutare...”

Allah Cel Preaînalt a spus:

„Ei spun: «Dacă am fi avut vreo parte în treabă, niciunul dintre noi nu ar fi fost ucis aici.»”

(3:154)

Şi Cel Atotputernic a spus:

„(Ei sunt) cei care au spus despre fraţii lor ucişi, în timp ce ei înşişi au stat (acasă): «Dacă ne-ar fi ascultat, nu ar fi fost ucişi.»”

(3:168)

În Sahih Muslim este relatat de la Abu Hurairah (Allah să fie mulţumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Străduieşte-te pentru ceea ce îţi este de folos (în Viaţa de Apoi), cere ajutor numai de la Allah şi nu slăbi. Dacă te loveşte vreo nenorocire, să nu spui: «Dacă aş fi făcut aşa şi aşa, s-ar fi întâmplat aşa şi aşa», ci spune: «Allah a decretat, iar ceea ce El a voit se întâmplă.» Cu adevărat, «dacă» deschide calea lucrării lui Satan.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea celor două versete din Al-‘Imran (3:154 şi 3:168).
2. Interdicţie clară de a spune „dacă” atunci când ți se întâmplă ceva rău (în sensul regretului care contestă Decretul).
3. Motivul: aceasta deschide calea lucrării lui Satan (îndoieli, tristeţe, nemulţumire, waswas).
4. Îndrumare către cea mai bună vorbire: „Allah a decretat şi ceea ce El a voit se întâmplă.”
5. Îndemn să faci fapte care sunt cu adevărat folositoare (mai ales pentru Apoi), cerând ajutor doar de la Allah.
6. Opusul (a te baza pe altcineva decât Allah / a slăbi / a te lăsa doborât) este interzis şi este o slăbiciune.

CAPITOLUL nr. 58

Interzicerea blestemării vântului

Se relatează de la Ubayy bin Ka‘b (Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Nu blestemați vântul. Dacă vedeți ceva care vă displace, atunci spuneți:

«O Allah, Îți cerem binele acestui vânt, binele a ceea ce este în el și binele cu care a fost poruncit să vină. Și căutăm protecția Ta de răul acestui vânt, de răul a ceea ce este în el și de răul cu care a fost poruncit să vină.»»

(At-Tirmidhi – clasificat Sahih)

Aspecte importante ale capitolului

1. **Blestemarea vântului este interzisă.**
2. **Îndrumare către cuvinte benefice** când cineva vede ceva neplăcut (în loc de blestem, du‘a).
3. **Vântul este supus Poruncii lui Allah** (nu acționează independent).
4. **Vântul poate fi poruncit cu bine sau cu rău** (adică poate aduce beneficii sau poate fi o încercare/pedeapsă, după Voia lui Allah).

CAPITOLUL nr. 59

Interzicerea gândurilor rele despre Allah

Allah Cel Atotputernic a spus:

„Au gândit rău despre Allah – gândul ignoranței. Ei au spus: «Avem noi vreo parte în treabă?» Spune (O Muhammad – pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): «Într-adevăr, treaba aparține în întregime lui Allah.» Ei ascund în ei ceea ce nu îndrăznesc să-ți arate, zicând: «Dacă am fi avut vreo parte în treabă, n-ar fi fost ucis niciunul dintre noi aici.» Spune: «Chiar dacă ați fi rămas în casele voastre, cei pentru care moartea fusese decretată ar fi ieșit cu siguranță către locul morții lor», pentru ca Allah să încerce ceea ce este în piepturile voastre și să *Mahis*¹⁵ ceea ce este în inimile voastre (păcatele). Iar Allah este Cunoscător a ceea ce este în piepturi.”

(3:154)

Allah Preaînaltul a spus:

„Cei care au gânduri rele despre Allah, pentru ei este o pedeapsă rușinoasă.”

(48:6)

Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de el) a spus despre primul verset: „Gândul ignoranței este explicat ca însemnând că Allah nu-l va ajuta pe Trimis (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și că misiunea lui va dispărea curând. De asemenea, este explicat ca însemnând că încercările prin care a trecut nu au fost prin Preorânduirea divină a lui Allah și nici prin Înțelepciunea Lui. Așadar, el este explicat ca negarea Înțelepciunii și a Decretului (Qadar), și negarea faptului că misiunea Trimisului Său (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) se va împlini și că va birui asupra tuturor celorlalte religii. Acestea au fost gândurile rele ale Munafiqun (ipocriților) și Mushrikun (politeiștilor), menționate în Sura Al-Fath ca *Su'-uz-Zan* (gânduri rele). *Su'-uz-Zan* sunt împotriva a ceea ce se cuvine Celui Preaperfect. Ele nu se potrivesc nici cu Înțelepciunea Lui și cu vrednicia Lui de laudă, nici cu Promisiunea Lui adevărată. Oricine crede că falsitatea (Satan, politeismul etc.) va prevala asupra adevărului (Monoteismul islamic) în mod continuu, astfel încât adevărul să dispară; sau neagă că lucrurile se petrec prin Hotărârea și Decretul lui Allah; sau neagă o înțelepciune dominantă din spatele Decretului Său, care merită laudă, și crede că aceasta ar fi o voință arbitrară, lipsită de scop: acestea sunt gândurile celor care tăgăduiesc. Vai celor care tăgăduiesc, de pedeapsa Focului.

«Cei mai mulți oameni au cea mai rea părere despre Allah în ceea ce îi atinge personal și în ceea ce El face cu alții. Nimeni nu este ferit de asta, în afară de cel care Îl cunoaște cu adevărat pe Allah, Numele și Atributele Lui, și necesitatea Înțelepciunii și Laudei Sale. Să se

¹⁵ Acest cuvânt *Mahis* are trei sensuri: (1) a testa, (2) a purifica, (3) a înlătura / a scăpa de. (Tafsir Al-Qurtubi)

uite cu atenție la sine cel înțelept care primește sfat bun în această chestiune și să se căiască la Allah, cerându-I iertare pentru faptul că a nutrit cea mai rea părere despre Domnul său. Dacă ai privi atent la astfel de oameni, ai vedea în ei supărare și neliniște față de ceea ce Allah a decretat, reproș și găsim de vină în asta, și gândul că ar fi trebuit să fie așa și așa. În această privință, unii sunt mai puțin, alții mai mult. Examinează-te: ești tu liber de astfel de gânduri? Dacă ești salvat de ele, ai fost salvat de o mare nenorocire. Iar dacă nu, nu te pot socoti salvat!»

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicația versetului din *Al-Imran* (3:154).
2. Explicația versetului din *Al-Fath* (48:6).
3. Observă că *Su'-uz-Zan* (cea mai rea părere despre Allah) are forme nenumărate.
4. Doar cel care se cunoaște pe sine și cunoaște (adevăratul sens al) Numelor și Atributelor lui Allah este ferit de astfel de gânduri.

CAPITOLUL nr. 60

Cel care neagă Qadar (Decretul Divin)

Muslim a relatat că Ibn ‘Umar (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„Pe Cel (Allah) în a Cărei Mână este sufletul lui Ibn ‘Umar, dacă cineva ar avea aur cât muntele Uhud și l-ar cheltui pe tot în Calea lui Allah, Allah nu l-ar accepta decât dacă el crede în Qadar (Decretul Divin).” Apoi a adus drept dovadă cuvintele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui):

„Iman (Credința) este să crezi în: (1) Allah; (2) îngerii Lui; (3) Cărțile Lui revelate; (4) Trimișii Lui; (5) Ziua Învierii; și Al-Qadar (Preorânduirea Divină), binele și răul din ea.”

Se relatează de la ‘Ubadah bin As-Samit (Allah să fie mulțumit de el):

El i-a spus fiului său: „O fiule, nu vei gusta niciodată dulceața Iman-ului până când nu vei realiza că ceea ce te-a lovit nu putea să te ocolească și ceea ce te-a ocolit nu putea să te lovească. L-am auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

‘Primul lucru pe care Allah l-a creat a fost condeiul. I-a poruncit să scrie. El a spus: O, Doamne, ce să scriu? El a spus: Scrie Destinele tuturor lucrurilor până la stabilirea Ceasului.’

O fiule, îl aud pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

‘Cine moare crezând altceva decât aceasta, nu aparține de mine.’”

Într-o versiune ușor diferită la Ahmad:

„Primul lucru pe care Allah l-a creat a fost condeiul. El i-a spus: ‘Scrie’, și chiar în acel ceas a fost scris tot ceea ce urma să se întâmple până în Ziua Învierii.”

Într-o altă relatare, de la Ibn Wahb, Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cine nu crede în Qadar (Preorânduirea Divină), fie bine, fie rău, va fi ars de Allah în Focul Iadului.”

Se relatează în Musnad Ahmad și Sunan Abi Dawud de la Ibn Ad-Dailami, că el a spus:

Am mers la Ubayy bin Ka‘b (Allah să fie mulțumit de el) și i-am spus: „Este ceva în mine (o îndoială) cu privire la Al-Qadar. Te rog, relatează-mi ceva prin care poate Allah să îndepărteze îndoiala din inima mea.” El a spus: „Chiar dacă ai cheltui aur egal cu greutatea

muntelui Uhud, Allah nu l-ar accepta până nu crezi în Qadar. Și să știi că ceea ce te-a lovit nu putea să te ocolească și ceea ce te-a ocolit nu putea să te lovească. Iar dacă mori crezând altceva decât aceasta, atunci ești dintre oamenii Focului.”

Apoi am mers la ‘Abdullah bin Mas‘ud, Hudhayfah bin Al-Yaman și Zayd bin Thabit (Allah să fie mulțumit de ei) și toți mi-au relatat ceva asemănător de la Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

Hadithul citat mai sus este Sahih. Al-Hakim l-a relatat în colecția sa Sahih.

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicarea obligativității de a crede în Al-Qadar.
2. Explicarea modului corect de a crede în el.
3. Inutilitatea faptelor celui care nu crede în el.
4. Nimeni nu poate gusta dulceața Iman-ului fără să creadă în Qadar (Preorânduirea Divină).
5. Menționarea a ceea ce Allah a creat prima dată.
6. Că condeiul a scris toate evenimentele care vor avea loc până în Ziua de Apoi.
7. Dezaprobarea Profetului față de cel care nu crede în Qadar.
8. Obiceiul predecesorilor evlavioși de a se întoarce la savanți pentru a-și clarifica îndoielile.
9. Savanții Islamului au răspuns la îndoielile despre Qadar doar prin trimitere la spusele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui).

CAPITOLUL nr. 61

Care este pedeapsa pentru făcătorii de imagini (picture-makers)

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Allah a spus: ‘Cine este mai nedrept decât cel care încearcă să creeze asemenea creației Mele? Să creeze atunci un atom, sau să creeze un grăunte, sau să creeze un bob de orz.’”

(Al-Bukhari și Muslim)

De asemenea, ei relatează de la ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Oamenii care vor primi cea mai aspră pedeapsă în Ziua Învierii vor fi aceia care încearcă să facă asemenea creației lui Allah.”

Și tot ei relatează de la Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el) că l-am auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Toți făcătorii de imagini vor fi în Foc. În fiecare imagine pe care a făcut-o, va fi suflat un suflet și ea îl va pedepsi în Iad.”

Se mai relatează de la Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el) într-un hadith Marfu‘:

„Cine face o imagine în această lume va fi însărcinat să pună un suflet (viață) în ea și nu va putea niciodată să o facă.”

Muslim relatează de la Abu Haiyaj (Al-Asadi) că ‘Ali (Allah să fie mulțumit de el) i-a spus:

„Să nu te trimit oare într-o misiune în care m-a trimis pe mine Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui)? Șterge (defaimează) toate imaginile pe care le întâlnești și dărmă toate mormintele înălțate până la nivelul pământului.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Condamnare foarte severă asupra celor care fac imagini.
2. Făurirea de imagini este condamnată fiindcă implică lipsă de respect cuvenit față de Allah, după cum este în Cuvântul Lui: „Cine este mai nedrept decât cel care încearcă să creeze asemenea creației Mele...”

3. Afirmarea Puterii și Capacității lui Allah și neputința și slăbiciunea celor care încearcă (să imite creația), după cum este în Cuvântul Lui: „Să creeze atunci un atom sau un grăunte sau un bob de orz.”
4. Afirmarea că ei (făcătorii de imagini) vor avea cea mai aspră pedeapsă (în Ziua Judecății).
5. Că se va crea un „suflet” pentru fiecare imagine, iar făcătorul acelei imagini va fi pedepsit prin ea în Iad.
6. Că făcătorilor de imagini li se va cere să sufle viață în fiecare dintre imaginile lor.
7. Porunca de a șterge/defaima toate imaginile atunci când sunt găsite.

CAPITOLUL nr. 62

Interzicerea de a depune jurăminte frecvent

Allah Preaînaltul a spus:

„Și păziți-vă jurămintele.”

(5:89)

Se relatează de la Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) că l-a auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Prin jurământ (vânzătorul) îl poate convinge pe cumpărător să cumpere marfa, însă va fi lipsit de binecuvântarea lui Allah.”

(Al-Bukhari și Muslim)

Se relatează de la Salman (Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Sunt trei categorii de oameni cu care Allah nu va vorbi, nu îi va curăți și pentru ei este o pedeapsă dureroasă: (1) adulterul bătrân (cu părul cărunt), (2) cerșetorul arogant, (3) cel care l-a făcut pe Allah ‘marfa’ lui: nu cumpără decât jurând (pe Allah) și nu vinde decât jurând (pe Allah).”

(At-Tabarani – cu isnad sahih)

În Sahih Muslim, de la Imran bin Husain (Allah să fie mulțumit de el), Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cea mai bună dintre comunitatea mea este generația mea, apoi cei care îi urmează, apoi cei care îi urmează.” Imran a spus: „Nu știu dacă după generația lui a menționat două generații sau trei.” „Apoi va veni o generație care va fi gata să depună mărturie fără să li se ceară, vor fi trădători și neîncrezători. Vor face jurăminte și promisiuni, dar nu le vor împlini, și se va vedea în ei obezitatea.” (adică din pricina preocupării pentru confortul lumesc)

(Muslim)

De asemenea, în Al-Bukhari și Muslim, de la Ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el), Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cei mai buni oameni sunt generația mea, apoi cei care vin imediat după ei, apoi cei care vin după ei. Apoi va veni un popor a cărui mărturie o va lua înaintea jurământului, iar jurământul lor o va lua înaintea mărturiei.”

Ibrahim An-Nakha’i (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„În copilăria noastră, eram bătuți de cei mai în vârstă ca să fim fermi în privința martorilor și a legămintelor.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Îndemn să fie păzite jurămintele.
2. Clarificarea că prin jurământ marfa se poate vinde, dar se pierde binecuvântarea.
3. Amenințarea cu pedeapsă severă pentru cei care nu cumpără și nu vând fără să jure.
4. Avertisment că a comite păcat pentru un motiv mic sau fără motiv mărește gravitatea păcatului.
5. Muștrarea celor care jură din proprie inițiativă fără să li se ceară jurământul.
6. Lauda Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) pentru primele trei (sau patru) generații și profeția despre ce va urma după ele.
7. Că ei vor depune mărturie fără să fie solicitați să o facă.
8. Că predecesorii dintre musulmanii pioși își pedepseau copiii pentru mărturie (needificată) sau pentru jurămintele/legămintele făcute fără necesitate (în Numele lui Allah).

CAPITOLUL nr. 63

Ocrotirea legământului lui Allah și ocrotirea legământului Trimisului Său

Allah Preaînaltul a spus:

„Și împliniți legământul lui Allah când ați încheiat legământ, și nu încălcați jurămintele după ce le-ați întărit, în timp ce L-ați făcut pe Allah garantul vostru. Cu adevărat, Allah știe ceea ce faceți.”

(16:91)

Buraidah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

„Ori de câte ori Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) îl desemna pe cineva conducător al unei armate sau al unei expediții, îl sfătuia să se teamă de Allah și să se poarte bine cu musulmanii care erau cu el. El spunea:

‘Începeți lupta în Numele lui Allah, în cauza lui Allah, și luptați împotriva celor care nu cred în Allah. Luptați și nu luați pe nedrept din prada de război, nu încălcați niciun tratat, nu mutilați cadavrele și nu omorâți copii.’

Când vă întâlniți cu dușmanii voștri, care sunt politeiști, chemați-i la trei opțiuni. Dacă acceptă una dintre ele, primiți de la ei și nu mai continuați lupta. Chemați-i să primească Islamul. Dacă acceptă Islamul, cereți-le să părăsească locuințele lor și să emigreze în ținuturile Muhajirin. Spuneți-le că, după emigrare, vor avea aceleași drepturi și obligații ca Muhajirin. Dacă refuză să emigreze, faceți-le clar că vor avea statutul de musulmani beduini și vor fi supuși poruncilor lui Allah ca ceilalți musulmani, dar nu vor primi parte din pradă sau din veniturile războiului decât dacă luptă alături de musulmani.

Dacă nu acceptă Islamul, impuneți-le Jizyah (taxa de protecție luată de la cetățenii non-musulmani într-un stat islamic). Dacă se conformează, opriți-vă mâinile de la ei. Dar dacă refuză să plătească Jizyah, căutați ajutorul lui Allah și luptați împotriva lor.

Când asediați o fortăreață și cei asediați cer protecție în Numele lui Allah și al Trimisului Său, nu le acordați garanția lui Allah și a Trimisului Său, ci dați-le garanția în numele vostru și în numele tovarășilor voștri. Fiindcă este un păcat mai mic ca siguranța oferită de voi și de tovarășii voștri să fie încălcată decât siguranța acordată în Numele lui Allah și al Trimisului Său.

Și când asediați o fortăreață și cei asediați vor să îi lăsați să iasă potrivit poruncii lui Allah, nu îi lăsați să iasă potrivit poruncii Lui, ci faceți-o potrivit hotărârii voastre, căci nu știți dacă veți putea sau nu să aplicați Porunca lui Allah cu privire la ei.”

(Muslim)

Aspecte importante ale capitolului

1. Diferența dintre protecția (garanția) lui Allah și a Trimisului Său (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și protecția (garanția) musulmanilor.
2. Îndrumarea de a alege alternativa mai puțin periculoasă (mai puțin gravă).
3. Porunca Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Luptați în Numele lui Allah și pe calea lui Allah.”
4. Porunca Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Luptați împotriva celor care nu cred în Allah.”
5. Porunca Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui): „Căutați ajutorul lui Allah și luptați împotriva lor.”
6. Există o diferență între Judecata/Porunca lui Allah și judecata savanților (‘Ulama).
7. Că, dacă era necesar, companionii puteau da o hotărâre fără să știe sigur dacă ea va coincide sau nu cu Judecata lui Allah.

CAPITOLUL nr. 64

A jura și a lua jurământ (în mod categoric) asupra lui Allah

Este relatat de la Jundub bin Abdullah (Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

Un om a zis: „Pe Allah! Allah nu îl va ierta pe cutare.” Atunci Allah, Preaînaltul și Slăvitul, a spus: „Cine este cel care jură despre Mine că Eu nu îl voi ierta pe cutare? Eu l-am iertat pe cutare și ți-am șters faptele tale (ale celui care a jurat).”

(Muslim)

Într-o altă relatare de la Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el), omul care a spus aceasta era un adorator credincios. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

„O singură propoziție i-a distrus viața în această lume și în Viața de Apoi.”

Aspecte importante ale capitolului

1. Avertisment împotriva faptului de a lua un jurământ „obligatoriu” asupra lui Allah (adică să afirmi categoric ce va face Allah, ca și cum ai decide tu pentru Allah).
2. Iadul este mai aproape de noi decât șireturile încălțărilor noastre.
3. La fel și Raiul (Paradisul) este foarte aproape.
4. În acest Hadith se arată că uneori un om rostește o propoziție fără să realizeze pe deplin (sau fără intenție de gravitate), dar consecințele pot fi foarte grave (pedeapsă severă).
5. Uneori un om poate primi iertare pentru toate păcatele lui din cauza unui lucru care era foarte detestat pentru el (adică Allah îl poate ierta pe cel disprețuit, iar cel care se credea „sigur” își pierde faptele prin aroganță și prin vorbire despre Allah fără drept).

CAPITOLUL nr. 65

Nimeni nu cere mijlocirea lui Allah înaintea creației Sale

Este relatat de la Jubair bin Mut'im (Allah să fie mulțumit de el) că a spus:

Un a'rabi (arab nomad) a venit la Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și a zis:

„O, Trimis al lui Allah, oamenii pier, copiii flămânzesc, averile au pierit (recoltele s-au uscat și animalele pier). Așadar, cere-I Rabbului tău să ne trimită ploaie. Căci noi cerem mijlocirea lui Allah înaintea ta și mijlocirea ta înaintea lui Allah.”

Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a zis:

„Subhan Allah! Subhan Allah!”¹⁶

Și a continuat să o spună până când efectul (dezaprobării) a devenit vizibil pe fețele Companionilor săi. Apoi a spus:

„Vai de tine! Știi tu cine este Allah? Măreția lui Allah este mult mai mare decât atât! Nu există mijlocirea lui Allah înaintea cuiva!”

(Abu Dawud – As-Sunnah)

Aspecte importante ale capitolului

1. Dezaprobarea și mustrarea Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) față de expresia: „Ceram mijlocirea lui Allah înaintea ta.”
2. Schimbarea de pe chipul Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) din cauza acestei afirmații a fost atât de evidentă încât s-a văzut pe fețele Companionilor (Allah să fie mulțumit de ei).
3. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) nu a respins cererea ca el să mijlocească înaintea lui Allah (adică să facă du'a către Allah pentru ploaie).
4. Sensul expresiei „**Subhan Allah**”: a-L declara pe Allah deasupra oricărei imperfecțiuni, nevoi, asemănări cu creația și deasupra a ceea ce I se atribuie pe nedrept.
5. Musulmanii i-au cerut Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) să se roage pentru ploaie.

¹⁶ *Literal*: a declara că Allah este deasupra creației Sale și complet liber de orice imperfecțiune ori nevoie.

CAPITOLUL nr. 66

Protejarea Tauhidului de către Profet și închiderea căilor către Șirk

Se relatează de la Abdullah bin Ash-Shikhkhir (Allah să fie mulțumit de el) că a spus:

„Am mers cu o delegație din Banu ‘Aamir la Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și noi am spus: «Tu ești stăpânul nostru (Sayyid).» El a răspuns: «Stăpânul (As-Sayyid) este Allah, Cel Binecuvântat și Preaînalt.» Apoi am spus: «Tu ești dintre noi cel mai desăvârșit și cel mai superior.» Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a răspuns: «Spuneți ceea ce aveți de spus, sau o parte din ceea ce aveți de spus, și nu lăsați pe Satan să vă ducă prea departe.»”

(Abu Dawud – cu isnad autentic)

Se relatează de la Anas (Allah să fie mulțumit de el):

Unii oameni au spus: „O, Trimis al lui Allah, o, cel mai bun dintre noi și fiul celui mai bun dintre noi, tu ești stăpânul nostru și fiul stăpânului nostru.” Atunci Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„O, oameni, spuneți ceea ce aveți de spus; nu lăsați pe Satan să vă încânte (să vă amăgească). Eu sunt Muhammad, robul lui Allah și Trimisul Lui. Nu îmi place să mă ridicăți deasupra rangului meu, la care m-a ridicat Allah, Cel Preanobil și Măreț.”

(An-Nasa’i – cu isnad autentic)

Aspecte importante ale capitolului

1. Avertizarea oamenilor împotriva exagerării (ghuluw).
2. Ce ar trebui să spună omul când i se spune: „Tu ești stăpânul nostru.”
3. Spusele Profetului: „Nu lăsați pe Satan să vă ducă prea departe”, deși ei spuneau adevărul.
4. Spusele Profetului: „Nu îmi place să mă ridicăți deasupra rangului meu...”, adică să nu fie înălțat peste statutul de rob și trimis al lui Allah.

CAPITOLUL nr. 67

„Ei nu L-au prețuit pe Allah așa cum se cuvine...”

Allah, Cel Atotputernic, a spus:

„Ei nu L-au prețuit pe Allah așa cum se cuvine. Iar în Ziua Învierii, întreg pământul va fi cuprins în Mâna Lui, iar cerurile vor fi rulate în Mâna Lui dreaptă. Slăvit este El și Preaînalt este El deasupra a tot ceea ce ei Îi asociază ca parteneri!”

(39:67)

‘Abdullah bin Mas‘ud (Allah să fie mulțumit de el) a relatat:

Un rabin (evreu) a venit la Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) și a spus: „O Muhammad! Noi aflăm că Allah va pune toate cerurile pe un deget, iar pământurile pe un deget, iar copacii pe un deget, iar apa și praful pe un deget, și toate celelalte făpturi pe un deget. Apoi va spune: ‘Eu sunt Regele’.” Atunci Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a zâmbit până i s-au văzut măselele, iar aceasta a fost confirmarea (spuselor) rabinului. Apoi Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a recitat: „Ei nu L-au prețuit pe Allah așa cum se cuvine. Iar în Ziua Învierii, întreg pământul va fi cuprins în Mâna Lui.”

(39:67)

Într-o altă relatare la Muslim:

„Și munții și copacii pe un deget. Apoi le va scutura spunând: ‘Eu sunt Regele, Eu sunt Allah’.”

Într-o altă versiune la Al-Bukhari:

„Allah va pune cerurile pe un deget, iar apa și praful pe un deget, iar restul creației pe un deget.”

La Muslim, de la Ibn ‘Umar (Allah să fie mulțumit de el), într-un hadith marfu‘, se relatează:

„Allah va rula toate cerurile în Ziua Învierii și le va lua în Mâna Lui dreaptă și apoi va spune: ‘Eu sunt Regele; unde sunt tiranii și unde sunt cei aroganți (astăzi)?’ Apoi va rula cele șapte pământuri și le va lua în Mâna Lui stângă și va spune: ‘Eu sunt Regele; unde sunt tiranii și unde sunt cei aroganți (astăzi)?’”

Se relatează de la Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el) că a spus:

„Cele șapte ceruri și cele șapte pământuri vor fi în Mâna lui Allah atât de mici precum o sămânță de muștar în mâna unuia dintre voi.”

Ibn Jarir (Allah să aibă milă de el) a spus: Mi s-a spus de Yunus: am fost informați de Ibn Wahb: Ibn Zaid a spus că tatăl lui mi-a spus că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Cele șapte ceruri sunt, în comparație cu Kursi (literal: un „scăunel/footstool”) al lui Allah, ca șapte dirhami puși într-un scut al unui războinic.”

Și el (Ibn Jarir) a spus: Abu Dharr (Al-Ghiffari) (Allah să fie mulțumit de el) a spus că l-a auzit pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) spunând:

„Kursi (Footstool-ul lui Allah) în comparație cu Tronul (‘Arsh) nu este decât ca un inel de fier aruncat într-un câmp vast.”

Se relatează că Ibn Mas‘ud (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

Distanța dintre primul și al doilea cer este de 500 de ani, și dintre fiecare dintre cele șapte ceruri este tot 500 de ani, și distanța dintre al șaptelea cer până la Kursi (Footstool-ul lui Allah) este tot 500 de ani, iar distanța dintre Kursi și apă este din nou 500 de ani. Tronul (‘Arsh) este deasupra apei, iar Allah, Cel Atotputernic, este deasupra Tronului. Și nimic din faptele voastre nu este ascuns de Allah.”

Relatat de Ibn Mahdi de la Hammad bin Salamah de la ‘Asim de la Zirr de la ‘Abdullah (Ibn Mas‘ud). A fost relatat în mod asemănător și de Al-Mas‘udi de la ‘Asim de la Abu Wa‘il de la ‘Abdullah (Ibn Mas‘ud). Al-Hafiz Adh-Dhahabi (Allah să aibă milă de el) a menționat că acest hadith a fost relatat și pe alte căi.

Se relatează de la ‘Abbas bin ‘Abdul-Muttalib (Allah să fie mulțumit de el) că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus:

„Știți cât este distanța dintre pământ și cer?” Noi am spus: „Allah și Trimisul Său știu mai bine.” Atunci el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a spus: „Distanța dintre ele este de 500 de ani, și distanța dintre un cer și următorul este de 500 de ani, iar grosimea fiecărui cer este cât o călătorie de 500 de ani, iar între al șaptelea cer și Tron este o mare a cărei adâncime (între partea de jos și partea de sus) este ca distanța dintre ceruri și pământ (adică 500 de ani). Iar Allah, Cel Preaînalt, este deasupra acestuia și nimic din faptele fiilor lui Adam (oamenilor) nu este ascuns de El.”

[Relatat de Abu Dawud și alții.]

Aspecte importante ale capitolului

1. Explicația versetului:

2. „Întreg pământul va fi cuprins în Mâna Lui în Ziua Învierii.” (39:67)
3. La evrei, în vremea Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), a rămas cunoaștere despre astfel de lucruri: nici nu le negau, nici nu le explicau (în detaliu).
4. Când rabinul a menționat aceasta Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui), el a confirmat afirmația, iar Revelația coranică a venit în acord cu ceea ce rabinul menționase.
5. Menționarea faptului că Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a zâmbit, confirmând ceea ce rabinul a spus dintr-o astfel de cunoaștere măreață.
6. Menționarea celor două Mâini ale lui Allah: cerurile în Mâna dreaptă și pământurile în Mâna stângă.
7. A doua Mână a fost numită „stânga”.
8. Menționarea tiranilor și a celor aroganți împreună cu aceasta.
9. Afirmația că, prin comparație, cele șapte ceruri și cele șapte pământuri ar fi în Mâna lui Allah la fel de mici precum o sămânță de muștar în mâna unuia dintre voi.
10. Măreția Kursi-ului (Scăunelul/Footstool-ul lui Allah) în raport cu cerurile.
11. Măreția Tronului (‘Arsh) în raport cu Kursi-ul.
12. Că Kursi-ul, apa și Tronul există separat.
13. Distanța dintre un cer și următorul cer.
14. Distanța dintre al șaptelea cer și Kursi.
15. Distanța dintre Kursi și apă.
16. Tronul lui Allah este deasupra apei.
17. Allah este deasupra Tronului (‘Arsh).
18. Distanța dintre cer și pământ.
19. Întinderea (diametrul/grosimea menționată) fiecărui cer este de 500 de ani.
20. Marea (Bahr) de deasupra celui de-al șaptelea cer este egală cu distanța de 500 de ani între partea ei cea mai de jos și partea ei cea mai de sus. Iar Allah știe cel mai bine.

Toate laudele și mulțumirile sunt ale lui Allah, Domnul lumilor. Și fie Salat și Salam asupra Profetului nostru Muhammad și asupra familiei lui, și asupra Companioniilor lui, cu toții.

GLOSAR

Acest glosar explică pe scurt termenii tehnici (în special arabici) folosiți în carte. Definițiile sunt concise și urmăresc sensul uzual în Qur'an, Sunnah și în scrierile oamenilor de știință (Ulama).

Abrevieri și formule

ﷺ: Sallallahu 'alayhi wa sallam – „Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui” (pentru Profetul Muhammad).

عليه السلام: 'Alayhi as-salam – „Pacea fie asupra lui” (pentru profeți și îngeri, în funcție de context).

رضي الله عنه / عنها / عنهم: Radiyallahu 'anhu/'anha/'anhum – „Allah să fie mulțumit de el/ea/de ei”.

رحمه الله: Rahimahullah – „Allah să aibă milă de el”.

حفظه الله: Hafidhahullah – „Allah să îl păzească/protejeze”.

Ummah: În română poate apărea ca „comunitate” sau „națiune”, în funcție de contextul textului.

Termeni

Ahl al-Kitab: „Oamenii Cărții”: în principal evreii și creștinii, cărora li s-au revelat Scripturi înainte de Qur'an.

Ahlus-Sunnah wal-Jama'ah: Denumire pentru musulmanii care urmează Sunnah Profetului ﷺ și înțelegerea Companioniilor; opus sectelor inovatoare.

Ain ('Ayn): „Deochi”: afectare (prin privire invidioasă) recunoscută în textele revelate; se tratează prin mijloace legifere (Ruqyah).

Amir: Conducător / guvernator; în context istoric, liderul unei regiuni.

Aqidah: Crezul islamic: ceea ce trebuie crezut despre Allah, profeți, Îngeri, Cărți, Ziua de Apoi, Qadar etc.

Auliya (Awliya'): Pluralul lui Wali: „aliați/prieteni ai lui Allah”, adică credincioșii pioși. Nu sunt invocați și nu li se atribuie atribute divine.

Barzakh: Starea/intermediul dintre moarte și Ziua Învierii.

Bid'ah: Inovație în religie: practică sau credință introdusă fără dovadă din Qur'an și Sunnah; este condamnată în textele revelate.

Bismillah: „În Numele lui Allah”. Formulă de început pentru acțiuni permise, cu intenție sinceră.

Dalil: Dovadă textuală sau argument probant din Qur'an, Sunnah sau consens valid.

Da'wah: Chemarea oamenilor la Islam și la adevărul revelat, cu înțelepciune și dovezi.

Dhul-Qa'dah: A unsprezecea lună din calendarul islamic (Hijri).

Du'a: Invocație / rugă: cerere făcută lui Allah. Este un act de adorare și nu se direcționează către altcineva.

Eid: Sărbătoare islamică legiferată (Eid al-Fitr, Eid al-Adha). În text apare discuția despre a nu imita festivități păgâne.

Fard: Obligație religioasă; ceea ce Allah a poruncit în mod obligatoriu.

Fiqh: Jurisprudență islamică: înțelegerea regulilor practice din dovezile detaliate.

Fitnah: Încercare, tulburare sau ispită; uneori folosit și cu sensul de rătăcire sau Shirk (în funcție de context).

Ghairy: „În afară de Mine” (Allah). Menționat pentru a sublinia că Allah nu este parte din creație.

Ghayb: Nevăzutul: ceea ce este ascuns de oameni și cunoscut complet doar de Allah.

Hadith: Relatare despre spusele, faptele sau aprobările Profetului Muhammad ﷺ.

Hadith Qudsi: Hadith în care Profetul ﷺ transmite cuvinte de la Allah, dar care nu sunt Qur'an.

Halal: Permis din punct de vedere religios.

Haram: Interzis din punct de vedere religios.

Ash'ariyyah: Școală teologică ce interpretează alegoric unele Atribute ale lui Allah; menționată în text în contrast cu afirmarea Atributelor conform Ahlus-Sunnah.

Hijrah (Hijra): Migrație; în context istoric, deplasarea pentru a proteja religia și a susține Da'wah.

Hudud: Pedepse legiferate pentru anumite infracțiuni, cu condiții stricte de aplicare.

Ibadah: Adorare: orice cuvânt sau faptă (interioară ori exterioară) iubită și acceptată de Allah.

Ihsan: Nivel superior al religiei: să-L adori pe Allah ca și cum L-ai vedea; iar dacă nu, să știi că El te vede.

Ikhlas: Sinceritate: a face faptele numai pentru Allah, fără riyaa' și fără a căuta câștig lumeșc.

Iman: Credința: credință în inimă, mărturisire cu limba și fapte; crește și scade.

Isnad: Lanțul de transmitere al unui hadith.

Jahiliyyah: „Perioada ignoranței”: starea pre-islamică de rătăcire; termen folosit și pentru obiceiuri contrare Islamului.

Jahmiyyah: Grup care neagă Numele și Atributele lui Allah; menționat ca exemplu de deviație teologică.

Jibt: Termen coranic pentru false credințe/practici; în text este explicat ca incluzând magia (sihr) și alte forme de rătăcire.

Jihad: Străduință în calea lui Allah; include lupta legitimă în condiții și sub autoritate, precum și străduința religioasă generală.

Jinn: Creaturi invizibile create din foc fără fum; pot fi credincioși sau necredincioși.

Kafir (Kuffar): Necredincios; plural: Kuffar. Înseamnă respingerea adevărului după ce a ajuns clar.

Kahin: Ghicitor/vrăjitor/soothsayer care pretinde cunoașterea nevăzutului; a-l consulta este grav interzis.

Kalimah: „Cuvântul”: folosit pentru formula de credință „La ilaha illa Allah”.

Khalil: Prieten foarte apropiat. Allah l-a luat pe Ibrahim ca „Khalil”, iar pe Profetul Muhammad ﷺ de asemenea.

Kufr: Necredință; poate fi major (scoate din Islam) sau minor (fără a scoate), în funcție de act și condiții.

La ilaha illa Allah: „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în adevăr în afară de Allah.” Implică negarea adorării altora și afirmarea adorării numai pentru Allah.

Lawh al-Mahfuz: „Tableta Păstrată”: registrul divin în care este scrisă rânduiala creației.

Madhhab: Școală juridică (Hanafi, Maliki, Shafi'i, Hanbali). Urmarea dovezilor rămâne baza, iar taqlid-ul orb este criticat în text.

Maghrurin: „Cei amăgiți/înșelați”: oameni induși în eroare privind sensul corect al Shahadah.

Maqam al-Mahmud: „Locul lăudat”: rangul deosebit al Profetului ﷺ în Ziua Judecății, legat de Marea Intercesiune.

Marfu': Hadith atribuit direct Profetului ﷺ (spus, faptă sau aprobare).

Mawquf: Relatare oprită la Companion (nu atribuită Profetului ﷺ).

Mizan: „Balanța”: cântărirea faptelor în Ziua Judecății.

Mubtadi': Inovator (persoană care introduce sau urmează bid'ah în religie).

Mufti: Persoană calificată care emite verdict religios (fatwa).

Muhdith (în religie): Inovator care aduce o noutate religioasă (bid'ah).

Mushrik (Mushrikin): Idolatrul/politeistul: cel care comite Shirk; plural: Mushrikin.

Naw': „Constelație/fază”: în text, legată de atribuirea ploii stelelor (o practică de Jahiliyyah).

Nushrah: Tratament pentru efectele vrăjitoriei; dacă implică magie este interzis, iar dacă implică Qur'an, du'a și mijloace permise, este permis.

Qadar: Predestinarea: cunoașterea, scrierea, voința și crearea de către Allah a tuturor lucrurilor.

Qiblah: Direcția rugăciunii către Ka'bah.

Qitmir: Pelicula subțire a sâmburelui de curmală; folosită ca exemplu pentru lipsa de putere a creației invocate.

Qunut: Invocație specială în rugăciune, uneori făcută în necazuri/calamități.

Rabb: Domnul: Cel care creează, stăpânește și întreține; Allah este singurul Rabb al lumilor.

Rafidah: Denumire pentru anumite ramuri știite; menționată în text în legătură cu exagerarea în morminte și răspândirea unor inovații.

Rajm: Pedepsă legală (în Shari'ah) pentru adulter, aplicabilă doar în condiții foarte stricte, după stabilirea vinovăției prin dovezi legitime.

Riqyah / Ruqyah: Recitare din Qur'an și invocații autentice pentru vindecare și protecție; este permisă dacă este lipsită de Shirk.

Riyaa': A face fapte pentru a fi văzut/ lăudat de oameni; este Shirk minor (ascuns).

Sadaqah: Caritate voluntară (spre deosebire de Zakat, care este obligatorie).

Sahabah (Companioni): Cei care l-au întâlnit pe Profetul ﷺ, au crezut în el și au murit ca musulmani.

Sahih: Autentic: clasificare pentru hadith cu lanț și text corect (conform criteriilor științei hadith-ului).

Sahihayn: Cele două colecții autentice: Sahih al-Bukhari și Sahih Muslim.

Salaf: Primele generații ale Islamului (Companionii, Tabi'in și cei care i-au urmat pe calea lor).

Salat: Rugăciunea obligatorie; act central de adorare.

Sanad: Lanțul de transmitere; sinonim cu Isnad (în funcție de utilizare).

Shafa'ah: Intercesiune. Intercesiunea aparține lui Allah și este valabilă doar cu permisiunea Lui și pentru cei de care El este mulțumit.

Shahadah (Shahadatayn): Mărturisirea de credință: „La ilaha illa Allah” și „Muhammad Rasul Allah”.

Shari'ah: Legea revelată: totalitatea poruncilor și interdicțiilor din Qur'an și Sunnah.

Shaytan: Satan/diavol: inamic al omului; include Iblis și urmașii săi (din jinn și oameni).

Shirk: Asocierea de parteneri cu Allah în adorare, domnie sau nume/atribute. Poate fi major (scoate din Islam) sau minor.

Sihr: Magie/vrăjitorie; dintre cele mai grave păcate și forme de rătăcire.

Sunnah: Calea Profetului ﷺ: spusele, faptele și aprobările lui; de asemenea, practică recomandată (în fiqh) în sens mai restrâns.

Taghut: Orice fals zeu, lider sau sistem acceptat în locul lui Allah, depășind limitele; include șeitanul și cei urmați în rătăcire.

Tama'im (Tamimah): Amuletă purtată pentru protecție (mai ales împotriva deochiului). În general interzisă, mai ales dacă implică credință în altceva decât Allah.

Tanjeem: Astrologie/pretinderea influenței stelelor asupra evenimentelor; asociată cu sihr și interzisă.

Taqwa: Teamă reverențială de Allah și ascultare; a te feri de păcat și a împlini poruncile.

Tawakkul: Încredere totală în Allah, luând în același timp mijloacele permise.

Tawhid (Tauhid): Unicitatea lui Allah: a-L singulariza în adorare, domnie și nume/atribute, conform Qur'anului și Sunnah.

Tiwalah: „Vrajă de iubire”: practică de bewitchment pentru a influența afecțiunea; considerată Shirk.

Tiyarah: Superstiție/luarea de „semne” rele (omen); este Shirk minor dacă influențează decizia și încrederea.

Ulama: Învățați/savanți în științele islamice.

Ummah: Comunitatea musulmanilor; uneori folosit pentru o „națiune” urmată de un profet.

Wala' wal-Bara': Loialitate pentru credință și credincioși, și dezicere de Shirk și de practicile lui; în cadrul limitelor Shari'ah.

Wali: „Prieten/aliat” al lui Allah: credincios pios. Nu are drepturi divine și nu este invocat.

Zakat: Caritate obligatorie anuală pentru anumite bunuri, cu praguri și reguli specifice.

Zindiq: Termen folosit pentru eretic/ipocrit care ascunde necredința; utilizare istorică variată.